

SANDRA BROWN

22 Indigo Place

SANDRA BROWN

**22 INDIGO
PALACE**

Motocicleta țîșni din spatele stejarului unde stătuse ascunsă de iederă. Laura Nolan, înconjurată de întunericul dens din dreptul intrării umbrite, se răsuci imediat cînd auzi zgomotul motorului. Lipindu-se speriată de ușă își apăsă pe piept pumnul în care ținea strîns cheia.

- Sînteți doamna Hightower, agentul imobiliar? întrebă motociclistul.

- Nu, nu sînt agentul imobiliar. Sînt proprietăreasa casei, spuse ea, după care adăugă puțin mai imperios: Și, țîn să vă spun, domnule, că nu vă voi mulțumi pentru că m-ați speriat de moarte. De ce stăteați ascuns după copac?

El răsuci cheia în contact oprind motorul, după care își roti piciorul peste șaua îngrozitoarei mașinării ocolind apoi roata din spate.

- Nu mă ascundeam. Așteptam. Și nici n-am vrut să vă sperii.

Asta spusese, dar felul în care se apropia de intrare încet și cu intenție, o făcu pe Laura să se întrebe dacă vorbise sincer.

Era singură. Locul era pustiu. Era înspăimîntată.

Oricine vedea anunțul de pe șosea ar fi putut să vină pînă acolo sub pretextul că era un eventual client interesat. Cîți mergeau în căutare de case cu motocicleta? îi spuse atunci cu un ton menit să intimideze:

- Dacă o așteptați pe doamna Hightower, cred că...

- Dumnezeule mare, să fiu al naibii dacă nu ești chiar domnișoara Laura Nolan în persoană.

Pentru cîteva clipe ei îi fu imposibil să scoată vreun cuvînt.

- De... de unde mă cunoașteți?

Rîsul lui, gros și gutural, nu tocmai sinistru, dar, totuși, de speriat, o făcu să simtă fiori prin șira spinării. El ajunsese la ușă și acum se afla la același nivel cu ea. Numai că era mai înalt. Cu mult. Părea să o domine în întunericul plin de umbre.

- Ei, nu fi modestă, domnișoară Laura. Toată lumea o cunoaște pe cea mai frumoasă fetiță bogată din Gregory, Georgia.

Ea observă cîteva lucruri. Tonul vocii, de exemplu.

Era ofensiv, oricum numai respectuos nu. Inflexiunea din glas era insolentă și ușor ironică. Apoi s-a simțit jignită de aluzia făcută la bogăția familiei sale. Menționarea acestor lucruri era o dovadă de cel mai prost gust și demonstra că el nu avea nici un fel de maniere și foarte puțină, dacă avea vreun pic, considerație față de convenții. Și, în sfîrșit, dar cel mai tulburător, era modul în care se apropia de ea, făcînd-o să meargă cu spatele, pînă cînd oasele i se lipiră de ușa din lemn de la intrare.

Bărbatul stătea atît de aproape încît Laura îi putea simți căldura trupului și mirosi colonia. Puțini oameni aveau tupeul să îi ațîne calea, cu atît mai puțin să pătrundă pe teritoriul ei. Nu îi plăcea absolut deloc impertinența acestui necunoscut care încălca toate regulile bunei cuviințe. Cine se credea, oare?

- Mă aflu în dezavantaj fiindcă eu nu vă cunosc, îi spuse ea cu răceală, lăsînd să se înțeleagă că dorea ca lucrurile să rămîină așa. Dacă vă interesează să vedeți, casa, vă rog să o așteptați pe doamna Hightower aici, adăugă ea arătînd spre canapeaua din răchită. Obişnuiește să își respecte întîlnirile, așa că sînt sigură că nu va mai întîrzia mult. Acum vă rog să mă scuzați, zise ea și îi întoarse spatele brusc pentru a descuia ușa.

Probabil că nu a fost gestul cel mai indicat, dar acum era mai mult tulburată decît speriată. Dacă el ar fi avut vreo intenție criminală și-ar fi pus-o în aplicare pînă atunci. Astfel că, deocamdată, principalul era să pună distanță între ei.

Potrivi cheia în broască mulțumind cerului că intrase imediat fără să fie nevoie să bîjbîie prea mult din cauza întunericului. Descuie și deschise ușa. De cum intră, căută repede întrerupătorul și aprinse luminile de afară. Erau trei la număr, frumos spațiate și agățate de lanțuri lungi de alamă care atîrnau de balconul de deasupra. Curtea fu inundată de lumină. Cînd se întoarse să închidă ușa, Laura rămase surprinsă, în parte pentru că bărbatul o urmase pînă în prag, dar în mare parte pentru că acum îl recunoscuse.

- James Paden, șopti ea răgușit.

El zîmbi. Dar cînd o făcu, zîmbetul îi ridică puțin colțurile gurii triste și senzuale, făcîndu-l să pară cît se poate de îngîmfat. Își agăță degetele mari în găicile blugilor, se rezemă cu un umăr de tocul ușii și spuse:

- Deci mă mai ții minte.

Dacă îl mai ținea minte? Bineînțeles că da. Personaje ca James Paden nu se puteau uita. Asemenea persoane rămîneau în memoria cuiva întotdeauna dacă nu din alte motive, atunci datorită neasemănării lor cu altcineva.

Și, spre deosebire de orice altă persoană din amintirea Laurei, James Paden era singurul din cîți cunoștea care plecase din oraș.

- Ce cauți aici?

- Poftește-mă înăuntru și o să-ți spun. Sau tot n-am voie să intru în sacrele încăperi din 22 Indigo Place?

O deranja aluzia la faptul că era o snoabă și că nu toată lumea era binevenită în casa ei. Totuși acest lucru era foarte adevărat. Randolph și Missy Nolan ar fi făcut o criză dacă unica lor fiică ar fi invitat indivizi ca James Paden la vreuna din numeroasele lor petreceri.

- Sigur că poți intra, spuse ea înțepat.

El se desprinsese de tocul ușii și trecu pe lângă ea.

- Mulțam.

Sarcasmul lui o făcu să strângă din dinți, dar închise ușa și stătu deoparte în vreme ce el inspectă cu mare atenție holul de la intrare. Între timp, și Laura îl inspecta pe el.

James Paden. Sălbatic, răzvrătit, cu o proastă reputație. Fusesse pacostea școlii din Gregory pînă la absolvire, care a avut loc cu cîțiva ani înaintea Laurei. Și departamentul local de poliție îl cunoștea foarte bine. Ah, nu fusese un tâlhar. Exact. Doar un incorigibil.

El împreună cu o șleahță de băieți, care îl urmau cu motocicletele ca niște cavaleri credincioși pe un rege exilat, își întemeiaseră cartierul general în sala de biliard. Cînd nu erau acolo, se aflau în căutare de pradă. Provocau numai necazuri și toată lumea îi ocolea pe cît posibil. Se știa că beau foarte mult, înjurau cu glas tare, conduceau cu viteză și trăiau o viață foarte dezordonată, aceasta era versiunea orășelului în legătură cu îngerii iadului.

Liderul lor, James Paden, crescuse fără să știe de nici un fel de disciplină, fără ambiție și fără pic de respect față de cineva sau ceva. Tinerii erau sfătuiți să se țină departe de el pentru a nu risca să dea de buclucuri, iar fetele erau sfătuite la fel, numai că riscurile asocierii cu el ar fi avut consecințe mult mai grave. Buna reputație și însoțirea cu James Paden erau două lucruri care nu se puteau împăca.

Ca o ironie, avea o personalitate care atrăgea extraordinar de mult. Atît bărbații cît și femeile erau atrași de el la fel cum i-ar fi atras orice viciu. Era interesant și amuzant. Păcătos. Dar negativ atrăgător. Era de ajuns o anumită privire, o sugestivă arcuire a sprîncenelor, un semn din deget și victimele, oameni lipsiți de stăpînire și cu foarte puțină voință, dădeau fuga spre el.

Avea cu siguranță și o înfățișare plăcută care se potrivea cu personalitatea sa amăgitoare. Cu mult înainte ca aceștia să devină acceptați și mai puțin la modă, el purtase blugi strimți și uzați, tricouri, geacă de piele cu gulerul ridicat și cizme.

Părul castaniu închis și-l purtase totdeauna lung și puțin îi păsa să și-l aranjeze. Privea lumea cu niște ochi verzi, visători, din belșug adumbriți de gene întunecate. Gura îi era foarte senzuală, buza de jos fiind mai plină decât cea de sus. Gura îi putea fi chiar bosumflată atunci când un zîmbet ironic nu îi ridica un colț... ca acum când se întoarse și o văzu pe Laura privindu-l cu atîta atenție.

Ea îi aruncă un zîmbet șters și îl întrebă:

- Nu vrei să o aștepti pe doamna Hightower în salon?

El răspunse la fel de formal:

- După dumneata, domnișoară Laura.

Cît de mult ar fi vrut Laura să îi șteargă acel rînjit ironic de pe chip cu palma care aproape că o durea de dorința de a lua contact cu obrazul lui. În schimb se întoarse și îl conduse în salon. Pe parcurs aprinse toate luminile.

El fluieră încet și prelung când intră în încăpere. Stînd în centru își strecură mîinile cu palmele în afară în buzunarele de la spate ale blugilor și se răsuci încet pe călcîie cu trei sute șazeci de grade.

Laura nu putu să nu observe schimbarea calității hainelor lui, dacă nu chiar și a stilului. Cizmele, de exemplu, erau scumpe. Erau zgîriate și prăfuite, dar ea știa să își dea seama de calitate când o vedea.

Ceea ce nu voia să observe, dar nu putea fi ignorat, era cît de puțin se schimbase fizic de cînd nu îl mai văzuse, de mai mult de zece ani. Se împlinise, ajunsese la o maturitate deplină, dar nu se îngrășase, ci era zvelt și voinic. Mijlocul îi era subțire, burta plată, șoldurile înguste, umerii lați și pieptul larg. Se mișca tot sinuos și

încet, asemeni unei păsări de pradă. Părea să nu se grăbească niciodată.

- Minunată încăpere.

- Mulțumesc.

- Totdeauna mi-am dorit să văd interiorul acestei case, zise el și fără nici o invitație se prăbuși pe una din canapele. Dar n-am fost niciodată invitat.

- Bănuiesc că nu a existat niciodată ocazia, spuse Laura așezându-se pe marginea unui scaun tapițat, ca și cum ar fi fost gata să plece în grabă.

- Hm, nu e interesant? îmi amintesc de cîteva ocazii cînd aș fi putut fi invitat.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare. Avea de gînd să îngreuneze lucrurile, nu? Voia chiar să o facă să îi spună verde în față că indivizi ca el nu ar fi fost bineveniți la nici una din petrecerile oferite de familia ei? Nu putea fi atît de nepoliticoasă, indiferent cît de mult era provocată. Bunele maniere îi fuseseră prea puternic insuflăte.

- Erai mai mare. Aveam cu totul alte cercuri de prieteni.

Găsi tactul ei amuzant și izbucni în rîs.

- Cu siguranță, domnișoară Laura, spuse el atunci și, înclinîndu-și capul, o privi printre gene. Bănuiesc că ești tot domnișoara Laura Nolan.

- Da.

- Cum așa?

- Nu înțeleg.

- Cum de ești tot domnișoară?

- Prefer să trăiesc singură.

Emanînd dezaprobare din toți porii față de întrebarea lui nepoliticoasă, ea îi aruncă o privire albastră și rece și își dădu părul pe spate.

El se rezemă de pernele de pe canapea, își întinse brațele de-a lungul spătarului și își ridică un picior peste celălalt.

- El, domnișoară Laura, părerea mea a fost totdeauna că diferența dintre „o femeie singură” și o „fată bătrână” este numărul amanților pe care i-a avut. Cîți ai avut?

Laura se făcu roșie de furie. Deveni și mai rigidă și îl privi cu ceea ce spera să fie cel mai deschis dispreț, deoarece asta simțea.

- Destui.

- Cineva cunoscut?

- Viața mea nu te privește.

- Ia să vedem, spuse el și își ridică privirea în tavan dînd impresia că se gîndește la ceva. Dacă țin minte bine, băieții din orașelul ăsta se împart în două categorii. Cei care se întorc de la colegii pentru a conduce firmele taților și cei care pleacă și nu se mai întorc niciodată, pentru a se apuca de treburi mai serioase și mai bune. Iar printre cei care s-au întors, nu cred să fie vreun burlac. După cum am auzit, sînt cu toții căsătoriți și au o droaie de copii, adăugă el privind-o ațîțător. Asta mă face să mă cam întreb de unde îți alegi amanții.

Laura țîșni în picioare cu intenția clară de a-l pune la punct și de a-i cere să părăsească imediat casa. Dar îi văzu privirea plină de satisfacție și renunță. Nu voia să îi dea de înțeles că reușise să o învingă.

Buzele ei erau atît de strînse, încît abia se mișcară cînd întrebă:

- Dorești să bei ceva între timp?

Făcu cîțiva pași spre vechiul dulap cu băuturi, unde erau aliniate pahare de cristal și sticlărie extrem de scumpă.

- Nu, mulțumesc.

Refuzul lui nu îi dădu de ales decît să se așeze din nou, simțindu-se din ce în ce mai ridicolă. Stătea rigidă încercînd să evite să îl privească în vreme ce el o studia. Tăcerea era apăsătoare.

- Ți-ai fixat o întîlnire cu doamna Hightower?

El scoase un sunet neclar pe care ea îl luă drept afirmație.

- Vrei cu adevărat să cumperi casa asta?

- E de vânzare, nu?

- Da, e de vânzare. Numai că... adică...

Se fîstîci cînd privirea lui deveni dură și rece ca gheața. Își umezi buzele nervoasă.

- Nu-mi pot închipui ce a putut să o rețină pe doamna Hightower. De obicei e foarte punctuală.

- Nu te-ai schimbat deloc, Laura.

Faptul că îi spusese pe nume îi dădu fiori. Vocea lui nu mai era ironică, ci blîndă și răgușită, așa cum își amintea că suna cînd se întîlneau pe stradă și el îi vorbea. Ea îi răspunsese totdeauna politicos, plecîndu-și capul cu modestie și grăbindu-se în drumul ei, ca nu cumva cineva care i-ar fi auzit să ia atitudinea ei prietenoasă drept invitație.

Dintr-un anume motiv, schimbul de saluturi cu James Paden o lăsase totdeauna fără suflare și derutată. Se simțea compromisă numai dacă el îi rostea numele, de parcă ar fi atins-o. Poate pentru că ochii lui transmiteau mai mult decît un simplu salut. Dar, oricare ar fi fost motivul, ea fusese mereu afectată.

La fel se simțea și acum. Stînjenită. Amuțită. Și vinovată fără motiv.

- Am mai îmbătrînit.

- Arăți bine.

- Mulțumesc, spuse ea împletindu-și degetele în poală.

Avea palmele atît de umede, încît îi lăsară o pată pe fustă.

- Da, arăți într-adevăr încă foarte bine.

Ochii lui o măsurau cu priceperea unui bărbat obișnuit să dezbrace femeile în gînd. Ridicîndu-și din nou ochii spre fața ei, o privi de sub o pereche de sprîncene groase.

- Încerc să-mi mențin silueta.

Se simțea prost să fie cîntărită cu atîta interes sexual evident, dar nu se putea hotărî să îi facă obsevație pentru acest lucru. Era mai bine să pretindă că nu văzuse nimic.

- Părul îți este încă strălucitor și moale. Mai ții minte cînd ți-am spus că are culoarea unui cerb?

Mișcînd, ea scutură din cap.

- Ți-a căzut cartea de chimie în hol și eu m-am aplecat să o ridic. Părul îți căzuse pe obraz. Atunci ți-am spus că are culoarea unui cerb.

Fusese cartea de algebră și se aflau în cofetăria școlii, nu în hol, dar ea nu spuse nimic.

- Are aceeași culoare caldă. Și șuvițele alea blonde din jurul chipului. Sau ți le-ai făcut acum?

- Nu, sînt naturale.

El zîmbi auzind răspunsul ei tăios. Laura găsi grația de a-i zîmbi la rîndul ei, sfioasă. O privi multă vreme.

- Cum am mai spus deja, ești cea mai drăguță fată din oraș.

- Cea mai drăguță fată bogată.

El ridică din umeri.

-La naiba, toată lumea avea drept criteriu familia Paden.

Laura își privi mîinile, simțindu-se stînjenită pentru ei. James crescuse în sărăcie, în adevăratul sens al cuvîntului. Locuise într-o baracă din tot soiul de materiale pe care tatăl lui, un alcoolic, le adunase de prin gunoaie.

Din exterior, căsuța arăta ca o cuvertură peticită, un caraghioslîc. Laura se întrebese mereu cum de reușea James să fie curat trăind într-o asemenea colibă.

- Mi-a părut rău pentru tatăl tău, spuse ea încet.

Bătrînul Hector Paden murise cu cîtiva ani în urmă.

Moartea lui trecuse pur și simplu neobservată și cu siguranță nejelită.

James rîse batjocoritor.

- În cazul ăsta ai fost singura.

- Ce mai face mama ta?

El se ridică deodată încordat.

- Bine, îmi închipui.

Laura era uimită de aparenta lui indiferență. În vreme ce James creștea, Leona Paden fusese nevoită să își ia nenumărate slujbe pentru a-și putea întreține băiatul și soțul. Dar, datorită faptului că absenta foarte mult din cauza bolii, și-a câștigat renumele de persoană pe care nu se putea pune bază. La puțin timp după moartea soțului ei, însă, plecase din baraca de lângă calea ferată mutându-se într-o casuță curată într-o zonă respectabilă. Laura o vedea acum rareori. Trăia izolată. Circula zvonul că James era cel care o întreținea, de aceea Laura a fost șocată acum când l-a văzut ridicând indiferent din umeri în privința mamei sale.

El porni să se plimbe prin încăpere luînd cîte un obiect și examinîndu-l cu atenție înainte de a-l pune la loc și a lua altul.

- De ce vinzi casa?

Laurei nu-i plăcea să se simtă ca și cum ar fi fost în fața unui procuror care o interoga, așa că se ridică la rîndul ei și se duse la fereastră în speranța că va vedea mașina doamnei Hightower apărînd pe alee.

- Tata a murit în februarie anul trecut, așa că trăiesc aici singură. E ridicol ca o persoană să trăiască singură într-o casă atît de mare.

El o privi cu atenție. Ea era atentă să nu i se citească nimic pe chip.

- Înainte de moartea lui, numai tu și el ați locuit aici?

- Da. Mama a murit acum cîtiva ani, spuse ea ferindu-și privirea. Sigur, mai erau și Bo și Gladys, adăugă ea referindu-se la perechea care lucraseră ca servitori pentru familia ei de cînd ținea minte.

- Și nu mai locuiesc?

- Nu, i-am lăsat să plece.

- De ce?

- Nu mai aveam nevoie de ei.

- N-ai nevoie de o menajeră care să te ajute să ai grijă de o asemenea casă? Și Bo nu făcea toate treburile grele?

- Îmi place să fac totul singură.

- Hmm.

Acea observație fără cuvinte îi dădu de înțeles foarte clar că nu o credea. Îndoiala lui era cât se poate de enervantă.

- Uite ce e, domnule Paden...

- Ei, haide, Laura. Știu că nu ne-am văzut de multă vreme, dar îmi mai poți spune James, tare și răspicat.

- Bine, James. Se pare că nu te-ai înțeles prea bine cu doamna Hightower. Ce-ar fi să-ți fixezi o altă întâlnire cu ea pentru mâine?

- Vreau să văd casa în seara asta.

- Îmi pare rău. Ea nu-i aici și nici nu se pare că ar avea de gând să apară.

- Am așteptat foarte mult acolo în întuneric pînă cînd ai apărut. De fapt, n-am nevoie de nici un agent imobiliar, din moment ce tu ești aici. Îmi poți arăta tu casa.

- Nu cred că se cuvine.

O sprînceană i se ridică pînă cînd formă un arc întrebător deasupra ochiului lui.

- Dar ce, domnișoară Laura, te gîndeai la ceva necuvenit?

- Bineînțeles că nu, se răsti ea. Vreau să spun numai că această casă se află pe lista doamnei Hightower. M-a întrebat astăzi dacă îi poate arăta casa unui client în cursul serii, eu am fost de acord și am promis să nu-mi fac simțită prezența. Singurul motiv pentru care am venit a fost că mi-am închipuit că ați plecat deja. Sînt convinsă că nu i-ar plăcea să mă amestec,

- Nu-mi pasă dacă-i place sau nu. Eu sînt clientul. Acesta are totdeauna dreptate și mie mi-ar face mare plăcere amestecul tău. Cine mi-ar putea arăta casa mai

bine decît cineva care a locuit în ea chiar din ziua cînd s-a născut?

Vorbele lui o sfredeliră ca niște cioburi de sticlă. Chiar așa, cine? Cine cunoștea și iubea fiecare colțișor și crăpătură din podeaua de lemn a casei care fusese construită de străbunicul ei? Cine lustruia argintăria de familie, cu mult înainte să fie nevoie, numai de dragul de a o atinge? Cine ceruia mobila străveche pînă cînd strălucea în lumina soarelui ce pătrundea prin ferestre? Cine cunoștea cîte o poveste în legătură cu aproape fiecare obiect din casă? A cui inimă era zdrobită acum fiindcă era nevoită să vîndă?

Laura Nolan.

Deoarece, din cîte își amintea, casa și povestea ei o fermecaseră întotdeauna. Bunica ei îi spusese povestiri pe care Laura, copil fiind, ceruse să i se repete mereu, povestiri de care nu se săturase niciodată. Acum se silea să nu plîngă de cîte ori își amintea că, în curînd, forțată de împrejurări, va trebui să se despartă de casă.

- E adevărat că știi mai multe în legătură cu casa decît doamna Hightower, dar continui să cred că n-ar fi bine să mă amestec.

- Sau nu-ți convine clientul?

Ea îl privi repede.

- Nu știi ce vrei să spui, spuse ea șovăitor, iar el se apropie foarte mult, încît ea trebui să își dea capul puțin pe spate pentru a-i privi în ochi.

- Crezi că nu sînt destul de bun pentru a-ți cumpăra casa?

Laura rămase uluită de faptul că lovise direct la țintă.

- Nu cred deloc așa ceva.

- Ba da. Însă, indiferent ce părere ai despre mine, să știi că banii mei sînt verzi și îmi pot permite să cumpăr casa.

Simțindu-se prinsă în capcană, ea se îndepărtă de el.

- Am aflat de succesul tău cu acele... acele...

- Magazine de piese auto.
- M-am bucurat foarte mult pentru tine.

El rîse ușor, batjocoritor.

- Da, sînt convins că toată lumea din oraș a toastat pentru succesul meu. Cînd am plecat de aici acum zece ani erau cu toții convinși că voi ajunge la închisoare.

- Păi, ce te-ai fi așteptat să creadă toată lumea? Felul în care tu... Las-o baltă.

- Nu, hai spune acum, zise el apărîndu-i din nou în față. Spune-mi. Felul în care eu ce?

- Felul în care chefuiai în mașinile alea pe care le tot reparai.

- Doar lucram într-un garaj. Îmi cîștigam existența reparînd mașini.

- Dar aveai o plăcere deosebită să-i sperii pe ceilalți șoferi trecînd în viteză pe lîngă ei în automobilele tale sport sau cu motocicletele tale. Așa ți-ai cîștigat antipatia. Exact ca în seara asta! spuse ea arătînd spre alee prin ferestrele mari și înalte. De ce stăteai ascuns în verdeață așteptînd să mă sperii de moarte?

El rînji.

- Nu te așteptam pe tine, ci pe doamna Hightower.

- Ei bine, să știi că și pe ea ai fi speriat-o. Ieșind din beznă cu porcăria aceea oribilă și zgomotoasă. Ar fi leșinat. Ar trebui să-ți fie rușine.

El se aplecă rîzînd ușor.

- Tot te mai înfurii ca naiba, nu-i așa, Laura?

Ea își recăpătă atunci calmul.

- Sînt extrem de calmă.

El rîse din nou.

- Îmi amintesc cum te-ai înfuriat pe Joe Don Perkins pentru că ți-a vărsat paharul de Coca-Cola în drogherie. Mersesem cîțiva să cumpărăm... ăăă... nu mai contează ce voiam să cumpărăm, dar nu pot să uit cum a ieșit Joe Don cu coada între picioare după ce-ai tăbărit pe el cu toată forța. L-ai făcut bătăran mare și din topor.

Se aplecă deasupra ei acum, lipind-o de pervazul ferestrei. Întinse mîna și trase în joacă de o șuviță de păr blond care îi cădea pe lîngă obraz, zăbovind puțin cu palma.

- Îmi amintesc că-mi spuneam cît de tulburătoare erai cînd te enervai, spuse el încet. Încă mai ești tulburătoare, adăugă el mîngîindu-i obrazul.

- Nu, spuse ea tăios întorcînd capul.

Zîmbetul senzual de pe buzele lui se transformă într-o linie de amărăciune. Își retrase mîna.

- Nu vrei să te ating? De ce? Mîinile mele nu sînt destul de curate? întrebă el întinzînd amîndouă mîinile și desfăcîndu-și degetele la cîtiva centimetri de fața ei. Uite, Laura. Nu mai lucrez într-un garaj ca să repar mașinile bogătașilor. Vezi? Nu mai am nici un pic de ulei sub unghii.

- N-am vrut să...

- Pe naiba. Dar lasă-mă să-ți mai spun ceva. Acum sînt destul de curat ca să intru pe ușa casei din 22 Indigo Place și sînt destul de curat ca să te ating.

Răsuflarea lui fierbinte îi atinse buzele. Își ridică spre el ochii albaștri temători. El mai făcu un pas spre ea.

Deodată se treziră scâlțați în lumina farurilor unei mașini care intră pe aleea în formă de semicerc din fața casei. Laura vru să se lase în jos și să pună cît mai multă distanță între James Paden și ea.

Dar nu putu să facă nici o mișcare pînă cînd el nu se dădu la o parte și acest lucru i se păru că durează foarte mult. Și tot timpul cît i-a trebuit pentru a se îndrepta complet și pentru a se îndepărta, el și-a ținut privirile ațintite asupra chipului ei.

Fîstîcită, ea își netezi părul, și își trecu mîinile umede peste fustă înainte de a se duce la ușă să îi deschidă doamnei Hightower.

- Bună, draga mea, spuse agentul imobiliar, o femeie plinuță, veselă și prietenoasă, făcîndu-și o intrare

zgomotoasă. Am încercat să sun... Ah, bună seara! Trebuie să fiți domnul Paden, spuse ea îndreptându-se spre el ca un tanc Sherman, cu mâna întinsă, strângându-i-o o cu putere pe a lui. Îmi cer scuze din nou că am întârziat. N-a fost un noroc imens că ați găsit-o pe Laura acasă? Ar fi trebuit să fiu aici să vă fac cunoștință, dar mi-ați spus la telefon că o cunoașteți deja, nu-i așa?

- Da, spuse el cu o voce groasă și tunătoare. Ne cunoaștem de mulți ani.

Laura evita să îl privească.

- Și ați văzut casa?

- V-am așteptat, spuse el.

- Ei bine, atunci n-o să vă fac să mai așteptați. Este atît de frumoasă. Laura, tu știi atît de multe lucruri despre ea. Vrei să ne însoțești, te rog?

- Cu mare plăcere, zise ea ignorînd expresia lui James care parcă spunea „ți-am zis eu”.

În următoarea jumătate de oră se plimbară prin minunatele încăperi ale casei din 22 Indigo Place. Deși aparținuse familiei Laurei timp de cîteva generații, fusese întreținută cu extrem de multă grijă și dragoste. Existau cîteva părți care necesitau îmbunătățiri, dar, în general, casa era în perfectă stare. Avea în total paisprezece camere, holul de la intrare și cel central de la etaj. Fiecare încăpere era superb mobilată în concordanță cu renașterea arhitecturii grecești.

Laura încercă să pară detașată în timp ce povestea, dar, ca întotdeauna cînd vorbea despre Indigo Place, se înfierbîntă repede datorită subiectului. Cei doi o ascultau atent. James era fermecător și politicos cu agentul imobiliar, care radia de încîntare. Laura scrîșnea din dinți ori de cîte ori doamna Hightower zîmbea afectat cînd el spunea cîte ceva spiritual.

Încheiară circuitul în holul de la intrare. Doamna Hightower îi zîmbea lui James.

- Nu-i așa că-i minunată, domnule Paden? Am exagerat cumva la telefon?

- Nu, doamnă Hightower, n-ați exagerat, dar cunoșteam foarte bine această adresă. Totdeauna am admirat casa de afară.

Laura acceptă înțepătura, dar ignoră privirea plină de înțeles care i se aruncă.

- Mă voi gândi foarte bine în noaptea asta.

- Foarte bine. Vă rog să mă sunați dacă aveți ceva întrebări, spuse femeia, după care se întoarse spre Laura. Îți mulțumesc că ne-ai dat voie să vedem casa în seara asta. De cum voi afla ceva de la domnul Paden, voi lua legătură cu tine.

- Vă mulțumesc, doamnă Hightower.

- Noapte bună, Laura.

Ea se uită la mîna care i se întinse. Era, într-adevăr curată. Și bronzată. Și puternică. O mîna de bărbat frumos conturată pe care ea o crezu în stare să aibă o forță extraordinară și să ofere plăceri nemaipomenite unei femei.

- Noapte bună, James, spuse ea strîngînd scurt atrăgătoarea mîna. Bun venit înapoi în Gregory.

El îi zîmbi într-un fel care spunea că știa că era la fel de binevenit în Gregory ca un sconcs la o expoziție florală.

Plecă împreună cu doamna Hightower și Laura închise ușa în urma lor. Chiar și prin ușa grea o putea auzi scoțînd laude la adresa casei. Îl trata pe acel posibil cumpărător cu mînuși. O proprietate care valora atît de mult ca aceea din 22 Indigo Place nu putea fi accesibilă decît cîtorva persoane. Deocamdată, nimeni nu privise în mod serios casa. James Paden era cel dintîi adevărat candidat la proprietate, iar doamna Hightower nu avea de gînd să rateze acea vînzare.

Laura nu se mișcă de lîngă ușă decît cînd auzi motocicleta ieșind de pe alee în urma mașinii doamnei

Hightower. Trecînd prin încăperi și stingînd luminile se muștră că nu o întrebase cine era clientul ei cînd femeia o sunase mai devreme în după-amiaza aceea. Nu îi spusese decît că era un milionar din Atlanta în căutarea unei case în care să se poată retrage liniștit.

Laura se așteptase la cineva mai vîrstnic. Se așteptase la un necunoscut. Niciodată nu s-ar fi așteptat la James Paden.

În ultimii cîțiva ani apăruseră numeroase relatări despre ei în ziarul local. La numai cîțiva ani după ce a plecat din Gregory și-a cîștigat un renume în lumea piloților de curse. Pentru microbiștii aceluia sport era o celebritate, stabilind recorduri impresionante de viteză și curaj pînă să împlinească treizeci de ani. Se scrisese un articol foarte amplu în ziarul din Atlanta despre retragerea lui din competiții. Cîteva luni mai tîrziu, Laura citi că își deschisese un magazin de piese auto.

De atunci, locuitorii orașelului Gregory urmăriseră cu un interes crescînd cum băiatul lor ajunsese să transforme acel magazin într-un lanț de magazine de succes. Ultimele lucruri despre James Paden - pe care pînă atunci, nici unul din locuitorii din Gregory nu voise să și-l revendice - erau că vînduse lanțul de magazine unui conglomerat pentru o sumă de bani uluitoare.

Laurei puțin îi păsa cîți bani avea el sau de cît succes se bucura, fiindcă era tot bătăran și prost crescut. Și cît de tipic pentru nivelul lui să vină și să își afișeze succesul în fața unui oraș care îl batjocorise într-un mod cît se poate de deschis.

Cui îi păsa?

Ei cu siguranță nu. De ce nu se mulțumise, oare, să rămîna cu milioanele lui în Atlanta? Nu aveau nevoie de ele în Gregory.

Din păcate, nu tocmai acesta era adevărul. Ea avea nevoie de bani cu disperare.

Greutatea acelei probleme o copleși ca o platoșă din zale. O însoți și când se duse sus în dormitorul ei căruia, se gândi ea recunoscătoare, James nu îi aruncase decît o privire în trecere atunci când vizitase casa.

Dezbrăcîndu-se, Laura își aminti cu amărăciune de ziua când executorul testamentar al tatălui ei a rugat-o să se ducă la el. În acel birou impresionant plin de cărți, îi dăduse vestea devastatoare că nu i se lăsase absolut nimic în afară de o listă întregă de creditori furioși.

Uluită, ea ascultase cum omul îi spunea că tatăl ei fusese un nepriceput în manevrarea banilor și risipise averea familiei pe investiții proaste și speculații greșite. Avocatul îi prezentă totul cu blîndețe, dar foarte deschis. Era complet falită și nu avea absolut nici o posibilitate, să achite facturile care se adunaseră.

- Dar am trăit.

- Foarte bine. Randolph nu ar fi recunoscut niciodată că avea probleme, cu atît mai puțin v-ar fi spus ție sau mamei tale că vă îndreptați spre un dezastru financiar.

Laura se uită prin hîrtii pînă când enormitatea greutăților ei reuși să o copleșească.

- Nu-mi pot permite nici măcar să mănînc.

- Îmi pare rău, Laura, dar asta este moștenirea ta.

- Cel puțin mai am Indigo Place, spuse ea gînditoare, răsfoind printr-o grămadă de facturi, dar suspinul greu al avocatului o făcu să își ridice brusc capul și să îl privească din ce în ce mai îngrozită. Mai am Indigo Place, nu-i așa?

El îi acoperi mîna cu a lui.

- Este ipotecată, draga mea. Banca m-a anunțat că, dacă nu își recuperează pierderile în următoarele șase luni, se vor vedea siliți să declare prescrisă ipoteca. Ți-aș sugera în mod foarte serios să vinzi.

Aceasta fusese cea din urmă lovitură. Își pusese capul pe biroul avocatului și începuse să suspine. Totuși, încet-încet, înfruntase realitatea acelei dileme. Faptul că nu

avea nici un ban era de neconceput, dar în același timp, foarte adevărat.

Cît putu de încet scoase casa din 22 Indigo Place la vînzare. Cînd s-a aflat, cum a știut că se va întîmpla cu siguranță, a auzit tot felul de bîrfe care spuneau că se săturase să mai întrețină casa, că nu suporta să mai fie legată de ea și că voia să fie liberă pentru a călători fără să știe că trebuie să aibă grijă de proprietate.

Va călători, bineînțeles, va pleca imediat din oraș pentru a-și căuta ceva de lucru de cum va vinde casa.

Se băgă în pat și stinse lumina privind, așa cum făcuse întotdeauna, magnolia din dreptul ferestrei ei de la etaj. Timpul îi fugea printre degete. Mai avea aproape o lună pînă la scadență. Să declare falimentul și să lase tot orașul să afle de eșecul tatălui ei era ceva de neînchipuit. Și, pe deasupra, nu voia să fie tăvălită în noroi reputația solidă a familiei. Trebuia să vîndă casa și asta cît mai curînd.

Dar a naibii să fie dacă avea să lase un nevrednic ca James Paden să se mute în ea!

Laura se trezi tîrziu amețită, fiindcă nu dormise deloc bine după ce îi trebuiseră cîteva ore bune pentru a adormi. Avu impresia chiar că visase ceva neplăcut, dar nu voia să își amintească. Instinctiv știa că nu vrea să știe despre ce - sau mai degrabă despre cine - fusese visul.

Nu i se întîmpla pentru prima oară să se trezească plină de pesimism. În timpul bolii îndelungate a tatălui ei, la moartea acestuia și la descoperirea problemelor sale financiare, Laura înfruntase totul cu curaj, dar nici nu mai ținea minte cum era să aștepte cu nerăbdare să se trezească dimineața. În ultima vreme, viitorul îi promitea doar noi probleme.

Se duse încet în baia de lîngă dormitor și făcu un duș, mai întîi fierbinte și apoi cît de rece suportă, într-un efort

de a-și mai reveni. Nefericirea o făcea letargică, dar dușul remedia acest lucru cât de cât.

Își puse o pereche de pantaloni scurți și un tricou pe care scria „Atît de mulți bărbați, aici de puțin timp” primit cadou de la o prietenă care i-l cumpărase cînd fusese odată la New Orleans. Desculță, cu părul strîns în prosop, coborî să își facă o cafea, de care avea mare nevoie.

Soneria de la intrare o trezi din transa în care o cufundase curgerea înceată a cafelei în filtru. Pașii abia i se auziră pe podeaua ce lemn și pe covoarele persane vechi cînd se duse înspre ușă. Uitîndu-se pe după perdelele de la ferestrele din sufragerie să vadă cine era acel vizitator matinal, strînse puternic din ochi, își încleștă pumnii și înjură printre dinți.

Riscă o privire în oglinda din holul de la intrare, dar gemu și își dori să nu se fi uitat. Nemachiată, desculță, cu părul ud strîns în prosop. Excelent. Grozav.

Și, fir-ar să fie, el arăta superb.

Deschise ușa brusc, dar nu spuse nimic, aruncîndu-i doar o privire la fel ca starea ei de spirit.

El o privi și avu îndrăzneala de neiertat să rîdă.

- 'neața.

- Bună.

Trebui să stea să îl vadă cum citea sloganul de pe tricou. Apoi, trebui să îndure zîmbetul ironic și sceptic. Cît de mult ar fi vrut să i-l îndepărteze de pe chip cu o palmă. Își păstră, însă, expresia blazată și plictisită.

Privind peste umerii lui impresionanți, văzu că înlocuise motocicletă cu o mașină sport argintie, a cărei marcă ea nici nu o recunoscuse. Era atît de joasă și mică, încît ea se întrebă cum de se putea strecura, în ea cît era de lung.

- Nu mă inviți înăuntru?

- Nu.

- Pot să intru?

- Pentru ce?

- Nu a sunat doamna Hightower?

- Nu.

Dar chiar în clipa când spuse acest cuvînt, se auzi telefonul. El îi făcu cu ochiul.

- Pun pariu că ea e.

Laura îi aruncă o privire răutăcioasă, dar trupul ei continua să fie o barieră în ușa.

- Ți-aș sugera să răspunzi, îi zise el după ce cîteva apeluri stridente nu reușiră să o urnescă.

Păstrîndu-și stăpînirea de sine, în ciuda felului cum era îmbrăcată, Laura îi întoarse spatele și se duse la telefonul ascuns într-o nișă sub scară.

- Alo... Ah. Bună dimineața, doamnă Hightower.

Se uită la James care intra nepoftit. După ce închise ușa, el îi întoarse privirea zîmbind mulțumit.

- A venit deja, spuse Laura înțepat. Aș fi vrut să o faceți... Ah, da? ... Bănuiesc că eram la duș... Bine... într-adevăr... Da, sînt sigură. Nici un deranj. La revedere.

Puse receptorul în furcă și se întoarse încet spre musafirul nepoftit.

- Mi-a spus că vrei să vezi casa din nou. De ce? Doar ai văzut-o aseară.

- Dacă mă hotărăsc să o cumpăr, va trebui să dau foarte mulți bani. Nu crezi că ar trebui să arunc o privire și la lumina zilei?

- Presupun că da.

Dumnezeule, cît și-ar fi dorit să nu arate atît de groaznic. Ar fi vrut ca tricoul să nu fi fost atît de vechi, de moale și de lipit de corp. Ar fi vrut să fi purtat sutien în dimineața aceea. De fapt, în clipa aceea, cînd el o cerceta cu privirea, ar fi vrut să fi fost îmbrăcată într-un sac închis la culoare, care să o acopere de la bărbie pînă la degetele de la picioare, își simți picioarele mai goale ca oricînd. Chiar și labele picioarelor și le simți vulnerabile cînd el își coborî privirea asupra lor.

- Păi, spuse ea îndreptându-se spre sufragerie, fă-te comod. Eu tocmai făceam cafea...

- Mergi, aș bea una cu mare plăcere.

Ea rămase cu gura căscată privind-l. Nu îl invitase să bea o cafea cu ea. James Paden nu avea absolut nici un fel de maniere. Oricare alt bărbat i-ar fi sesizat stînjeneala și și-ar fi văzut de treabă făcînd tot posibilul să nu deranjeze. Dar nici nu ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva din partea lui.

- La bucătărie, spuse ea pe un ton lipsit de grație.

- Foarte bine. Tot trebuia să o mai văd o dată.

O urmă prin sufragerie în bucătăria însorită, unde îi întîmpină aroma cafelei proaspete.

- Nu iei loc?

Pe buzele ei se întipărise un zîmbet încordat, dar invitația sună descurajator.

- Imediat, spuse el absent cercetînd bucătăria cu ochii unui bucătar șef. Vor rămîne toate aparatele?

- Nu m-am gîndit.

Se întinse să ia de sus din dulap cești și farfurioare și, în clipa aceea, fu conștientă de cîteva lucruri: de felul cum gestul acela făcu să i se întindă și mai mult tricoul peste sîni, de cît de scurți și strîmți erau de fapt pantalonii și de cît de bine mirosea James Paden. Pielea îi mirosea a săpun și after shave, iar gura a mentă.

Ferească sfîntul să aibă vreodată ocazia să îi simtă gustul, dar...

- Ei bine?

- Ei bine, ce?

Făcu tot posibilul să umple cele două cești, deși mîinile îi tremurau. De multe ori regretase că bucătăria era atît de mare încît era nevoie de pași inutili pentru a ajunge la diverse lucruri. Dar în ultimele cîteva minute, părea să se fi micșorat îngrozitor.

- Aparatele. Mulțumesc, spuse el luînd ceșcuța din mîna ei.

- Ah, da, cred că vor rămîne. Sînt aici de cînd a fost refăcută și modernizată bucătăria. Cu siguranță că nu voi avea nevoie de ele și probabil că n-aș lua prea mult pe ele dacă aș încerca să le vînd. Frișcă sau zahăr?

-Nimic, mulțumesc spuse el sorbind din cafea. Unde vei pleca?

Ea urmări aburul care se ridica din ceașca de cafea. În cele din urmă îi întîlni privirea.

- Să plec? Cînd?

- După ce vinzi casa.

- În altă parte, răspunse ea evaziv.

Se studiară reciproc timp de cîteva secunde. Laura își mută prima privirea.

- După cum vezi, toate aparatele sînt în stare bună și funcționează perfect.

El trecu peste toate cu o perie cu peri fini. Laura prefera să se uite la casă și la mobilă decît la ea, dar meticulozitatea lui era teribil de enervantă și plictisitoare. Găsi o fisură în cimentul care ținea plăcuțele de mozaic și rîcii cu unghia degetului arătător.

- S-a slăbit puțin, zise ea nerăbdătoare.

- Știu. Pot s-o repar singur, spuse el privind-i sîinii fără să încerce să își ascundă fascinația. Privirea nu i se desprinse decît peste cîteva clipe cînd îi alunecă încet peste chip.

- Am niște mîini foarte pricepute.

Rămase cîteva secunde captivată de privirea lui verde și nemișcată, după care se întoarse furioasă. „Sînt convinsă”, se gîndi ea cu dușmănie.

Cu toate că îi fripse limba, bău cafeaua dintr-o înghițitură și așeză ceașca și farfurioara pe dulap cu zgomot. Nu îl voia acolo. O tulbura, o făcea să devină nervoasă și să stea în defensivă. Dar nici nu îl putea da afară. Era clientul doamnei Hightower. Singura soluție

care îi rămînea Laurei era să încheie afacerea cît mai repede.

- Ce ai vrea să vezi?

Încrucîșîndu-și gleznela, el se sprijini de dulap sorbindu-și încet cafeaua și continuînd să o țintuiască cu privirea.

- N-am văzut cine știe ce pînă acum. Ce-ar fi să-mi arăți totul?

Dublul înteles nu îi scăpă Laurei, dar îl ignoră. Oare nu se gîndea niciodată la altceva? Reputația lui de afemeiat nu era deloc o exagerare. Dacă tot ceea ce se spusese despre el era adevărat, Laura se mira cum de mai apuca să stea cu pantalonii încheiați.

Și, trecîndu-i acest gînd prin cap, se uită să verifice. O mare greșeală. Fiindcă blugii lui cădeau bine. Chiar foarte bine. Și, deși erau perfect încheiați, nu îi puteau ascunde sexul. Dacă umflătura de sub fermoar nu era de ajuns pentru a o convinge că persoana aceea era un adevărat bărbat, un mascul desăvîrșit, atunci coapsele lui tari care îi încadrau sexul, o făcură.

Nu avea nici un pic de burtă. Ah, nu. Cămașa lui nu făcea nici măcar o cută peste abdomenul plat, dar era destul de largă pentru a-i cuprinde pieptul. Pretinse, chiar și față de ea, că nu văzuse părul castaniu cu reflexe aurii la vîrfuri, care se zărea în V-ul cămășii.

Cu toate acestea, după ce îl studie, nu putu să scoată nici un cuvînt măcar. El fu primul care rupse tăcerea.

- Și pivnița?

- Ce-i cu ea?

- Mi-ai vorbit de ea aseară, dar nu mi-ai arătat-o. Ușa asta duce acolo?

Se duse la ușa din capătul celălalt al bucătăriei și încercă să o deschidă.

- Cheia este agățată în cui, îi spuse ea forțîndu-și picioarele să se miște pe gresie.

Trebuia să stea aproape de el pentru a ajunge la cheia care era ascunsă în spatele frigiderului.

- Totdeauna o ții încuiată?

- Da.

- De ce? Aici e încăperea cu toate scheletele familiei?

Ea îi aruncă o privire urâtă peste umăr în timp ce descuia.

- Nu, dar acesta e singurul loc din Indigo Place care nu mi-a plăcut niciodată.

- De ce?

- Nu știu, spuse ea dînd din umeri. Mă sperie.

- Atunci poate ar fi bine să intru eu primul, zise el trecînd pe lîngă ea.

Se lipi cît putu de mult de tocul ușii, dar el tot o atinse. Peste tot și în același timp întregul ei trup prinse viață ca și cum ar fi intrat în priză. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut ieșind scînteii.

Pe a doua treaptă el se răsuci.

- Nu vii?

Auzise aceste cuvinte într-un film odată, iar eroina dăduse un răspuns pe măsură și sugestiv. Dar ea nu putu decît să se dojenească pentru ceea ce gîndea și să îngaiمة:

- Ăăăă, nu, du-te tu. Eu o să mai beau între timp o ceașcă de cafea.

- Te rog. E într-adevăr de speriat. Și, pe urmă, trebuie să-mi arăți drumul. Dacă mă rătăcesc? Sau dacă am ceva de întreat...

- Of, bine, zise ea enervată și puse încet un picior desculț pe treapta de lemn.

- Stai să te ajut.

Înainte să își dea seama ce se întîmplă, își simți mîna prinsă într-a lui și, încet-încet, o conduse pe scara întunecată.

- Ai grijă pe unde calci, o avertiză el.

- Jos în dreapta e un întrerupător, spuse ea și glasul îi răsună straniu între acele ziduri.

El găsi întrerupătorul și îl răsuci, dar nu se întâmplă absolut nimic.

- Îmi pare rău. Cred că s-a ars becul.

- Nu-i nimic. Dacă ușa e deschisă, văd destul de bine.

Ea sperase că, fără lumină, el avea să întrerupă turul pivniței și chiar dădu să se întoarcă spre scară, dar el îi ținu mâna ferm într-a lui. Acum nu mai avea de ales decât să îl urmeze prin încăperea aceea de sub pământ.

Podeaua era umedă sub picioarele ei desculțe. Pivnița mirosea a noroi proaspăt și a mucegai. Ea își închipui că vede păianjeni, șoareci și tot felul de alte lucruri neplăcute.

- Ce este în toate borcanele acelea de pe rafturi?

- Conserve și gemuri. Fructe și legume conservate. Gladys le-a pus înainte să plece.

- Sînt bune?

- Delicioase. Este o bucatăreasă minunată.

- Păcat că a trebuit să-i dai drumul.

Laura deveni deodată defensivă.

- Nu a trebuit, ci așa am vrut.

El nu comentă, dar mai puse o întrebare, apoi încă una, pînă cînd curiozitatea în legătură cu pivnița îi fu total satisfăcută. În tot acest timp o ținuse de mîna, dar ea nu își dădu seama cît de tare îl strînsese decît cînd se îndreptară înapoi spre trepte. Se treziră deodată scăldați în lumina din bucătărie. Atunci ea își slăbi considerabil strînsoarea.

- Nu prea îți place pivnița, nu? o întrebă el încet oprindu-se la prima treaptă.

- Nu, nu-mi place.

- Și ți-e frig.

Începu să îi frece viguros brațele. Pentru o clipă. Laura rămase uluită de atingerea lui. Stătea nemișcată lăsîndu-i mîinile să îi alunece iute de la coate la umeri și înapoi, iar

și iar, pînă cînd începu să se încălzească. Sau căldura provenea, oare, din stînjeneală? Dar James nu se uita la chipul ei și nici măcar la brațele înghețate, ci la sîniile ei. Așa și-a dat seama că îi era frig.

Ea își îndepărtă ușor mîinile și urcă scara cu grijă.

- Cred că aș mai bea o cafea.

De cum intră din nou în bucătărie se grăbi să își ia ceașca și să o umple.

- Nu, mulțumesc, spuse el închizînd metodic ușa pivniței și punînd cheia la locul ei în cui. Dar cred că știu ceva ce te-ar face să te simți mult mai bine decît cafeaua.

Ea se întoarse încet și, la fel de încet, coborî ceașca de la buze. Vocea lui era groasă și profundă. Parcă ar fi fost o foarte mare intimitate între ei. Ochii lui erau sugestivi și mersul sigur cînd veni spre ea. Laura știa că ar fi trebuit să fugă, dar nu se putea mișca. Nici cînd el ridică mîinile întinzîndu-le spre ea.

Îi desfăcu încet prosopul din jurul capului dîndu-l la o parte. Părui ei ud îi căzu pe lîngă față și pe umeri. Lăsînd prosopul să cadă, James își ridică iar mîinile și își trecu degetele prin părui ei îndepărtîndu-i-l de pe chip. Își lăsă degetele să coboare prin șuvițele umede forțînd acolo unde erau încurcate. După ce făcu acest lucru de cîteva ori îi încercui gîtul cu mîinile și îi masă ceafa cu vîrfurile degetelor.

- Nu ți-a îndepărtat puțin din tensiunea de la, ceafă?

Cu siguranță că da. Dar o lăsase de asemenea și fără vlagă în genunchi. Îi aprinsese și un foc adînc în stomac. Îi răspîndise și o căldură puternică în jurul mijlocului topindu-i coapsele.

- Ba da, mulțumesc.

Cel mai important acum era să fugă de el înainte de a cădea victimă farmecului său de necontestat. Îi îndepărtă mîinile și se forță să treacă pe lîngă el. Reușise să pună pe masă ceșcuța și farfurioara înainte să îi scape din mînă.

- Ce... ce-ar fi să trecem prin încăperile de jos mai întâi? Apoi, dacă vei mai vrea să vezi ceva, îți voi arăta.

- Bine. Condu-mă.

Faptul că nu mai avea prosopul în jurul capului nu o ajută să își recapete încrederea. Părul ud și proaspăt șamponat părea ceva mult prea intim. Se simțea expusă și violată de fiecare dată când o privea, dar se bază pe calmul ei înnăscut pentru a putea încheia turul parterului.

Bineînțeles că totul nu era decît o șaradă. Nu avea de gînd să accepte un contract de la James Paden nici dacă acesta îi oferea de trei ori mai mult decît cerea ea. Era aproape o profanare ca el să calce prin acele încăperi. Se cutremură la gîndul că el și prietenii lui prost crescuți ar fi putut năvăli prin casa ei așa cum făceau sîmbăta seara prin sala de cinematograf stîrnind haos pînă cînd directorul îi dădeau afară.

Numai peste cadavrul ei.

- Acesta e biroul tatei, spuse ea conducîndu-l într-o cameră spațioasă și căptușită cu lemn din spatele casei.

Era mobilată numai în piele și lemn de stejar și mai mirosea încă a tutun de pipă. O blană de urs se afla întinsă pe podea în fața căminului și cîteva trofee de vînătoare le rînjeau mutește de deasupra poliției. O veche masă de biliard cu săculețe demodate din piele domina mijlocul încăperii.

- Obișnuia să joace biliard? întrebă James.

- Ore întregi, zise ea rîzînd amintirilor atît de dragi.

- Deci asta e diferența.

Surprinsă de tonul ironic, ea se întoarse.

- Diferența?

- Între un domn și un terchea-berchea. Dacă îți pierzi timpul prin sala de biliard ești considerat un vagabond, dar dacă joci biliard ore întregi în propria-ți casă, ești un domn, spuse el aruncînd încă o privire plină de amărăciune mesei, după care îi zise cu asprime: Hai sus.

Ei nu îi plăcu tonul sinistru al vocii lui. Era destul de grav să conducă un bărbat, mai ales unul cu reputația lui James Paden, sus, spre dormitoarele unei case goale, în fond. Dar când cuvintele „Hai sus” purtară amenințarea ascunsă că, odată ajunși acolo, o va pedepsi pentru toate umilințele suferite, senzația de rău din stomac i se intensifică.

Totuși, pînă ajunseră sus, el păru mai relaxat, Laura îi arătă mai întîi dormitorul mare, gîndindu-se că îi putea potoli curiozitatea. Dar când ieșiră, el rămase în hol privind-o întrebător, pînă când ea îi arată și celelalte două dormitoare, care aveau o baie comună. După aceea ea o luă iute spre scări.

- Acum o să-ți arăt...

- Aici ce este?

Fără să se întoarcă măcar, ea știu la ce anume se referea. Cu siguranță că arăta spre dormitorul din colț.

- Dormitorul meu, răspunse ea șovăitoare.

- Pot să-l văd?

- Este neapărat necesar?

- Cred că da.

De ce nu era, oare, doamna Hightower acolo pentru a-și face meseria, cîștigîndu-și comisionul de șase la sută? Laura se muștră pentru faptul că fusese de acord să îi arate casa în absența agentului imobiliar. Exaltarea femeii era enervantă, dar prezența ei l-ar fi împiedicat pe James Paden să ceară să îi vadă dormitorul.

- Sînt sigură că dacă vei face o ofertă serioasă, doamna Hightower va programa...

- Dar mă aflu aici acum.

Vîrîndu-și mîinile în buzunare, el își înclină capul într-o parte și păru ferm hotărît să stea acolo pînă la sosirea Zilei de Apoi ori pînă la satisfacerea dorinței sale, indiferent care ar fi venit mai întîi. O asemenea insolență era îngrozitor de nesuferită, dar pentru a nu se angaja

într-o discuție care nu ar fi făcut altceva decât ar fi amînat momentul plecării lui, Laura cedă.

- Bine, spuse ea și fără să facă vreun efort pentru a-și ascunde ostilitatea, îl conduse de-lungul holului pînă în camera ei. Privirile lui se opriră imediat asupra patului pe care ea nu avusese energia necesară să-l strîngă după ce se trezise. Pe pernă se vedea urma clară a capului ei. Așternuturile pastel erau șifonate. Patul arăta confortabil și îmbietor. Părea nerușinat.

El se duse direct spre el și se așeză trecîndu-și mîinile peste cearceaful pe care stătea.

- Totdeauna m-am întrebat cum o arăta patul Laurei Nolan.

Ea fu tentată să spună ceva de genul „Dacă aș avea un ban, ai muri întrebîndu-te”, dar nu o făcu. Spuse în schimb:

- Îmi pare rău că nu e strîns. N-am avut timp dimineață.

- Nu-i nimic. Prefer paturile nestrînse.

Ea înghiți un nod, alungînd fiorul pe care îl simți cînd îi văzu mîinile mîngîindu-i așternuturile.

După ce îi aruncă o privire care pur și simplu scotea aburi, el se ridică și se duse la măsuța ei de toaletă. Cuprinse cu privirea sticlele de parfum, șiragul de perle pe care uitase să îl pună la loc în cutiuța de catifea, colecția ei de ace pentru pălărie și cutiuța de cristal pentru inele pe care i-o dăruise bunica ei.

Șezlongul din colț îi atrase privirea. Se uită la el îndelung și apoi se întoarse spre ea cu un zîmbet slab. Avu presimțirea că se gîndea la ceva extrem de murdar.

El se duse apoi la ferestrele largi și privi afară cîțva timp, stînd cu spatele la ea. Din dormitorul ei se vedea curtea din spate a casei, dana de pescuit, ambarcațiunea și apele lui St.Gregory's Sound.

- Frumoasă priveliște.

- Totdeauna mi-a plăcut.

- Acesta a fost mereu dormitorul tău?

- Cu excepția celor patru ani când am fost la colegiu.

El se răsuci pe călcîie.

- Aici dormeai când te-am cunoscut eu prima dată?

Ea încuviință.

- Arătai totdeauna atît de... perfect. Intangibilă. Ca o păpușă. Și asta arată ca odaia unei păpuși, spuse el privind din nou spre pat. Dormi tot timpul singură?

Bărbia ei se ridică puțin.

- Nu te privește.

El zîmbi.

- Adică nici o pisicuță, nici un cățeluș, nici un ursuleț?

- Nu, spuse ea tăios încrucișîndu-și brațele, regretînd, însă, imediat gestul căci nu făcu altceva decît să îi atragă din nou privirea asupra sînilor.

- Îmi place camera asta. E plină de căldură și intimă.

Ea se stăpîni, deși obrazii îi luaseră foc și inima îi bătea năvalnic. Cuvintele lui fuseseră cît se poate de inocente, dar știa că el intenționase să sune sugestiv. Ar fi vrut să fugă din încăpere, să își acopere sîni, care o trădau răspunzînd atmosferei evocatoare pe care el o crea.

- Acea e baia?

- Da.

Ei se duse atunci la ușa întredeschisă și păși înăuntru. Laura nu îndrăzni să îl urmeze. Fusesse de ajuns că stătuse în dormitor cu el. Nu avea să se mai supună și altor momente de stînjeneală.

Peste cîteva clipe îl văzu ieșind.

- Am găsit astea atîrnînd pe bara perdelei de la duș.

Sînt uscate.

Ea se albi de groază văzînd o pereche de ciorapi, un sutien și o pereche de chiloți în mîna lui întinsă.

- Nu-mulțumesc, spuse ea ridicolă întinzînd mîna după lenjeria delicată.

Toate acele lucruri îi cunoscuseră atingerea. Mătasea era caldă încă de la mîna lui. Le lăsă pe un scaun ca și

cum ar fi constituit dovada incriminatorie a unei crime îngrozitoare.

- Ei bine, cred că ajunge deocamdată, spuse el.

Ea îl urmă afară din cameră, fiind încă șocată și incapabilă să vorbească, abia putînd să se miște. El o așteptă să îl ajungă din urmă la baza scărilor, după care o lăasă să îl conducă la ușă.

- Te vom anunța, fie eu, fie doamna Hightower.

- Bine.

În afară de faptul că l-ar fi înfuriat, nu ar fi servit la nimic să îi spună în acea clipă că nu îi va accepta oferta indiferent cit de atrăgătoare ar fi fost. De fapt, se îndoia că el se gîndea într-adevăr să cumpere proprietatea. De ce să fi vrut un om ca el, un spirit liber ca pasărea cerului, să se înhame la corvoada de a întreține o casă istorică?

Probabil că numai o curiozitate perversă îl făcuse să vrea să vadă casa de la bun început. Niciodată-nu mai fusese invitat înăuntru. Acum că avea bani și faimă putea să vină și să plece cînd dorea fără să simtă cîtuși de puțin restricțiile clasei. Fără îndoială că avea o plăcere deosebită să îi calce în picioare pe toți acum că situația se schimbase radical. Datorită faptului că nu fusese poftit niciodată în Indigo Place, venise acum să își fluture succesul pe sub nasul ei.

Gîndindu-se în acest sens, Laura spuse:

- Sper că ai obținut ceea ce ai căutat.

Imediat regretă acele cuvinte, mai ales cînd îl văzu oprindu-se deodată în ușă și întorcîndu-se încet. Nu mai arăta deloc ca un milionar de treizeci de ani, ci avea din nou optsprezece și era iarăși sălbatic, nedisciplinat și primejdios. O șuviță de păr rebelă îi căzuse pe frunte. Acea unduire sardonică a buzelor care voia să reprezinte un zîmbet, îi era la fel de familiară cum îi fusese cu ani în urmă în paginile anuarului din liceu.

El închise ușa pe care tocmai o deschisese și spuse:

- Nu chiar.

Făcînd o mișcare iute, o apucă de brațe și o întoarse lipind-o de ușă. Desfăcîndu-și mîinile de ambele părți ale capului ei, se aplecă înainte, în același timp, depărtîndu-i pulpele cu genunchiul.

Gura i se îndreptă spre a ei, dar ea o evită întorcînd capul cînd într-o parte cînd în alta.

- Nu. Nu!

Însă el era insistent și, cu toate că nici măcar nu își folosea mîinile, în clipa cînd îi prinse gura într-un sărut fierbinte, ea fu învinsă. Aplica exact doza potrivită. Limba lui era un amestec perfect de comandă și mîngîiere. Numai căldura sărutului îi topi și ultima fărîmă de împotrivire.

Era unul din acele săruturi lacome despre care ea crezuse că existau doar în filme. Era înfometat și se delecta cu gura ei de parcă ar fi fost un desert bogat și delicios. Se întorcea mereu după cîte o bucățică, gustînd-o. Între timp, coapsa lui începu să se miște încet între ale ei.

Cînd, în cele din urmă, își înălță capul, buzele ei erau rozalii și umede, ochii limpezi și trupul cald și maleabil. Sîinii i se ridicau și se lăsau. El își coborî privirea asupra lor și atinse ușor mijlocul ridicat al unuia, întărîndu-l cu trei mișcări circulare și leneșe ale degetului mare.

- Ah, iubito, cît de bună ești, murmură el și, gemînd, o sărută din nou.

Laura se simți umilită de libertatea pe care și-o lua cu ea, cu atît mai mult cu cît era conștientă. Reuși să se elibereze și îl îndepărtă. Fără suflare îl privi cu trupul rigid de furie.

- De ce-ai făcut asta?

Era extrem de supărată, dar el părea pur și simplu că se amuză de furia ei.

- Am crezut că nu ți-ar strica un sărut bun, înainte ca ea să îi poată răspunde pe măsură, el dispăru.

- Nu pricep, Laura.

Aceasta, cu receptorul la ureche, își freca fruntea sperînd să alunge acea oribilă durere de cap. Îi era groază de telefonul doamnei Hightower. Se dovedea la fel de dificil cum își închipuise.

- Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar contractul nu poate fi acceptat.

Și-o închipui pe femeia de la celălalt capăt al firului numărînd încet pînă la zece.

- Dar oferă exact cît al cerut! exclamă ea. Pînă la ultima centimă.

- Știu, știu, zise Laura mușcîndu-și buzele. Nu e vorba de bani.

- Te-ai răzgîndit în privința vînzării?

- Bineînțeles că nu.

Întrebarea fusese pur și simplu teoretică din moment ce femeia știa foarte bine cît de necesară era vînzarea casei 22 Indigo Place.

- Atunci?

Laura se foi pe scaun.

- Nu este vorba de bani, ci de cumpărător, spuse ea încet.

- Înțeleg.

- Nu prea cred, doamnă Hightower. Vă rog să nu credeți că sînt o snoabă. Trebuie să înțelegeți că această casă a aparținui dintotdeauna familiei mele. Pentru mine nu este o simplă proprietate. Dacă ne gîndim ce înseamnă pentru mine, valoarea ei nu se poate măsura în dolari și cenți. O asemenea casă presupune asumarea unei imense responsabilități. Vreau să fiu sigură că persoana care o cumpără ține cont de acest lucru.

- Mă îndoiesc că domnul Paden va fi un proprietar neglijent. Se spune că se pricepe foarte bine la afaceri.

Și la femei, se gîndi Laura cu amărăciune. Era încă dezgustată de sine pentru ceea ce se întîmplase mai devreme în ziua aceea. Cum putuse să îl lase să o folosească așa?

Era cu câțiva ani mai mică decît James, dar atît ea cît și toate celelalte fete de la liceul din Gregory auziseră despre priceperea lui James Paden de a săruta. Cele care îi cedaseră se lăudau. Erau invidiate în taină, dar etichetate pentru totdeauna ca „rele” și orice fată care ținea la reputație păstra distanța față de ele. Și ce făcuse Laura Nolan acum? Nu numai că cedase, dar și participase.

- Nu vorbesc de afaceri, se răsti ea pierzîndu-și răbdarea cu agentul imobiliar, dar apoi adăugă pe un ton mai împăciuitor: Vorbesc de sentimente. Atașament. De sentimentul de permanență. Îmi pare rău, doamnă Hightower, dar nu cred că James Paden este omul căruia aș dori să îi vînd casa.

- Aveam impresia că ești disperată, spuse femeia cu răceală.

- Așa și este, spuse Laura cu un glas la fel de rece. Dar, dacă dumneavoastră nu respectați această proprietate la fel ca mine, mai sînt și alți...

- Îmi cer scuze, se grăbi să spună doamna Hightower.

Bineînțeles că înțeleg atașamentul sentimental pe care îl ai față de casă. Păcat, însă, că trebuie să facem discriminări. Ce va trebui să îi spun domnului Paden?

- Spuneți-i că i-am refuzat oferta.

- Nu e omul care să accepte un refuz.

Acest lucru se știa foarte bine.

- Faceți tot posibilul.

- Foarte bine, spuse doamna Hightower posomorîtă.

Laura regretă situația dificilă în care o punea pe femeie, dar era ferm hotărîtă. James Paden nu va avea niciodată casa, dacă îi va sta în putință.

Dar, așa cum a spus și doamna Hightower, el nu a primit refuzul Laurei cu brațele încrucișate. Agentul imobiliar a mai sunat de două ori în după-amiaza aceea aducînd tot felul de amendamente contractului inițial. Deși James a crescut oferta de fiecare dată, Laura le-a

refuzat pe amîndouă cu încăpățîinare. În cele din urmă, plictisită de insistența lui și de reproșurile subtile ale agentului imobiliar, plecă de acasă pentru a nu mai fi nevoită să răspundă la telefon.

Era vineri după-amiază și străzile erau pline de oameni care își făceau cumpărăturile de dinainte de weekend, lucrători care se duceau la bănci pentru a-și încasa cecurile și tineri care începeau plimbarea pe strada principală, care era una din puținele forme de recreere într-un oraș atît de mic ca Gregory.

Datorită unei brize ușoare, aerul era umed. Laura nici nu se putea gîndi să mănînce ceva cald la cină, așa că se opri la un stand cu produse, proaspete pentru a cumpăra ingredientele necesare pentru o salată de fructe.

Tocmai alegea cele mai zemoase piersici din Georgia, cînd o mașină opri brusc în spatele ei. Portiera fu deschisă aproape lovind-o peste gambe. Se răsucii iute și întîlni privirea visătoare a lui James Paden, care stătea aplecat lîngă portieră.

- Urcă.

Ea nu îi dădu atenție întorcîndu-i spatele.

- Ți-am spus să urci.

Ea continuă să le acorde atenție numai piersicilor.

- Cred că știi foarte bine că nu-mi pasă dacă mă dau în spectacol, Laura, dar nu cred că ți-ar plăcea să te apuc de păr și să te trag în mașină. Așa că, dacă nu vrei să oferi locuitorilor orașului Gregory un subiect nemaipomenit de discutat la cină în seara asta, fă bine și urcă-ti fundul în mașina asta afurisită. Vocea îi era calmă și joasă, dar conținea o reală amenințare de care Laura găsi că era bine să asculte.

Încă nu observase nimeni că i se adresa ei, dar el putea schimba tactica într-o clipă. Pe lîngă toate necazurile ei, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să i se lege numele de al lui. Chiar dacă era mai bogat,

rămăsese tot un om cu o proastă reputație. Cei din Gregory nu aveau memoria scurtă.

În prezent, ar fi fost mai puțin riscant să meargă cu el atîta timp cît rămînea nerecunoscut, decît să îl facă să își pună în aplicare amenințarea și să facă o scenă.

- Mă întorc mai tîrziu, domnule Potee, îi strigă ea proprietarului, care, fiind ocupat cu un alt cumpărător, îi făcu doar un semn din cap.

Urcă pe scaunul de lîngă șofer în mașina sport și închise repede portiera. James porni ca o rachetă, făcînd-o să intre cu totul în fotoliul moale de piele, în care stătea deja aproape întinsă.

Conducea repede, dar cu îndemînare. Chiar și așa, Laura își ținu răsufierea din cauza vitezei îngrozitoare cu care el străbătea străzile orașului, pînă cînd ajunseră pe autostradă.

- Vrei să-mi spui încotro mergem? îi întrebă ea profilul.

Dacă era furios nu se vedea. Și el stătea practic întins pe scaun. Cînd nu schimba vitezele, încheietura mîinii lui drepte se odihnea pe volanul din piele. Cotul stîng și-l ținea îndoit pe geamul deschis. Părea să nu bage de seamă că vîntul îi răvășea părul, cu atît mai puțin că provoca un adevărat haos în cel al Laurei. O privi scurt înainte de a-i răspunde.

- În natură.

- În na....

Nici măcar nu putea rosti cuvîntul. Gura i se uscă deodată. Întoarse capul și privi prin parbriz. Drumul pe care apucaseră ducea pe malul lui St.Gregory's Sound. Putea zări în depărtare apa printre copaci.

Drumul se îngustă și în cele din urmă se închise pe plaja unui mic golf. James opri motorul puternic. Se aflau într-o regiune pustie, unde copacii din jur păreau să îi înconjoare amenințători, iedere bogate se întrețeseau în

jurul ramurilor coborînd pînă la pămînt. Pinii se înălțau pînă la cer.

Plaja însăși era un petec îngust de nisip presărat din loc în loc cu iarbă. Odată cu lăsarea serii, păsările începură să își adune glasurile. Insectele bîzîiau foarte aproape de apele liniștite care șipoteau pe mal.

În mod reflex, Laura tresări cînd James își întinse brațul pe spătarul scaunului ei.

- Relaxează-te.

- Pun pariu că asta le spui tuturor fetelor pe care le aduci aici, răspunse ea tăios ghemuindu-se lîngă portieră.

El izbucni într-un rîs gros și seducător.

- Dacă stau să mă gîndesc bine, așa e.

- Și o făceau? Adică, se relaxau?

Privirea lui păru leneșă și somnoroasă cînd coborî asupra buzelor ei.

- Majoritatea.

- Și celelalte?

- Celelalte erau prea excitate pentru a se relaxa.

- Excitate?

- Excitate sexual.

„Trebuia să mai și întrebi, nu, deșteapto?”

- Și, pur și simplu, tulburate de gîndul că se aflau aici cu mine.

Era extraordinar de îngîmfat și ea pufni batjocoritor.

- Ei bine, eu nu sînt nici relaxată, nici excitată. Sînt al naibii de furioasă. Vrei să mă duci înapoi la piață să-mi iau mașina și să mă duc acasă?

- Nu. Nu încă. Mai întîi va trebui să stăm de vorbă puțin.

- Am fi putut sta de vorbă foarte bine și la telefon. Ah, dar asta ar fi fost ceva cuviincios și convențional, nu-i așa? Iar tu n-ai făcut niciodată ceva cuviincios și convențional.

- Exact, spuse eh și zîbind se apropie și mai mult. Și mai știi ceva? Cred că acest lucru ți-a plăcut la mine. Cred

că ți-a plăcut foarte mult. De aceea îți bate inima la fel de repede ca a unui iepure speriat.

Ea nu voi să îi onoreze observația contrazicându-l, mai întâi fiindcă avea dreptate în ambele privințe și, în al doilea rând, pentru că singurul mod în care și-ar fi putut da seama cât de repede îi bătea inima era să se uite la materialul care vibra deasupra ei. Pentru mai multă siguranță ea își îndreaptă privirea rece spre parbriz.

- De ce nu mi-ai acceptat oferta pentru casă?

- Nu era acceptabilă.

- Am oferit exact cât ai cerut.

- Mai vreau și altceva în afară de bani de la persoana care va cumpăra Indigo Place.

- Ca de exemplu?

- Ca de exemplu un angajament.

- Vrei să fii mai explicită?

- Nu vreau ca un simplu trecător să vină, să o cumpere și apoi să o lase să devină o ruină.

- Nici prin cap nu-mi trece așa ceva.

- Sînt convinsă că te-ai plictisi de ea curînd. Este prea izolată. Gregory nu are acea viață de noapte strălucitoare cu care sînt sigură că ești obișnuit. Te vei plictisi de oraș și de obligația de a îngriji o casă ca Indigo Place.

- Vreau să mă retrag acolo.

- Să te retragi? Întrebă ea cu mult scepticism. La treizeci și doi de ani?

- Da, să mă retrag, spuse el cu un zîmbet care îi apăru treptat pe buze. Pîna mă voi gîndi la un mod interesant în care să fac viitorul milion.

Oricine care ar fi avut o oarecare doză de bun simț nu ar fi vorbit atît de deschis despre succesul său financiar. Comentariul lui nu făcu altceva decît să confirme cât de needucat era. Dar dacă el putea fi direct, putea și ea.

- Nu vreau să-ți vînd casa ție. Punct.

- Există legi împotriva discriminării, spuse el calm.

- Găsesc eu cum să le evit.

- Îmi pot permite să cumpăr proprietatea.

- Știu, dar Indigo Place nu e un trofeu pe care să-l câștigi pentru o treabă bine făcută.

- Asta ce vrea să însemne? Întrebă el și trupul i se încordă defensiv, ceea ce îi dădu Laurei de înțeles că atinsese o coardă sensibilă.

- Vrea să însemne că nu dorești proprietatea la fel de mult cum dorești respectabilitatea sinonimă cu adresa. Ceea ce se pare că nu realizezi este că cinstea și noblețea nu sînt de vînzare. Respectul este ceea ce nici chiar cu milioanele dumitale nu se poate cumpăra, domnule Paden.

Strînse din dinți furios, dar nu o contrazise. Pînă la urmă spuse:

- Foarte bine, vezi în interiorul meu. Dar și tu ești transparentă ca o sticlă. Cunosc adevăratul motiv pentru care nu vrei să-mi vinzi.

- Și care ar fi acest adevărat motiv, mă rog? Întrebă ea cu dulceață în glas.

Acest lucru îl provocă, așa că îi apucă brațul atît de repede încît ea tresări speriată.

- Banii mei nu sînt destul de buni, ăsta e motivul.

- Nu e....

- Ascultă-mă. Banii mei nu sînt „nobili”. Nu s-au strîns la bancă de-a lungul a numeroase generații de nobili, ci au fost câștigați, nu lucrînd pămîntul, ci vînzînd un produs. După părerea ta nu sînt mai presus de un vînzător ambulant. Nici măcar nu știu cum îl cheamă pe bunicul meu, darămite cîți bani avea. Nu ajungi cu arborele genealogic al familiei mele nici pînă la Războiul Civil. Eram copilul bețivanului orașului, așa că, cine mă cred eu să încerc să cumpăr 22 Indigo Place? Asta gîndești, nu?

- Nu, minți ea.

El o scutură ușor.

- Ei bine, să-ți spun ceva, domnișoară Laura Nolan. Nu mai ești deloc mare și tare. Știu totul despre problemele

tale financiare. Sîngele tău nobil nu te ajută să-ți achiți datoriile, nu? Numele tău nu-ți aduce pîine pe masă, nu? Cînd ai ajuns la pămînt, băncii puțin i-a păsat cine a fost bunicul tău. Ești falită. Unde te-a adus averea, deci?

Lacrimi de umilire îi licăriră în ochi. Nu putea suporta ca el să știe că nu avea un ban și că era înglodată în datorii.

- Cît de oribil din partea ta să spui acest lucru, zise ea și își eliberă brațul. N-am nevoie nici de tine, nici de banii tăi.

- Pe naiba, spuse el mormăind. Ești îndatorată pînă la nasul ăsta pe care îl țineai totdeauna sus în fața mea. Vrei, nu vrei, te voi ajuta. Nu văd nici un alt cumpărător la orizont care să ceară Indigo Place din mîinile tale de aristocrată. Nu poți decît să vinzi unui gunoi ca mine și asta te macină cel mai tare.

- Du-mă acasă, spuse ea printre dinți.

- Ce te-a deranjat mai tare, hm? Faptul că eu am bani acum și tu nu? Că James Paden este cel care are puterea? Că voi trăi într-o casă al cărei prag nu eram demn să-întrec cu cîțiva ani în urmă?

Ea îl privi spumegînd de furie.

- Poți avea casa, naiba să te ia. Acum du-mă înapoi în mașină. Acum.

El încercă să îi cuprindă fața în palme. Îi răsuci capul pentru a o face să îl privească în clipa cînd ea încercă să îl evite.

- N-a fost prima oară, știi foarte bine, spuse el încet.

Ea spuse închizînd ochii strîns:

- Te rog, du-mă înapoi în oraș.

O privi mult timp cu chipul întunecat și încordat. În cele din urmă îi dădu drumul și reveni la locui lui. Motorul prinse viață cînd introduse cheia în contact. Nu vorbiră nimic.

Magazinul era închis cînd ajunseră. Imediat ce atinse frîna, Laura deschise portiera și coborî.

- O voi suna pe doamna Hightower în seara asta, spuse ea și închise iute ușa.

El nu plecă pînă cînd nu o văzu ieșind în siguranță din parcare.

Umbrele pe care luna plină le arunca în camera ei erau triste. Stătea în pat gîndindu-se cît de puține erau nopțile cînd va mai dormi în încăperea aceea. Durerea era insuportabilă. Avea inima zdrobită și nu era sigură că se va mai vindeca vreodată. Despărțirea ei de Indigo Place era egală cu scoaterea propriei inimi din piept. Cum putea trăi fără ea?

Dar exact acest lucru va trebui să îl facă, deoarece peste două zile va aparține legal altcuiva. Pe actul de proprietate se va afla numele lui James Paden.

Doamna Hightower fusese încîntată, cum era și firesc, cînd Laura o sunase să îi spună că accepta ultima ofertă a domnului Paden. Nu i-a spus nimic de suferința pe care el i-a provocat-o înainte ca ea să capituleze. Singurul lucru care o interesa pe femeie era că vînzarea avea să aibă loc, iar ea va primi un comision bunicele.

- Am contractul pregătit. Dacă voi obține semnăturile, a ta și a domnului Paden în seara asta, putem încheia totul poimîine. Bineînțeles că mîine va trebui să muncesc îngrozitor de mult la toate hîrțiile, dar dînsul și-a exprimat foarte clar dorința ca totul să se termine cît mai curînd posibil.

- Poimîine! exclamă Laura alarmată. Dar n-am timp nici să împachetez.

- Vei avea timp. În contract se specifică faptul că ai treizeci de zile la dispoziție pentru a evacua locuința.

Era o oarecare consolare, dar nu cine știe ce. Peste treizeci de zile va părăsi 22 Indigo Place pentru totdeauna. Nu putea suporta acest gînd. La fel cum nu putea suporta să se gîndească la sărutul pe care James Paden i-l dăduse în dimineața aceea.

Sau la cel la care el se referise mai tîrziu.

Timp de ani de zile după ce se întîmplase acest lucru, Laura încercase să își ștergă din memorie acea amintire în legătură cu el. Acum James îi amintise și ea trebuia să se obișnuiască. Poate ca adult avea să vadă incidentul din cu totul altă perspectivă. Dar cunoscuta ambiguitate o învălui cînd își aminti de seara aceea, după meciul de fotbal.

Era în anul întîi de liceu. Fusese o seară rece de vineri. Noiembrie. Răsuflarea îi înghețase în timp ce cobora treptele de beton ale clădirii orchestrei îndreptîndu-se spre autobuzul școlii.

Fumul de la cîteva motociclete umpluse aerul cînd și-au făcut apariția din senin făcînd cerc în jurul ei. Era prinsă între ei și zidul de cărămidă al clădirii.

- Ia te uită ce avem aici, spuse unul din ei. Cred că-i una din fetițe. Cum îți spune, scumpo?

- Majoretă, prostule, îi spuse unul din tovarășii lui. E chiar una din ele. Pare agilă ca o balerină, nu?

Considerară că era extraordinar de amuzant și rîdeau cu toții în hohote. Nu însă destul de tare pentru a atrage atenția celorlalți membri ai orchestrei care urcau în autobuzul școlii aflat în locul de parcare. Se duceau la o petrecere după meci. Datorită victoriei toată lumea era extrem de veselă. Autobuzul răsuna de rîsete și voieșie. Cineva luase o tobă și se auzea un ritm de marș. Laura era prinsă în umbra clădirii orchestrei și se îndoia că putea fi văzută. Nimeni nu mai venea în urma ei pentru că plecase ultima.

- Lăsați-mă să trec, spuse ea pe un ton împăciuitor în timp ce inima îi bătea la fel de nebunește și puternic ca toba.

Recunosc în motocicliști pe membrii acelei bande care hoinăreau aiurea pe străzi căutînd să facă numai rău. Luați individual poate nu erau chiar atît de periculoși, dar împreună, îndemnîndu-se unul pe altul, puteau fi foarte

periculoși. Laura era destul de înțeleaptă pentru a-i fi teamă.

Unul din ei, cel care vorbise primul, își aduse motocicleta mai aproape.

- Nu înainte să dai un spectacol și pentru noi, fetiço. Nu te-am văzut prea bine la meci. Nu-i așa, băieți?

Tovarășii lui rîseră la istețimea lui și îl aprobară din toată inima. Încurajat, el îi smulse jacheta imprimată, lăsînd-o în costumul scurt și sclipitor pe care îl purtau ea și toate celelalte majorete. De pe terenul de fotbal se vedea foarte bine. De aproape părea prea lipit de corp și ieftin. Laura văzu privirile pofticioase ale celor din jurul ei și groaza o sugrumă.

Se răsuci cu intenția de a fugi, dar se opri brusc lovindu-se de o altă motocicletă pe care nu o văzuse pînă atunci. Călare pe ea, cu o țigară în gură, se afla James Paden, liderul recunoscut al bandei. Laura nu îl mai văzuse de cînd absolvise școala, spre uimirea tuturor, cu trei ani în urmă.

Știa că lucrează la un garaj la marginea orașului, dar ea nu avusese niciodată ocazia să se apropie de un asemenea loc. Toate reparațiile la mașinile familiei le făcea Bo. Îl mai văzuse pe băiatul Paden prin oraș, dar foarte rar și la intervale mari de timp. Nu îi vorbise decît dacă îi vorbea el mai întîi.

Odată, la magazinul Safeway, cînd un aparat îi înghițise fisele și totuși nu îi oferise cutia de Coca-Cola, el apăruse în spatele ei, lovise cu pumnul tare în aparat, deschise cutia oferită și i-o dădu. Ea îi mulțumise. El îi aruncase un zîmbet care părea să spună știu-cum-arăți-dezbrăcată și apoi plecase fără să spună nimic.

Acum se aflau față în față și pe teritoriul lui.

Sprîncenele îi erau împreunate desupra ochilor verzi, visători și cu pleoape grele. Maxilarul îi era ascuns de gulerul ridicat al unei gecii negre din piele și coapsele îi erau desfăcute așa cum stătea călare pe motocicleta

oprită. Părea să toarcă la fel ca motorul sau ca o pisică ce și-a prins prada.

Trase adânc din țigară și suflă apoi fumul în aer pînă cînd îi învăluie fantomatic capul. După aceea azvîrli țigara pe asfalt.

- Unde te grăbești așa, domnișoară Laura?

- La... la petrecerea orchestrei, spuse ea umezindu-și buzele nervoasă, conștientă de faptul că ceilalți cinci motocicliști se apropiau în spatele ei, blocîndu-i astfel calea de scăpare.

Unul din ei făcu un comentariu obscen în legătură cu picioarele ei.

James spuse atunci arătînd cu bărbia spre prietenii lui:

- Și noi îți putem oferi o petrecere.

Ei rînjiră.

- Fii convinsă, spuse unul din ei.

Laura se cutremură de frig și teamă.

- Trebuie să stau cu grupul.

- Faci întotdeauna numai ce trebuie? o întrebă Paden.

Nu avu timp să-i răspundă fiindcă atenția le fu atrasă de autobuzul care porni motorul și părăsi locul de parcare uruind. Îngrozită, Laura se uită în urma luminilor lui care se micșorau din ce în ce mai mult pînă cînd nu se mai văzură deloc.

- Eh, nu-i o rușine? făcu unul din băieții din spatele ei. Au plecat și te-au lăsat aici.

Intrînd în panică, Laura se uită la James cu ochii plini de lacrimi.

- Te rog.

- Hai să vedem niște pași, fetițo, spuse unul ciupind-o ușor de șezut.

Ea se răsuci.

- Încetează! Să nu îndrăznești să mă mai atingi.

El se încruntă.

- Eh, știi că nu cred că-mi place atitudinea asta a ta, dulceățo. De ce te-ai supărat așa?

- E supărată că nu mai are bastonul. Cred că o să-i dau eu alt baston lung pe care să îl răsucescă.

Izbucniră cu toții într-un hohot de râs asurzitor. Cel care vorbise ultimul se dădu jos de pe motocicletă.

- Hai să vedem cât de bine știi să-ți faci noi prieteni, zise el apucînd-o de umeri.

- Nu! strigă Laura începînd să se lupte cu - atacatorul ei.

Izbuti să îi tragă un pumn în falcă. Înfierbîntat, el înjură și își dublă eforturile pentru a o supune. Prietenii lui îi veniră în ajutor cînd Laura se dovedi mai rezistentă decît își imaginara. Se apăra cu frenezie, deși în același timp striga înduioșător după ajutor.

- Lăsați-o în pace.

Acele cuvinte rostite încet străpunseră întunericul ca o spadă. Toți se dădură înapoi în afară de unul care era preocupat să își frece gura de a Laurei în timp ce mîna îi strîngea cu cruzime șezutul.

- Am spus să o lăsați în pace.

Cuvintele erau mai aspre de astă-dată. Presupusul amarez înălță capul și privi peste umăr la lider.

- De ce?

- Pentru că așa am spus eu.

- Eh, la naiba, o să se învețe ea cu spectacolul. Și ea vrea.

- N-am de gînd să mai repet.

Celălalt se gîndi să se ia la ceartă, dar pînă la urmă cedă. Știa cât de murdar putea să lupte Paden și nu avea chef să îi fie dușman.

Imediat ce brațele lui se dădură la o parte, James o apucă pe Laura de încheietura mîinii, i-o încercui și o trase atît de tare, încît aproape că îi trosni gîtul.

- Urcă, îi spuse el cu asprime arătînd spre șaua din spatele lui.

Ea îl ascultă imediat și urcă în spate. Pielea rece fu ca un șoc pentru pulpele ei goale și își ținu răsufierea. Aerul

rece era foarte plăcut, curățindu-i gura de gustul de bere al sărutului pe care fusese silită să îl suporte.

- Dați-i jacheta, ordonă James, iar unul din prietenii lui îl ascultă.

James o lăasă să se îmbrace, după care spuse grupului:

- Pe mai târziu.

După care porni motocicletă ieșind din parcare și apucând pe șosea. Laura nu își dădu seama cum de nu se răsturnară când luară curba.

Nu era conștientă decît de teama că nu se va putea ține bine. Probabil că și James era stăpînit de aceeași teamă, căci întoarse capul și îi strigă:

- Înconjoară-mă cu brațele.

Șovăitoare, dar fiind nevoită, ea îi înconjură mijlocul cu brațele. Dedesubtul gecii de piele trupul lui era cald. Și masculin. Însăpăimîntător de masculin. Nu mai atinsese niciodată un băiat cu atîta familiaritate. Numai că acela nu era un băiat, ci un bărbat.

- Unde e petrecerea?

- Nu vreau să mă duc, îi strigă ea. Du-mă acasă, te rog.

Nu o întrebă adresa. Știa că locuiește în 22 Indigo Place.

Oricît de repede mergea tot nu putea să îi învingă teama. Enormitatea situației din care tocmai scăpase o copleși și începu să plîngă. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, înghețînd pe piele în vîntul rece care o lovea.

Pentru a se apăra, își ascunse fața în ceafa lui James Paden. Mirosea a Old Spice și piele. Părul lui îi flutura peste chip. Când ieșiră de pe șosea apucînd pe drumul de țară, care era mai denivelat, se agăță și mai tare de el, strîngîndu-i șoldurile fără să își dea seama între coapse.

Știu cînd intră pe strada Indigo Place, dar nu își înălță capul decît cînd opriră pe aleea din fața casei cu numărul 22. Înăuntru era întuneric. Ai ei plecaseră cu niște prieteni după meciul de fotbal, gîndindu-se că ea se afla în siguranță la petrecere.

Motocicleta se opri, dar ea nu coborî imediat, ci rămase locului agățată de cel mai dur băiat care bătuse vreodată străzile orașului Gregory. Încet-încet, își slăbi strînsoarea.

- Te simți bine? o întrebă James aplecându-și capul pe spate.

Întîlnindu-i ochii, ea remarcă ce gene frumoase avea și încuviință.

- Sigur?

Sprijinindu-și mâinile pe umerii lui, ea coborî de pe motocicletă.

- Da. Îți mulțumesc, spuse ea cu glas tremurător.

Lumina lunii îi scoase în evidență dîrele umede de pe obraji, iar ochii arătau că plînsese. Sclipeau.

James își trecu piciorul lung peste motocicletă și veni în fața ei. Îi studie chipul. Colțul gurii i se ridică într-un zîmbet slab.

- Ți s-a întins rujul.

Își ridică mîna și își trecu degetul mare peste buzele ei, îndepărtînd urmele rujului cu care se dădea numai cu ocazia meciurilor de fotbal. Făcu de cîteva ori așa, urmărind cu privirea fiecare mișcare lentă a degetului.

Vulnerabilitatea ei îl mișcă în mod straniu. Nu mai simțise niciodată niște buze atît de moi. O privi în ochi. Erau mari, inocenți, speriați și strălucitori din cauza lacrimilor.

Acționînd instinctiv se aplecă și o sărută. Era un sărut blînd, tandru și plin de compasiune, dar ferm. Își frecă gura întredeschisă de a ei.

Era cel mai intim și evocator sărut pe care Laura îl primise vreodată. Simți senzații tulburătoare care își atinseră ținta în leagănul feminității ei. Sîinii îi răspunseră. Ea reacționează atunci îndepărtîndu-se brusc înainte să apuce să îl îmbrățișeze. Valul de dorință pe care îl simțise o îngrozi și, deodată, îl urî pe cel care o făcuse să se simtă atît de nesigură și în primejdie.

- M-ai salvat din mâinile prietenilor tăi numai pentru a mă avea pentru tine însuși?

James păru surprins în fața tonului ei răzbunător și se dădu cu un pas înapoi. După aceea, zîmbetul lui arogant atît de cunoscut îi ridică colțul gurii și îi aruncă o privire jignitoare.

- Ești prea rece pentru mine, domnișoară Laura.

Apoi încălecă pe motocicletă, apăsă pe pedala de pornire și, cînd motorul prinse viață, țîșni de pe alee, împroșcînd cu pietriș cizmulițele ei albe din piele, de majoretă.

De atunci Laura nu îi mai văzuse pînă cu o seară în urmă, cînd își făcuse apariția din întunericul care înconjura casa. Ca întotdeauna, James Paden îi adusese necazuri. Făcea din nou pe salvatorul ei, dar, la fel ca prima dată, ei nu îi convenea.

Purta același costum de la înmormîntarea tatălui ei, care se potrivea foarte bine cu starea ei sufletească. Își ținea spatele drept și capul sus cînd intră în Compania Georgia Land and Title. Numai cei care o cunoșteau foarte bine își puteau da seama că era distrusă sufletește.

- Bună dimineața, Laura, îi spuse James Paden cîteva minute mai tîrziu intrînd în biroul în care ea fusese condusă.

Ea îi răspunse zîbindu-i inexpressiv:

- James.

- Sper că îți convine ora.

Ea strînse din dinți pentru a nu-i răspunde că nu putea exista niciodată o oră convenabilă pentru a-i da lui proprietatea familiei ei. Abia avînd încredere în ea pentru a vorbi, spuse:

- Vreau să se termine totul cît mai repede.

El își aduse scaunul lîngă al ei. Era dezarmată de cît de „normal” arăta el acum. Normal în sensul că era îmbrăcat ca un obișnuit om de afaceri, într-un costum maron din trei piese corect croite, o cămașă de un alb imaculat și

cravată maron cu dungulițe. Butonii de la manșete erau din aur, ca și acul de pe gulerul scrobit. Pantofii maron sclipeau de atîta lustru. Arăta ca un manechin pe care nici Madison Avenue nu l-ar fi putut crea mai bine. Laura nu își amintea, să îl fi văzut vreodată în altceva decît în blugi.

Hainele îl făceau să semene cu, un director, dar cînd îndrăzni să îl privească drept în ochi văzu că figura și expresia întipărită pe față îi erau la fel de morocănoase și răzvrătite ca întotdeauna.

Doamna Hightower își încheie discuția cu lucrătorul companiei și cu un aer important veni spre masa la care se aflau Laura și James.

- Totul este în ordine și nu mai trebuie decît să semnați.

Laura aruncă o privire muntelui de acte și le semna pe toate cu detașare. Doamna Hightower i le dădu apoi lui James, care își puse și el semnătura în locurile însemnate cu linii punctate.

Laura se detașă de întreaga procedură, căci, dacă s-ar fi gîndit la ceea ce făcea, nu ar fi putut duce totul la bun sfîrșit. Își spuse că întîlnirea aceea era doar un ritual, ca o operație dentară, care trebuia suportată cu cît mai puține dureri, știind că rezultatul va fi benefic.

În cele din urmă lucrătorul din cadrul companiei de acordare a titlurilor îi înmîină un cec. În timp ce doamna Hightower îl felicita cu foarte multă căldură pe James pentru noua casă, Laura se uită la cec.

- Trebuie să se fi făcut vreo greșeală, spuse ea deodată și trei perechi de ochi se arătară surprinse. Cecul, zise ea întinzîndu-l, este prea mult.

- Sînt sigur că nu s-a făcut nici o greșeală, spuse omul de la companie punîndu-și ochelarii de citit.

- Nu s-au inclus comisionul doamnei Hightower și procentele pe care cel care vinde trebuie să le plătească, explică Laura.

În cazul unei proprietăți care se vînduse pentru o sumă atît de mare ca aceea din Indigo Place, acestea însemnau o sumă considerabilă.

- Ah, domnul Paden a avut grijă de toate, spuse doamna Hightower cu un zîmbet de ușurare. S-a specificat în contract.

Laura amuți de uimire. Se uită la James, care își studia vinovat vîrfurile pantofului.

- Probabil că n-am remarcat această clauză, murmură ea.

Suportă alte cîteva clipe îndeplinirea formalităților, iar cînd fu liberă să plece, se apropie de James și îi șopti printre dinți:

- Am putea schimba cîteva vorbe?

El îi răspunse zîbind:

- Sigur, iubito. Tocmai voiam să te întreb același lucru.

Datorită faptului că toate privirile din spatele mașinilor de scris erau ațintite asupra lor, Laura îi dădu voie să o ia de braț și să o conducă printre birouri afară pe trotuar.

- Ce-ai zice să luăm masa împreună? o întrebă el de cum trecură de ușă.

- N-am nevoie de mila ta, șuieră ea zîbind în cazul în care vreun gură-cască i-ar fi privit, dar vorbele îi erau foarte tăioase.

El se rezemă de zidul din cărămidă al clădirii.

- Nu prea găsesc că invitația la masă poate trece drept un gest caritabil.

- Nu face pe deșteptul cu mine.

Era palidă, dar simți culoarea revenindu-i în obraji. Spera numai să nu-i fi observat nimeni.

- Mă refer la banii în plus pe care i-am primit pentru această vînzare. Comisionul doamnei Hightower trebuia să fie acordat din profitul meu. Iar eu trebuia să plătesc...

- Am simțit că-ți datorez acest lucru.

- Nu-mi datorezi absolut nimic.

- Te-am forțat să-mi vinzi proprietatea. Am vrut să te răsplătesc.

- Nu-mi face nici un fel de favoruri. Nu a fost decît o afacere și nimic mai mult. Așa cum mi-ai spus foarte direct ieri, n-am avut de ales decît să vînd. Dar blestemată să fiu dacă iau vreun ban în plus de la tine!

- Totul s-a terminat, Laura, Ai primit cecul deja. Te-aș sfătui să citești cu mai multă atenție, contractele de acum înainte.

- Iar eu te-aș sfătui să te duci dracului, spuse ea și, întorcîndu-se pe călcîiele pantofilor bleumarin, plecă.

- Asta înseamnă că nu mai luăm masa?

Individul era îngrozitor.

Ajunse acasă extrem de furioasă. Se dezbracă azvîrlind hainele deoparte ca și cum ar fi fost contaminate. Auzi, dejun! Cum îndrăznește să fie atît de politicoasă?

După ce se mai liniștește cît de cît, îi telefonă avocatului pentru a-i spune că avea cecul gata de a fi depus.

- E bine, acesta va fi un început, spuse ea! cu o evidentă lipsă de entuziasm.

- Un început? Credeam că asta e soluția tuturor problemelor noastre.

- Va achita cu siguranță ipoteca pe care tatăl tău a pus-o pe casă, dar nu îl putem extinde cît am avea nevoie, spuse ei citindu-i niște cifre.

- Bine, bine, spuse Laura posomorită cînd el ajunse în sfîrșit la capăt. Înțeleg că n-am terminat cu datoriile, dar casa este singura mea resursă. Nu mai am nimic altceva.

- Mobila, îi aminti el încet.

- Dar este a mea, protestă ea. Moștenire de familie.

- O moștenire de familie neprețuită, Laura, zise el lăsînd-o să se gîndească o clipă. Și, pe urmă, la ce-ți mai folosește acum? Unde o vei pune?

Avea dreptate. Solicitase deja un post de profesoară la cîteva școli particulare din Sud. Nu era calificată și nici nu se pricepea să facă altceva și îi plăcea ideea de a hiberna

în sanctuarul pe care i-l putea oferi o școală de fete. Dar o asemenea slujbă nu i-ar fi putut oferi banii necesari pentru a avea o casă destul de mare pentru a adăposti mobila care umplea masivele încăperi din Indigo Place. O magazie unde să o depoziteze ar fi necesitat o cheltuială în plus de care ea nu avea nevoie.

- Bănuiesc că ai dreptate, spuse ea.

Pierduse casa. De ce nu și mobila? Îi veni să plîngă, dar își reținu lacrimile cu încăpăținare.

- Cum să fac să le vînd?

- Lasă-mă pe mine să mă ocup.

- Nu vreau să afle toată lumea din oraș.

- Înțeleg. Ți-aș propune să organizezi o licitație discretă în afara orașului. Poate în Atlanta. Sau Savannah, deși ar fi prea aproape de casă.

- Atlanta. Ceva decent, te rog.

Avu o viziune oribilă a unul adjudecător gălăgios care urla:

- Cît oferiți pentru acest dulap Sheraton?

Avocatul era sigur că se va ocupa de toate într-o manieră care să fie pe placul ei și închise, dar nu înainte de a-i aminti că avea la dispoziție treizeci de zile pentru a pleca din casă.

După aceea Laura plînse pînă adormi.

Cînd se trezi dimineață, foarte devreme, crezu că bubuiturile din capul ei erau o consecință a lacrimilor și nesomnului, dar în curînd își dădu seama că aveau o anumită rezonanță, semănînd foarte bine cu bătutul unui cui cu ciocanul.

Dînd pătura la o parte se duse la fereastră și trase draperiile. Rămase cu gura căscată cînd îl văzu pe James Paden mînuind un ciocan în pavilionul pe care tatăl ei îl construisese ca dar pentru a douăzeci și cincea aniversare a ei.

Se întoarse și ieși repede din cameră alergînd pe scări. Era atît de devreme, încît în casă era încă semiîntuneric și

răcoare. Ajunse la poarta din spate într-un timp record, descuie iute ușa și o deschise larg.

- Ce naiba crezi că faci aici? îl întrebă ea pășind pe terasa cu lespezi din piatră.

Ciocanul se opri la jumătatea drumului dintre umerii lui și capătul cuiului. Îi aruncă o privire și zîmbi.

- Bună dimineața. Te-a trezit zgomotul?

- Ce faci? repetă ea.

- Îmi protejez investiția, spuse el calm, după care lăsă ciocanul jos și veni spre terasă ștergîndu-și sudoarea de pe frunte cu mîneca. Va fi o zi foarte caldă.

- Domnule Paden, zise ea furioasă, vreau să știu de ce ai venit aici la această oră făcînd un zgomot infernal. Credeam că am treizeci de zile la dispoziție pentru a mă muta.

Treizeci de zile de liniște. Treizeci de zile fără să îl vadă. Sperase că nu avea să îl mai vadă niciodată.

- Așa e, dar între timp am de gînd să fac unele reparații. Sînt cîteva lucruri de care trebuie să mă îngrijesc. Nu vreau ca proprietatea să se ruineze și mai mult decît este.

Ea fu bucuroasă să afle că nu dărima pavilionul, dar critica lui era usturătoare. Sigur, pavilionul avea cîteva scînduri care trebuiau înlocuite, dar ea nu avusese banii necesari pentru a face acest lucru cum se cuvenea. Nu fusese neglijență de bunăvoie.

- Nu poți face reparații atîta timp cît eu mai sînt aici, spuse ea cu încăpățînire.

El își trecu un picior peste zidul scund care înconjura terasa și își puse mîinile în șold. Aplecîndu-se înainte se uită la ea și o întrebă duios:

- Cine spune asta? Doar sînt proprietarul acestei case.

Ea trase adînc aer în piept dîndu-și seama că avea perfectă dreptate.

Nu putea să îi ceară să plece. Și, datorită faptului că trebuia să facă inventarul pieselor de mobilier care urmau

să fie scoase la licitație, nu putea să se mute înainte de expirarea celor treizeci de zile.

Strînse din buze displăcându-i profund statutul de subordonată, dar și mai mult faptul că el era conștient și profita din plin de acest lucru.

- Atunci, bănuiesc că nu mai am nici un cuvînt de spus, deși consider că este o lipsă de politețe din partea ta.

- Nimeni nu m-a acuzat vreodată că aș fi politicoasă.

- Te rog să mă anunți cînd vei intra în casă, spuse ea maiestuos. N-am chef să mă trezesc cu tine deodată pe capul meu.

- De ce? Te temi să nu te surprind purtînd doar o cămășuță de noapte și o ușoară roșeață în obraji?

Ea scoase un sunet ascuțit deodată cînd se privi. O descrisese cu mare acuratețe. Fugise din dormitor uitînd să își tragă un capot pe ea.

Picioarele ei goale aproape că zburară pe terasă cînd se retrase iute pe ușa din spate. Rîsul lui gros și răgușit o urmă înăuntru.

Dacă tot avea de gînd să se învîrtă în jurul casei ei - casei lui - putea cel puțin să poarte o cămașă, își spuse Laura supărată privind pe geamul de la bucătărie în timp ce pregătea micul dejun.

A doua dimineață cînd se trezi îl găsi pe James Paden, distrugător al bunelor reputații și extraordinar chefliu, lucrînd deja la 22 Indigo Place, la digul care se întindea peste apă.

Era evident că se ocupa de lucruri pe care ea fusese nevoită să le lase în plata Domnului, dar îi displăceau atît posibilitatea lui de a finanța toate acele reparații, cît și faptul că era proprietarul casei, ceea ce îi dădea dreptul să se plimbe arătînd oricum avea poftă.

Iar în clipa aceea arăta încins și transpirat așa cum traversa terasa venind chiar spre ușa din dosul căreia ea privea pe furiș. Se dădu la o parte iute și numără pînă la zece înainte de a răspunde ciocăniturilor.

- Bună.

- Bună.

Răspunsul ei era cu mult mai puțin vesel decît salutul lui. Se îmbrăcase înainte să coboare nevrînd să mai fie surprinsă în cămașă de noapte din nou. Purta o pereche de blugi vechi și o bluză largă. Își legase părul cu un batic.

- Ai dormit bine?

Zîmbetul îi era tot atît de plăcut pe cît îi era tonul de politicos. Numai ochii îl dădeau de gol ca fiind un nereserios. Cu îndrăzneală și fără cruzime o măsură din cap pînă în picioare.

- Da, bine. Aveai nevoie de ceva?

- De un pahar cu apă rece, te rog. Am vrut să-mi aduc un termos, dar am uitat.

Nu prea ospitalieră, ea îi aduse paharul cu apă rece.

- Mulțumesc. Miroase a ceva bun, spuse el luînd paharul din mîna ei și dînd pe gît apa rece.

- Șunca. Cred că se arde, spuse ea ducîndu-se repede la aragaz, închizîndu-l și scoțînd șunca din tigaie cu o pereche de clești.

- N-am avut timp să mănînc dimineață, zise el melancolic din ușa.

Laura strînse din dinți știind că bătea apropouri pentru a fi invitat la micul dejun.

- Bănuiesc că va trebui să dau o fugă în oraș mai tîrziu pentru a-mi lua o gogoasă. Sigur că se va răci pînă voi ajunge înapoi. Încep să le facă de pe la patru...

- Ah, te rog, mormăi ea răsucindu-se. Cum îți place să mănînci ouăle?

El zîmbi larg și își puse cămașa pe care o ținea pe mînă.

- Credeam că n-o să mă mai întrebă niciodată. Mănînc ouăle oricum vrei să le faci.

- Este suc de portocale în frigider. Servește-te.

Mîinile îi tremurau cînd sparse alte ouă în farfurie. O bucățică de coajă căzu înăuntru și trebui să scoată micul și alunecosul demon cu vîrfurile degetelor. Apoi bătu fără milă ouăle pînă le făcu spumă, vîrsîndu-și năduful asupra lor.

Cel puțin își pusese cămașa. Mai devreme, din ascunzătoarea ei aflată în spatele perdelei de la fereastra din bucătărie, urmărise cum soarele întunecase și mai mult bronzul de pe trupul lui în vreme ce stătea aplecat peste scîndurile pe care le înlocuia pe dig. Spatele lui era o întindere netedă de mușchi supli și piele bronzată.

Privindu-l acum observă că lăsase majoritatea nasturilor descheiați. Pieptul lui era mult mai atrăgător decît mirosul extraordinar al micului dejun, înflăcără imaginația - mușchi tari și foarte mult păr castaniu moale și creț în care degetele unei femei se puteau pierde.

Îmbrăcase perechea aceea de blugi vechi probabil pentru a o înnebuni pe ea, își spuse Laura.

Erau pătați de ulei și vopsea, rășiți pe alocuri și indecent de strimți. Buricul i se vedea foarte clar deasupra pantalonilor care alunecau pe șolduri. Nici nu voia să se gîndească măcar la ce anume era mai jos de mijloc.

- Îți plac tari?

Laura scăpă furculița.

- Ce anume?

- Ouăle prăjite. Mie nu-mi plac moi.

- Ah, da, tari. Așa sînt bune.

Fără ca ea să fie nevoită să îi ceară el îi dădu două farfurii pe care ea le umplu cu ouăle fierbinți și pufoase pe care le amestecase absentă în tigaie.

După ce totul fu pus pe masă și cafeaua turnată în cești, se așezară și începură să mănînce.

- E foarte bun, mormăi James mestecînd.

- Mulțumesc. Am învățat să gătesc micul dejun pentru tatăl meu în fiecare dimineață înainte să vină Gladys la lucru.

- Și altcineva? o întrebă el privind-o. Ai mai gătit micul dejun pentru vreun alt bărbat? adăugă el sorbind din ceașca de cafea.

- Viața mea personală nu te privește, domnule Paden, după cum ți-am mai spus de nenumărate ori.

- Gătești bine. Arăți bine, spuse ei măsurînd-o cu niște ochi verzi obraznici. Ai fi o soție foarte bună.

- Mulțumesc.

- De ce nu te-ai măritat niciodată?

- Tu de ce nu te-ai însurat?

- Cine a spus că nu m-am însurat?

Ea îl privi iute.

- Ești însurat?

- Nu.

Laura încercă să nu se observe cît de ușurată era. Nu își putea închipui de ce o interesa situația lui civilă, în afara faptului că gîndul de a fi sărutată de un bărbat însurat o îngrozea. Bineînțeles că el o sărutase și nu invers. Totuși, oricît de greu i-ar fi fost să recunoască, și față de ea însăși chiar, îi plăcea că nu era căsătorit.

- Dar acum nu vorbim despre mine, ci despre tine, spuse el. Spune-mi de ce o fată drăguță ca tine nu s-a măritat niciodată.

- Sînt femeie, spuse ea rigidă. Și nu am vrut să mă mărit niciodată.

- Hmm. Ți-a plăcut să fii liberă.

- Cam așa ceva, spuse ea pe un ton care nu mai admitea comentarii. Mai dorești pîine prăjită?

- Iartă-mă, dar nu te consider ușuratică.

- Femeie, repetă ea punînd accent. Și putem vorbi și despre altceva în afară de viața mea amoroasă?

- Sigur, spuse el zîmbind cu viclenie. Vrei să vorbim despre a mea?

- Nu!

Ei izbucni în rîs auzindu-i răspunsul atît de categoric. Pentru a-și ascunde iritarea, ea duse vasele murdare la chiuvetă.

- Acum te rog să mă scuzi, dar am o mulțime de lucruri de făcut.

- De ce nu-ți iei liber?

- Să-mi iau liber?

El veni lîngă chiuvetă și ea îl privi mirată.

- Nu pot. Am un milion de lucruri de făcut.

- De ce nu vii afară să-mi ții companie? o întrebă el vîrîndu-i sub batic o șuviță de păr și trecîndu-și apoi degetul în jos pe obrazul ei,

- Să stau acolo toată ziua să mă uit la tine cum lucrezi? Nu, mergi.

- Ai putea să faci plajă. Și fiindcă și reciproca este corectă, m-aș uita la tine cum stai la soare.

Cu vîrful degetului îi mîngîie lobul urechii.

- Nu cred.

- Sau ai putea înota. Și, după ce voi termina lucrul, te-aș urma și eu în apă. Nu sună plăcut?

Suna periculos. Orice femeie cu un dram de minte ar fi purtat o armură în preajma lui, nu un costum de baie.

- Ți-am spus că am multă treabă. Ai de gînd să fii o pacoste în următoarele treizeci de zile?

- Douăzeci și nouă.

Ea îi îndepărtă mîna și se întoarse supărată că îi amintise cu atîta cruzime că, peste mai puțin de o lună, va trebui să plece din casă pentru totdeauna.

- Hei, iartă-mă, spuse el cuprinzîndu-i umerii și întorcînd-o cu fața. N-ar fi trebuit să spun asta. N-a fost frumos.

Umerii i se lăsară, simțindu-se cuprinsă de tristețe și părăsită de furie.

- Poți foarte bine să vorbești despre asta. Oricum n-are rost să ne ascundem după degete.

Se priviră o clipă. Ochii lui se mutară asupra creștetului capului ei.

- De ce porți baticul? Ce fel de treabă ai de gînd să faci astăzi?

- Trebuie să inventariez piesele de mobilier pe care le voi scoate la licitație.

- Licitație?

Ea încuviință abătută.

- Tot?

- Aproape. Poate voi păstra cîteva lucruri la care țin foarte mult, dar va trebui să lichidez totul cît mai repede.

El mormăi ceva printre dinți întorcîndu-se. Laura avu impresia că rostise numele tatălui ei și o obscenitate, dar nu auzi bine conjuncția dintre ele.

James ieși din bucătărie. Uluită, Laura îl urmă prin sufragerie și îl găsi în holul de la intrare privind spre salon. Avea mîinile în șolduri și își mușca buzele.

- Ia ascultă, zise el întorcîndu-se brusc, în loc să ții o licitație, ce-ar fi să mă lași să cumpăr eu tot?

- Eu...

Pentru o clipă nu își găsi cuvintele.

- N-ai întreb niciodată de mobilă.

- Te întreb acum. Ar fi trebuit să mă gîndesc mai înainte. Unde aș putea găsi o mobilă care să se potrivească mai bine casei decît cea care se află deja aici? Chiar dacă ar fi posibil, mi-ar lua foarte mult timp și mi-ar da destulă bătaie de cap. Pînă la urmă cine știe cu ce m-aș alege.

- E adevărat, numai că...

- Îți voi oferi un preț foarte bun. Facem o listă dacă vrei.

Laura știa din discuțiile cu avocatul că putea cîștiga mai mult vînzînd la licitație piesă cu piesă decît dacă le vindea pe toate unul singur cumpărător.

- Bine, spuse ea hotărîndu-se deodată.

Se va simți mai bine dacă va ști că Indigo Place este intactă, chiar dacă ea nu va mai locui acolo.

- Bun, spuse el frecându-și mâinile încântat. De unde începem?

- Acum?

- De ce nu? Doar asta aveai de gând să faci astăzi, nu?

- Da, dar...

Pentru a face o listă cu toate obiectele și prețurile era nevoie de ore, chiar zile. Gîndul de a petrece atîta timp în compania lui James Paden era enervant.

- Și cu digul ce faci?

- Îl pot repara oricînd.

- Nu-i nevoie să te deranjezi și tu cu toate problemele astea, spuse ea brusc inspirată. Voi face lista și voi evalua lucrurile cum voi crede de cuviință. Cînd va fi gata, te vei uita pe ea. Dacă va fi nevoie să ne tocim, o vom face atunci.

El își agăță degetele în găicile pantalonilor și îi aruncă o privire atentă.

- De unde știu că pot avea încredere în tine?

- Cum îndrăznești?

- Nu m-am îmbogățit cumpărînd ceva cu ochii închiși.

- Cumpărînd...

- Nu, spuse ei ignorîndu-i furia, mă voi simți mult mai bine dacă vom face lista împreună.

- Îmi pui la îndoială integritatea? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Tu ai fost prins furînd prăjituri din cofetăria școlii, nu eu!

Mai ții minte asta?

- Bineînțeles.

- Nu le-am furat. Femeia care răspundea de deserturi mi le dădea, dar mai tîrziu n-a mai vrut să recunoască.

- Nu te cred. El zîmbi leneș.

- M-ai crede dacă ai ști ce-i dădeam în schimb. Atunci Laura îl crezu. Obrajii îi luară foc. Pentru a reveni la subiectul care îi interesa spuse:

- Sînt scrupulos de cinstită.

- Atunci nu te vei supăra dacă mă voi uita peste umărul tău cînd vei face lista.

Ea trase adînc aer în piept și îl expiră plictisită.

- O să aduc un carnețel și două creioane, zise ea și se duse la biroul Queen Arme din salon.

- Nu facem o pauză de prînz?

Laura lăsă carnețelul deoparte și își privi „asistentul” cu asprime.

- Ai luat micul dejun.

- Da, acum vreo cinci ore. Mi-e foame.

Se uita la gura ei. Ea puse distanță între ei stînjenită. Și stomacul ei dădea unele semne, dar nu erau cauzate de o foame de natură digestivă.

Începuseră inventarul din sufragerie. După ce terminară cu piesele de mobilier, trecură la vitrinele cu porțelanuri și dulapurile cu argintărie. Era o muncă obositoare și care necesita foarte mult timp, ținută pe loc de predilecția lui James pentru glume și conversație. Dovedise foarte mult interes față de evenimentele care avuseseră loc în viața ei de cînd nu o, mai văzuse, cu mai mult de zece ani în urmă.

- Îmi trebuie ceva să dau gata, zise el pe un ton plîngăreț.

- Și la ce te-ai gîndit?

Privindu-l, își dori să nu fi întreat, căci, după expresie, mîncarea era numai una din opțiuni.

- De mîncare, vrei să spui?

- Bineînțeles că de mîncare.

- Un picnic.

- Un picnic?

- Stai aici, spuse el și se ridică de pe scaunul pe care îl încălecase sprijinindu-și bărbia de spătar. Mă duc să caut să văd ce pot să aduc.

- Acum ai încredere în mine? întrebă ea bătînd din gene cu o prefăcută inocență.

- Cam tot atît cît ai și tu în mine, îi spuse el peste umăr.

Laura se strîmbă la el, dar nu o văzu.

Se întoarse peste cîteva minute aducînd o tavă încărcată cu fructe și brînză, biscuiți și două pahare înalte cu ceai cu gheață. Puse tava pe podea lîngă ferestrele mari și se așeză alături.

- Hai, vino.

- Ai vorbit serios cînd ai spus picnic, nu?

- Absolut. Ba e chiar mai bine. Nu sînt furnici.

- Mama, tata și cu mine obișnuiam să mergem la picnic duminica după-amiază vara, spuse ea melancolică așezîndu-se lîngă el și rezemîndu-se de pervazul ferestrei.

El îi puse o felie de brînză pe un biscuit și i-l dădu.

- Cei din familia Paden nu erau cunoscuți pentru picnicurile lor, spuse el fără rachiună. Cred că acum îmi iau revanșa pentru toate cele pe care le-am pierdut cînd am fost copil.

Ea mîncă din biscuit regretînd că amintise fără să vrea de familia ei. Nu se putea face comparație între situațiile lor sociale. Laura recunoscuse că se născuse cu proverbiale linguriță de argint în gură.

Era de mirare că James nu o ura. Sau o ura? Oare de aceea dorea 22 Indigo Place? Știa el, oare, că faptul că îi vindea lui casa familiei ei era cea mai amară pastilă pe care era nevoită să o înghită? Datorită faptului că ea îi întruchipa pe cei care îl disprețuiseră, o pedepsea acum?

- Sînt sigură că mama ta se bucură că puteți merge împreună la picnicuri acum, spuse ea privindu-l pe furiș.

Maxilarul lui se încordă.

- N-am de unde să știu.

- N-ai văzut-o?

- Nu.

- Deloc?

- Deloc.

- Știe că te-ai întors?

El ridică din umeri.

- O fi auzit.

Laura era șocată și puțin dezamăgită de el datorită faptului că nu luase legătura cu mama lui. Ultima dată cînd ea o văzuse pe doamna Paden era cu siguranță mai bine îmbrăcată decît cu ani în urmă, dar mai avea încă acel aspect obosit, deprimat și trist care o caracterizase totdeauna în mintea Laurei. Cum își putea neglija singura rudă atît de surprinzător?

Deodată, el întinse mîna și îi scoase baticul de pe cap. Părul castaniu luminat de soare îi căzu pe umeri.

- Așa e mai bine.

- De ce-ai făcut asta? întrebă ea iritată.

- De ce-ți legi asta pe cap? o întrebă el.

- Voiam...

- Voiai să te faci cît mai puțin atrăgătoare.

- E ridicol. De ce aș face asta?

- Ca eu să nu tînjesc după trupul tău.

Ea închise gura cu un ușor zgomot al dinților.

- Așa e? întrebă el mușcînd dintr-o felie de măr.

Trecură cîteva clipe. Ea nu găsea absolut nimic de spus.

- Ți-a mîncat cumva pisica limba?

- N-am auzit în viața mea ceva mai absurd.

El rîse răgușit și profund.

- Văd foarte bine prin dumneata, domnișoară Laura.

Așa cum am văzut prin cămășuța de noapte pe care o purtai ieri dimineață. Sperai să uit cît de adorabilă și răvășită erai așa îmbrăcată?

- Aș vrea să uiți.

- Nici o șansă. Multă vreme voi ține minte cum arăți dis-de-dimineață, spuse el privindu-i o secundă sîinii. Cum arată totul.

- M-am săturat, spuse ea lăsînd să cadă înapoi pe tavă o feliuță de brînză.

Mîna lui se repezi atunci și o prinse de încheietură înainte să apuce să se ridice.

- N-am terminat încă.

- Dar nu mai vreau.

- Unde te duci?

- Înapoi la lucru.

- Rămîi cu mine.

- Nu vreau.

- Ți-e frică?

- Cum?

- M-ai auzit foarte bine.

- Bineînțeles că nu mi-e frică.

- Dar îți era. Mai ești iepurașul acela speriat, Laura?

- Nu știu despre ce vorbești.

- Ți-e teamă de mine? Sau de bărbați, în general?

- Nu mi-e teamă de nimeni. Cu siguranță nu de tine.

- Atunci e bine. Vei rămîne aici cu mine pînă voi termina și eu de mîncat, spuse el cu blîndețe dîndu-i drumul la mînă și întinzîndu-se pe o parte.

Își propti cotul pe podea sprijinindu-și obrazul în palmă și continuă să mănînce ținîndu-și privirea ațintită asupra ei. Ca și strînsoarea de oțel dinainte, ochii lui o țineau efectiv ancorată lîngă el. Doar nu putea să se facă de rușine plecînd acum.

La suprafață nu arăta nimic în afară de răceală și de o ușoară superioritate, dar înăuntru clocotea de furie.

- De ce crezi că mi-ar fi teamă de tine? îl întrebă ea incapabilă să se abțină.

- Ori asta, ori ești o snoabă.

- De ce spui asta?

- Pentru că totdeauna fugeai cînd mă vedeai apărînd,

- Aduceai numai necazuri. Și, în ceea ce mă privește, încă o mai faci. El izbucni în rîs.

- La naiba, îmi placi! Totdeauna mi-ai plăcut.

- Nici măcar nu mă cunoșteai.

- Așa e, dar ce știam îmi plăcea. Rușinoasa și micuța afectată Laura Nolan înțeapă totdeauna când e forțată.

Îi atinse brațul cu mîna pe care o avea liberă și i-l mîngîie cu vîrfurile degetelor.

- Mereu m-am întrebant cît de departe aș putea ajunge cu tine.

- Ai aflat în seara aceea cînd m-ai adus acasă cu motocicletă. Cînd nu te-am lăsat să mă săruți, mi-ai spus că sînt rece.

Privirile i se concentrară asupra gurii ei.

- Asta a fost atunci. Acum e altceva.

Își strecură mîna pe sub mîneca ei mîngîindu-i îndoitura cotului.

- Cît de tare te înfierbînți înainte să arzi?

Ea îi îndepărtă mîna și se tîrî pe podea pînă cînd nu mai putea fi atinsă. Habar nu avea că interiorul cotului ei era atît de sensibil.

- Fiindcă veni vorba de ars, spuse ea nechibzuit, te-am văzut odată la curse la televizor. Mașina ți-a scăpat de sub control și a luat foc.

El zîmbi cînd ea schimbă subiectul cu atîta îndemînare, dar nu făcu nici un comentariu.

- Va trebui să fii mai explicită. Asta s-a întîmplat de cîteva ori.

- Ai fost rănit vreodată?

- Nu foarte grav.

- Ți-a fost teamă vreodată?

- Nu, zise el mîncînd un biscuit.

- Niciodată?

El scutură din cap.

- Neliniștit poate că am fost. Tulburat. Dar niciodată nu mi-a fost teamă. Nu prea ai de ce să te temi cînd nu-ti pasă dacă trăiești sau mori.

Laura îl privi mută cîntărindu-i sinceritatea. Ochii care o priviră iar erau convingători și sinceri. Nu glumea. Vorbea foarte serios.

- Și ție nu-ți păsa?
- Acum câțiva ani, nu.
- Dar acum îți pasă?
- Da, acum îmi pasă.

Nu părea că vrea să discute mai mult, așa că nici ea nu îl presă.

- Ai fost un pilot de curse foarte bun, din câte am înțeles. Trebuie să-ți fi plăcut foarte mult.

- La nebunie.
- Cum e?
- Ca atunci când faci dragoste.

Zîmbi văzîndu-i uimirea de pe chip. Rostogolindu-se pe spate își propti mîinile sub cap și vorbi uitîndu-se în tavan.

- Toată puterea aceea se intensifică pînă cînd totul trepidează. Căldura. Zvîcnitura motorului. Pistoanele. Fricțiunea. Și apoi vine clipa aceea, o secundă, cînd trebuie să dai tot ce ai. Nu-ți pasă ce e dincolo de linia de sosire; în clipa aceea riști totul pentru a ajunge acolo. Accelerezi la maximum și lași să explodeze. N-ai de ales. Ca un orgasm sexual.

Cînd tăcu, liniștea era aproape palpabilă. Întoarse încet capul și se uită la Laura. Ochii ei erau ca sticla. Era vrăjită de cuvintele lui fermecătoare și de felul șoptit în care le rostise.

Mișcîndu-se încet, el îi puse o mînă pe pulpă strîngînd ușor.

- Înțelegi ce vreau să spun?
- Cred că da.

El reveni în poziție șezînd. Era aproape de ea. Ochii lui verzi o invitau să sară în ei și să se scufunde.

Ea fu tentată. Atracția pe care o emanase James Paden în adolescență nu era nimic pe lîngă magnetismul pe care îl posedea acum. Ca elevă de liceu, Laura simțise forța lui de atracție, dar nu știuse ce era. Acum știa. Era dorință sexuală. Aura de primejdie de care era înconjurat,

expresia lui posomorită promiteau plăceri nedescoperite dacă o femeie era destul de curajoasă pentru a-și asuma consecințele.

Pedepsele pentru o astfel de nesăbuiță erau aspre. Laura cunoștea nenumărate fete care încercaseră ani de zile să repare proasta reputație pe care James Paden le ajutase să și-o câștige. Nu mai era în toate mințile? De ce vorbea despre orgasm sexual cu un asemenea om?

Silindu-se să iasă din transă, se ridică și spuse:

- Cred că ar trebui să ne apucăm din nou de treabă.

El se ridică la rîndul lui și o prinse cu putere de încheieturile ambelor mâini.

- Ești sigură? Știi ce se spune despre prea multă muncă și nici un pic de joacă.

Buzele lui îi atinseră ușor obrazul.

- Mi-ar plăcea foarte mult să mă joc cu tine.

Laura își trase mâinile.

- Credeam că ai venit aici să lucrezi. Dacă nu vrei, pleacă. Eu sînt ocupată.

Vru să vadă acel zîmbet înșelător întinzîndu-i-se pe chipul mohorît. Nu era nici pe departe descurajat, ci doar amuzat.

Proiectul le luă trei zile; trei zile petrecute aproape în întregime unul în compania celuilalt. A doua zi după picnic, el sosi cu pachete pline de alimente, argumentînd, în ciuda protestelor ei, că, dacă tot luau masa împreună, trebuia să participe cu ceva.

Laurei nu îi plăcea să împartă absolut nimic cu ei - nici timp, nici mîncare, nici spațiu. Dar nu putea spune nimic în această privință, cum nu putea spune nimic nici în privința felului în care o atingea, ceea ce se întîmpla foarte des.

Născocea tot timpul motive pentru a o atinge. Nimeni, cu atît mai puțin o persoană atît de agilă ca el, nu putea fi chiar așa de neîndemînatic. Se împiedica adesea asemeni

unui comediant prost, și ca să nu cadă, se agăța cu putere de ea.

Ea știa foarte bine că manierele lui nu îl forțau să o ajute să coboare pe scări, să iasă pe o ușă sau să ocolească o piesă de mobilier, dar făcea mereu și asemenea gesturi politicoase. Ceea ce o îngrijora mai mult era faptul că începuse să îi placă grosolănia lui.

În cele trei zile ajunse să îl placă mai mult decît își închipuise că ar fi posibil vreodată. Se pricepea să întrețină o conversație cît se poate de agreabilă și, în plus, dovedi că știe să asculte foarte bine. O încurajă să îi spună toate povestirile despre 22 Indigo Place pe care ea le auzise stînd pe genunchii bunicii. În mod surprinzător, îl interesa cu adevărat istoria casei. Descoperi că avea un profund și, într-un fel, caustic, simț al umorului și că nu era complet lipsit de sensibilitate.

În timp ce făceau inventarul în dormitorul mare, dădură peste numeroase fotografii în rame de argint ale cîtorva generații din familia Nolan. Laura trecu ramele metodic în carnețel.

Cîteva clipe mai tîrziu, James luă carnețelul și tăie aceste ultime lucruri.

- Ce faci? întrebă ea după ce el îi dădu carnețelul înapoi fără să scoată un cuvînt.

- Fotografiile astea înseamnă mult pentru tine, nu?

- Pot scoate fotografiile.

- Dar ramele sînt făcute pentru ele. Păstrează-le. Un cadou de la mine, adăugă el repede văzînd că ea avea de gînd să obiecteze.

- Mulțumesc.

- N-ai pentru ce.

Luă o fotografie și o studie.

- Pe cine reprezintă?

- Bunicii din partea tatei. Franklin și Maydell Nolan.

Simți o tandrețe deosebită față de el văzîndu-l privind fotografia veche.

- James, mi-ai spus că nici măcar nu știi cum îl chema pe bunicul tău. E adevărat?

El puse fotografia la loc și luă alta.

- Pe cel din partea bătrînului, nu. Era un ticălos... în mai multe sensuri. Paden era numele de fată al bunicii mele. A murit cînd eu nu eram decît un puști, în timpul unei crize, cîndva. Atîta știu.

Ea nu găsi să îi spună nici un cuvînt de înțelegere care să nu sune banal, așa că se hotărî să tacă. El schimbă din nou fotografiile și zîmbi uitîndu-se la alta.

- Aici ești tu?

Ea se aplecă peste brațul lui pentru a vedea fotografia.

- Da, eu sînt. Slăbănoagă și știrbă. Bunicul tocmai agățase un leagăn pentru mine în stejarul cel mare.

- Cel care mai este încă?

- Da. Mama a dat fuga în casă pentru a aduce aparatul de fotografiat. Mă bucur că s-a gîndit să facem poza împreună. Cred că e singura... Dar ce s-a întîmplat? Întrebă ea deodată cînd își ridică privirea spre el.

O privea cu foarte mare atenție.

- Mă gîndeam numai ce fetiță drăguță erai.

- Arătam îngrozitor! Ia uite ce codițe, zise ea rîzînd și arătînd spre fotografie. Aveam genunchii noduroși și tot timpul zgîriați.

El se uită din nou la fotografie și începu să rîdă.

- Dacă stau să mă gîndesc bine, erai chiar slăbănoagă. Bănuiesc că-mi plac fetițele mici indiferent cum arată.

- Și cele mari.

Sîni îi atingeau brațul puternic. El se uită mai întîi la ei după care își ridică privirea spre ea.

- Da. Îmi plac și fetițele mari.

Laura se îndepărtă de el îmbujorată.

- Aici e ultimul loc unde mai avem de lucru.

Mai continuară o oră, după care încheiară acea operațiune plictisitoare. Laura îl conduse jos.

- Dacă nu te superi, o să mai arunc o privire digului înainte să plec astăzi, îi spuse el. Vreau să văd câtă chereștea îmi mai trebuie.

- Bine. În timp ce tu vei face treaba asta, eu voi introduce cifrele astea în calculator, zise ea arătînd spre carnețel. Aș vrea să se rezolve totul cât mai repede.

- Dacă-mi dai o factură după-amiază, mîine dimineață îți aduc cecul.

Laura se duse atunci în biroul tatălui ei și trecu lista de prețuri prin calculator de cîteva ori, pînă cînd se confirmă suma finală. Era impresionantă, iar banii o vor ajuta să își achite toate datoriile. Spera chiar să îi mai rămînă ceva - dacă James nu se tocmea prea mult.

Cînd se întoarse de la dig, ea îi spuse suma totală.

leșise în prag pentru a-l întîmpina cînd îl văzuse traversînd curtea. Acum se pregăti pentru o împotrivire, dar nu avu loc nici una. El abia își aruncă privirea peste banda pe care ea o verificase de atîtea ori.

- Bine. Mă rog, spuse el și, împăturind hîrtia, o vîrî în buzunarul de la piept al cămășii.

Ea avu senzația că primește o lovitură puternică.

- Bine? Mă rog? Atîta ai de spus?

- Da.

- Dar nici măcar n-ai verificat lista? spuse ea arătînd spre buzunar.

- Am încredere în tine. Am glumit cînd am spus că n-am, zise el ciupind-o de bărbie. O să cumpăr totul pentru întreaga sumă, dar vreau să te simți liberă să iei orice dorești ca amintire personală.

- la stai puțin, strigă ea după ce el îi întoarse spatele pornind în jos pe trepte. Dacă tot aveai de gînd să cumperi tot, de ce am mai pierdut trei zile notînd fiecare lucrușor în parte? De ce m-ai pus să fac lista asta afurisită de la bun început?

El își propti umărul de o coloană și își încrucișă brațele.

- Ești sigură că vrei să știi?

Nu, era absolut sigură că nu voia. Nu atîta timp cît pe chipul lui se vedea acel zîmbet amăgitor și ochii îi erau plini de înțeles.

- A fost o simplă pierdere de timp, murmură ea supărată.

- Eu nu sînt de aceeași părere, domnișoară Laura. Acum știi unde se află toate, pînă la ornamentele de Crăciun. Cunosc toate povestirile în legătură cu casa, pe care altfel nu le-aș fi aflat. Și - spuse el accentuînd - m-am simțit foarte bine.

- Ei bine, eu nu. Aș fi putut să fac...

Ea căută repede ceva în minte ce ar fi putut face.

- Ei bine, ceva. Ca persoană care vinde, cred că am mers mult prea departe decît ar fi fost normal, așa că acum te rog să mă scuzi, dar o să-ți spun la revedere, zise ea și porni furioasă spre ușă.

- Cred că nu-i momentul potrivit pentru a cere favoruri, nu?

Ea se opri brusc. Adoptînd cea mai autoritară atitudine, se răsuci țațoșă.

- Ce anume? întrebă ea cu răceală.

- Te superi dacă o aduc pe fetița mea să vadă casa? Cîteva secunde Laura îl privi mută. Nici dacă scîndurile podelei i-ar fi dispărut deodată de sub picioare, nu credea că ar fi putut cădea atît de mult. Era un adevărat șoc.

- Fetița ta?

- Ce?

El se desprinse de coloană zîbind.

- Da, fetița mea. Eu îi spun Tricks, zise el făcîndu-i cu ochiul. Moare de curiozitate să vadă casa de cînd am cumpărat-o. Și cred că ar fi bine să arunce o privire înainte să ne mutăm.

„Numai peste cadavrul meu”, ar fi vrut Laura să spună.

- Mîine e bine?

Ea își mușcă limba pentru a nu-i spune să se ducă dracului și să o ia și pe Tricks cu el. Dar era proprietarul

casei. Și nu comentase în legătură cu prețul mobilei. Avea dreptul să aducă pe oricine voia să vadă casa. Ce i-ar fi putut spune pentru a-l împiedica? Faptul că nu avea gust nu era un motiv destul de întemeiat pentru a-l refuza. Se îndoia că ar fi avut vreun sens să spună nu, oricum.

Însă, nerușinarea cererii avu un efect profund asupra ei. Afrontul o afectă fizic, în interior. Pe lângă faptul că o înfuria, o făcu să nu se mai poată mișca sau vorbi. Se temu să nu cumva să verse acolo în fața ușii.

Era de neconceput ca gelozia să fi fost cauza acelei neașteptate stări de greață, deși emoția care o măcina înăuntru semăna foarte mult a gelozie.

- La ce oră? se forță ea să întrebe.

- Pe la mijlocul dimineții. Îi place să doarmă pînă mai tîrziu.

Laura încuviință.

-E foarte bine.

„Proasto, proasto!”. Se muștră Laura a doua zi dimineată în timp ce se îmbrăca. De ce fusese atît de îndatoritoare? De ce, atunci cînd el îi ceruse „favoarea”, nu îl spusese cît de jos îl considera? Toată noaptea aceea în care nu închisese ochii îl blestemase în toate felurile care îi treceau prin minte. De ce nu îi spusese toate acele lucruri în față? Ar fi vrut să îi fi arătat tot disprețul ei cînd el îi oferise o ocazie nemaipomenită.

„Tricks!”

- Sînt convinsă, mormăi Laura trăgîndu-și peste cap un tricou din bumbac fără mîneci.

Și-o închipui pe Tricks ca pe o amantă tipică de bogătaş: cu un neglijie tivit cu marabu și un munte de perne cu dantelă de care să se sprijine; dormind pînă la prînz și trezindu-se la timp pentru a urmări filme siropoase cu ochii umflați din cauza vieții desfrîinate și umplîndu-și gura bosumflată cu ciocolate.

Laura își perie părul furioasă gîndindu-se că Tricks era fără îndoială o blondă obraznică. Își dădu cu cel mai ușor și mai subtil parfum floral pe care îl avea, spunîndu-și că, în cel mai scurt timp, 22 Indigo Place va duhni a mosc.

„Noua stăpînă a casei se numește Tricks!”

Nici nu putea suporta să se mai gîndească la așa ceva. Străbunii ei probabil că se răsuceau în mormînt. Dacă tatăl ei ar fi știut urmările neglijenței sale, ar fi fost cu siguranță mult mai atent cu banii. Și-ar fi închipuit vreodată cineva din familia Nolan că averea lor va coborî atît de jos?

Ceea ce o deranja pe Laura mai mult era faptul că începuse să îl placă pe James Paden.

- Ha! strigă ea zidurilor coborînd scara într-un marș milităros. Nu poți face o ureche de mătase... o poșetă de mătase, ah, mă rog, încheie ea exasperată că nu își mai amintea zicala.

Nu știa decît că se potrivește foarte bine.

Ba chiar îi fusese puțin milă de el cu o zi înainte cînd se uitau la fotografiile bunicilor ei. Părusese atît de vulnerabil, cu părul căzut pe frunte, căci așa obișnuia să le facă pe toate fetele de la liceul din Gregory să moară după el. Buza lui inferioară părusese mai plină decît de obicei și ochii mai visători. Fusese chiar o clipă cînd ea fusese cît pe-acî să îi dea părul spre spate, să îi ofere alinare, să îi ofere...

- Nu mai contează, murmură ea, dar creierul nu o ascultă.

În mintea ei exista o imagine vie a lor înlănțuiți pe covorul din dormitorul mare. Ea îi oferea tandrețea de care el avea atîta nevoie, iar el îi oferea pasiunea care lipsise atît de mult din viața ei.

Mult prea des se gîndi la sărutul lui. Fusese jignitor. Se mai întîlnise cu bărbați, cu unii chiar luni întregi, dar nici unul nu îndrăznise să o sărute într-un mod atît de

provocator. Fusese sărutul cel mai sexual pe care îl trăise vreodată și își dorea să îl poată uita.

Cu toate acestea, avea impresia tulburătoare că îl va ține minte toată viața. La fel cum ținea minte seara când el o adusese acasă cu motocicleta cu ani în urmă.

Atingerea lui James Paden avea ceva ce o femeie nu mai putea uita. Rămînea pe ea pentru totdeauna, de neșters ca un tatuaj.

Dar pe cît de memorabil fusese acel sărut pentru ea, pe atît de lipsit de sens fusese pentru el. Probabil că uitase deja, își spusese Laura cu amărăciune. Se întrebă dacă o sărutase pentru că Tricks nu fusese liberă în seara aceea.

Înainte de a mai avea timp să mediteze, auzi uruitul distinctiv al mașinii sport. Rămase în spatele perdelelor din salon, de unde îi putea vedea foarte bine pe James și pe Tricks fără ca ei să o zărească.

Mașina opri. Avea geamuri fumurii, așa încît Laura nu putu să vadă înăuntru. James coborî primul. Ocoli mașina prin spate privind casa cu mîndrie.

- Fandoseală, mormăi Laura din ascunzătoarea ei.

Oare nu arăta rău niciodată? Blugii pe care îi purta în dimineața aceea erau într-o stare puțin mai bună decît cei pe care îi avusese toată săptămîna la lucru. Scrobiți și cu o dungă de-a lungul picioarelor bine formate. Purta o cămașă simplă, dar gulerul îl avea ridicat, înlăturînd astfel orice impresie că se pregătise prea mult.

Se aplecă și deschise portiera întinzînd mîna înăuntru.

Laura își mușcă buzele și închise ochii strîns pentru o clipă.

Cînd îi deschise din nou, rămase perfect nemișcată privind uluită la perechea care urca treptele de la intrare mîna în mîna. De ciudă intenționase să îi lase să aștepte mult timp în fața ușii înainte să le deschidă, dar de cum auzi soneria, se duse repede la ușă și le deschise.

- Bună dimineața, Laura.

- Bună dimineața, răspuse ea răgușit nu prea sigură că vocea o va ajuta.

- Aș vrea să ți-o prezint pe Tricks, spuse James împingîndu-și însoțitoarea ușor înainte. Fiica mea.

Laura și James se priviră îndelung înainte ca ea să se uite în jos la fetița care stătea între ei.

- Bună ziua, domnișoară Nolan, spuse ea cu atenție și foarte clar ca și cum ar fi repetat de multe ori acele cuvinte.

Inima Laurei se topi și simți un nod în gît. Îngenunche în fața fetiței.

- Bună. Te rog să-mi spui Laura.

- Numele meu adevărat e Mandy, dar lui tati îi place să-mi spună Tricks, spuse copila și întoarse puțin capul pentru a-i zîmbi lui James.

- Spune și de ce, zise el întorcîndu-i zîmbetul.

Laura observă că avea niște ochi mari și verzi cu pete aurii.

- A făcut tot felul de trucuri magice pentru mine și mi-au plăcut atît de mult încît a început să-mi spună așa. Dar asta a fost cînd eram mică, acum sînt mare.

- A început să fie prea deșteaptă pentru mine, spuse James rîzînd. Descoperirea chiar și cele mai subtile mișcări.

- Îți plac trucurile magice? o întrebă Mandy pe Laura cu foarte multă seriozitate.

- Foarte mult.

- Poate tati o să facă și pentru tine cîteva. Se pricepe foarte bine.

Laura își ridică privirea spre obiectul admirației lui Mandy. Acesta îi zîmbea fiicei cu o iubire nemărginită și adorație.

- Sînt convinsă, spuse Laura ridicîndu-se. Tocmai voiam să mănînc o prăjitură cu cafea. Mai vrea cineva?

- Eu, spuse Mandy repede, după care tresări și se uită la tatăl ei. Am voie, tati?

- Dacă Laura te-a invitat, ai voie.

- Hai, Mandy, mergem la bucătărie.

Laura îi întinse atunci mâna fetei, aceasta apucînd-o fără să ezite nici măcar o clipă. Părea să fie un copil dezghețat, care nu se rușina de persoanele străine. Părul ei lung avea aceeași culoare castanie ca al lui James și fusese periat cu grijă și prins în părți cu agrafe. Rochița era imaculată și volănașele erau călcate. În piciorușele dolofane avea o pereche de sandale.

- Ce casă mare, spuse ea cu admirație cînd trecură prin sufragerie.

- O să te obișnuiești foarte repede, îi zise Laura liniștind-o cu un zîmbet. Vezi, am și ajuns la bucătărie.

Intrară în încăperea plină de soare și Laura îi oferii lui Mandy un scaun la masă. Nu avusese de gînd să îi servească lui Tricks cea cu marabu și perne altceva decît o dispoziție îmbufnată, dar grație lui Sara Lee, scoase prăjitura promisă din care îi tăie lui Mandy o porție generoasă. Puse apoi un pahar înalt cu lapte lîngă farfurie și îi dădu un șervet și o furculiță. James refuză prăjitura, dar Laura turnă cafea pentru el și se așezară lîngă fiica lui la masă.

Mandy mîncă prăjitura cu binecunoscuta apreciere a copiilor față de dulciuri, dar dădu dovadă de bune maniere la masă. Cînd o bucățică îi căzu pe rochie, se uită la James cu aerul că făcuse ceva rău.

- Nu-i nimic, Tricks, îi spuse el blînd. S-a întîmplat. Pune-o înapoi pe farfurie.

- Cîți ani ai, Mandy? o întrebă Laura pentru a o face să uite incidentul.

- Cinci ani și jumătate. Tu ai o păpușă Cabbage Patch?

- Ah, nu, spuse Laura rîzînd ușor. Tu ai?

- Îhî.

- Spune „da, doamnă”.

Ea își duse la guriță mâna dolofană.

-Am uitat.

James îi făcu atunci cu ochiul dându-i astfel de înțeles că îi amintea doar, nu o certa. Ea îi aruncă un zîmbet și apoi se întoarse spre Laura.

- Pe păpușa mea o cheamă Ann-Marie. Am adus-o cu mine, dar tati a zis că trebuie să aștepte în mașină. Crezi că poate să vadă noua noastră cameră mai târziu?

- Sigur că da.

- Cred că ești drăguță.

- Îți mulțumesc, Mandy. Și tu ești drăguță.

- Tati mi-a spus că ești drăguță, dar mi-a fost frică să nu fii bătrînă sau altfel.

Laura nu s-ar fi uitat atunci la James pentru nimic în lume.

- Dacă ai terminat de mîncat prăjitura, hai să-ți arăt casa.

Copila era foarte curioasă să exploreze, deși, la început, păru intimidată de imensitatea încăperilor. Cînd ajunseră, însă, la etaj, își învinse timiditatea și ochii îi străluceau.

- Asta o să fie camera mea? chiui ea alergînd în dormitorul Laurei.

Cu fustița în vînt, dădu fuga la geam, apoi la oglinda din colț, apoi la măsuța de toaletă, apoi la pat.

- Parcă ar fi camera unei prințese. Aici o să dorm eu, tati?

- O să vedem, spuse el observînd tristețea de pe chipul Laurei. Acum aș vrea să-ți arăt ce e pe afară.

- Lasă-mă să văd dacă știu să ajung singură la ușă, zise Mandy fugind printre James și Laura.

- Plimbare plăcută. Ne vedem mai târziu, spuse Laura încet cînd James își urmă fiica afară din dormitor.

- Tu nu vii?

Laura scutură din cap.

Auzind, Mandy se opri în capul scărilor.

- Hai, Laura, te rog. Tati zicea că știi totul despre Inindi... despre casa asta.

Privirile convingătoare ale lui James susținură rugămințile fiicei lui. Laura ar fi putut rezista unei perechi de ochi verzi, dar două erau prea mult.

- Bine.

Leșiră toți trei. Mandy descoperi o potecă ce ducea pe malul râului, dar așteptă ascultătoare când James îi strigă să nu se ducă mai departe fără el. După ce parcurseră lungimea digului și se întoarseră, făcură turul grajdurilor goale - caii dispăruseră primii când Laura și-a dat seama în ce situație se afla.

- Pot să am și eu un ponei, tati?

- Au nevoie de multă îngrijire. Ai putea tu să ai grijă de unul?

Mandy încuviință solemn.

- Promit.

- Atunci o să caut un ponei care are nevoie de un cămin.

Chiuind de bucurie, Mandy dădu fuga la leagănul care atârna de crengile masive ale stejarului. James îi făcu vînt. Chicotelile ei erau molipsitoare. Când el se opri obosit, Laura se sprijinea de trunchiul copacului și zîmbea.

- Felicitări pentru ea, James. E minunată.

- Așa e, nu?

Simți că avea pentru ce să se laude. O clipă Laura și el se uitară la Mandy care îi vorbea unui șarpe ce înainta încet pe pămînt.

- Aș fi vrut să-mi fi spus mai multe despre ea, zise Laura ca un reproș blînd. N-aș mai fi fost șocată.

El își mută atenția de la copil la femeia de lîngă el, care rupea frunze de pe cea mai joasă cracă.

- Te-a șocat faptul că am o fiică?

- Sincer, da.

El se plecă atunci înainte și îi șopti seducător:

- Îmi pui la îndoială potența?

Ea roși și încercă să rîdă de o asemenea întrebare.

- Bineînțeles că nu.

- Aș fi foarte bucuros să fac o demonstrație.

- James! Îl muștră ea. Pur și simplu nu mi te puteam închipui în rol de tată.

Păru supărat.

- Așa mai merge. În tinerețea mea agitată am jurat să nu fiu niciodată încătușat.

- Evident că nu ești.

- Ce anume? Încătușat?

- Ai spus că nu ești însurat.

- Nu sînt.

- Ah.

Îl amuză discreția ei.

- Dacă vrei să afli despre mama lui Mandy, de ce nu întrebi?

- Ce este cu mama lui Mandy?

Întrebarea ei directă îl surprinse și începu să rîdă. Dar chipul îi redeveni serios cînd spuse:

- Nu ți-am spus despre nici una din ele pentru că nu voiam să ai idei preconcepute.

Mandy era cu siguranță un copii din flori, dar Laura nu ar fi judecat niciodată cu cruzime un copil și se supără pentru faptul că el își închipuise altfel.

- Nu sînt atît de mărginită.

Nu era vinovată decît de faptul că era teribil de curioasă să știe dacă femeia care îi născuse lui James Paden un copil era măritată cu el sau nu.

- Este cu tine?

- Cine? Mama lui Mandy? Doamne ferește.

- Vrei să spui că..., zise Laura nedumerită. Nu mai înțeleg.

El își sprijini umărul de copac și o privi.

- Ei bine, Laura, era o stricată, înțelegi? O ușuratică. Una din acele femei care se țineau după piloții de curse. Bătea barurile unde noi ne pierdeam toată noaptea. Era la îndemînă oricînd. De obicei sînt mai atent, dar într-o seară m-am îmbătat puțin și a ajuns în patul meu.

Laura, incapabilă să îi susțină privirea, și-o coborî asupra gîtului lui. Trăise, într-adevăr, în afara civilizației. Se mișcase în cercuri pe care ea nici nu și le putea închipui. Stilul lui de viață era la fel de asemănător cu al ei ca al unui eschimos sau al unui beduin. Oare cîte femei ajunseseră în patul lui din neglijență sau altfel? Ce prostie să vadă atîtea lucruri într-un sărut!

- Oricum, spuse el atrăgîndu-i din nou atenția, a reușit să se agațe și eu eram prea indiferent pentru a o izgoni. Cînd mi-a spus că este însărcinată, am reacționat așa cum ar fi făcut oricine. Am fost furios. Mai întîi, am vrut să știu dacă era al meu. Cînd mi-a jurat că așa era, am acceptat responsabilitatea copilului. Dar ea îmi cerea bani pentru avort.

Se uită la Mandy, dar privirea lui era departe.

- Atunci, fir-ar să fie, nu știu ce m-a apucat, spuse el și, oftînd, își trecu degetele prin păr. M-am gîndit, înțelegi? Era copilul meu. Și noi plănuiam să-l ucidem chiar înainte de a-i oferi șansa să trăiască. Dumnezeu știe cît de crudă poate fi viața, dar toți trebuie să aibă șansa de a încerca.

Nu așteptă ca Laura să răspundă. Mai căuta încă să își explice acea hotărîre nebunească de a-și păstra copilul.

- Așa că i-am spus mamei lui Mandy că voiam să dea naștere copilului. Cățeaua a susținut săptămîni întregi că nu vrea să fie însărcinată. În cele din urmă, ca rezultat al încăpățînării mele, a acceptat. Pentru a-i închide gura, i-am promis o grămadă de bani și libertatea odată cu nașterea copilului. Am convins-o chiar să se mărite cu mine pentru a oferi copilului legitimitate.

Privi în jos la creștetul ei. Stătea nemișcată, cu capul plecat și asculta.

- Acele nouă luni au fost cele mai lungi din viața mea. De nenumărate ori am regretat hotărîrea pe care o luasem. Voiam să nu o mai văd pe cățeaua aia. Dar apoi începeam să mă gîndesc la copil și acest lucru îmi dădea

putere să o mai suport pe mamă încă o zi. Și încă una, pînă s-a născut Mandy.

Un zîmbet fericit îi apăru pe buze cînd se întoarse să își privească din nou fiica.

- A meritat. Doamne, cît e de frumoasă.

- Ce s-a întîmplat cu mama ei? întrebă Laura cu un glas răgușit, incredibil de mișcată de acea povestire.

El dădu din umeri.

- Imediat ce a putut, a șters-o și a obținut un divorț incontestabil oferindu-mi întreaga custodie a lui Mandy. Am mai văzut-o de cîteva ori după aceea, hoinărind pe lîngă pistele de alergări. Dar asta se întîmpla cu ani în urmă. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu noi. Ceea ce îmi convine foarte mult.

- Dar Mandy e copilul ei! spuse Laura nevenindu-i să creadă acea indiferență a unei femei față de propriul copil.

- O persoană de valoarea ta nu poate înțelege acest fel de părăsire, dar ea nu valora absolut nimic. N-am exagerat cînd ți-am spus că era o stricată.

- Și după ce ai avut succes...

- Ah, a încercat să-mi ceară bani. O dată. Dar am înăbușit totul în fașă.

Expresia lui feroce îi arătă Laurei că era mai bine să nu întrebe cum anume „înăbușise” totul.

- Ți-a fost greu să o crești singur pe Mandy?

- Cînd s-a născut ea, mi-am putut permite să angajez o doică. Dar viața hoinară nu era deloc bună. De aceea am renunțat la curse. Și, pe urmă, era prea primejdios.

Laura îl privi realizînd totul deodată.

- Atunci a început să-ți pese dacă trăiești sau nu.

- Da, spuse el încet. Atunci am început să simt teama. Nu voiam ca Mandy să rămînă orfană. Așa că m-am apucat de afaceri. Restul îl știi.

- Nu te-ai gîndit niciodată să o dai cuiva spre a fi adoptată? Vreau să spun că înțeleg faptul că ai vrut să-i dai viață, dar ți-ai asumat o imensă responsabilitate.

El rîse auto-ironic.

- Știu că pare o nebunie, dar îmi doream extraordinar de mult să am copilul meu, indiferent cine ar fi fost mama lui.

- De ce, James?

-Cred, începu el încet, că acest lucru s-a datorat faptului că în copilăria mea nu am avut absolut nimic nou-nouț. Tot ce aveam era la a doua mînă. Aparținuse altcuiva înainte să-mi fie dat mie, spuse el încleștînd pumnul. Ea era a mea. Îmi aparținea. Și mă va iubi.

Își reveni apoi imediat, adoptînd o atitudine defensivă căci dezvăluise prea mult din el.

- Cred că unei persoane ca tine nu îi vine prea ușor să înțeleagă asemenea lucruri.

Laura vedea acum un aspect al lui James Paden pe care puțini îl cunoșteau. Nu era atît de dur cum voia să le dea impresia tuturor. Pur și simplu viața nu fusese binevoitoare cu el. Duritatea lui era un mecanism de apărare. Era la fel de vulnerabil ca oricine, îndeosebi cînd era vorba de fiica lui.

- Înțeleg, spuse ea dar nu mai avu ocazia să continue, fiindcă Mandy alergă spre ei și îi luă de mîini.

- Arată-mi căsuța aceea albă cu găurele, zise ea arătînd spre pavilion. Hai, vă rog, Laura, tati.

Își mai petrecură o oră plimbîndu-se pe proprietate, în mare parte urmînd-o pe Mandy, a cărei energie nu avea margini. Cînd intrară înapoi în casă, Laura era epuizată.

- Cum poți ține pasul cu ea? întrebă ea punîndu-și mîna pe piept, deoarece abia își putea trage răsufarea.

Încheiaseră plimbarea cu o alergare pînă în casă. Ea ajunsese pe locul trei.

- Nu-i ușor, recunosc James rîzînd și ștergîndu-și fruntea cu mîneca. Îmi pare rău că te-am deranjat.

- Nici nu se pune problema unui deranj. M-am simțit foarte bine.

El făcu atunci un pas spre ea și îi privi chipul asudat.

- Adevărat?

Glasurile lor deveniră șoptite în holul întunecat de la intrare.

- Da.

- Laura...

- Laura, uite, ea este Ann-Marie, spuse Mandy dînd buzna pe ușa de la intrare.

Luase păpușa din mașină și acum o ținea cu foarte multă mîndrie.

Laura își luă ochii de la privirea aprinsă a lui James și se aplecă pentru a face cunoștință cu Ann-Marie. Cînd se îndreptă iarăși, starea de spirit anterioară dispăruse. Era extraordinar de ușurată și vag dezamăgită. Oare ce voise James să îi spună înainte să fie întrerupt de Mandy?

- Noi mergem să luăm masa de prînz, Laura. Nu vrei să vii și tu? o întrebă el.

- Ah, spune da, o îndemnă Mandy trăgînd-o de fustă și topăind în sus și în jos. Spune da, te rog.

- Îmi pare rău, dar nu pot, zise Laura mîngîind părul sclipitor al fetei. Am treburi în oraș.

James îi dăduse fără prea multă ceremonie un cec pentru mobilă și acum avea de gînd să se ducă să îl depună la bancă imediat și să își anunțe avocatul că putea începe să îi achite datoriile.

Nici o rugăminte și nici un argument din partea lui Mandy sau a lui James nu putură să o facă să se răzgîndească. În cele din urmă, se lăsară păgubași și își luară la revedere. Laura se aplecă și îi zîmbi fetei.

- Sper că îți va plăcea să locuiești la Indigo Place la fel de mult cum mi-a plăcut și mie cînd am fost mică.

- Ai dormit în camera mea?

- Da. Vei avea grijă împreună cu Ann-Marie de ea?

Fața de obicei animată a lui Mandy era serioasă când încuviință.

- Bine. Îți mulțumesc.

Fiind cât pe-aci să plîngă, Laura se îndreptă.

- Voi veni mâine dimineață să mai fac unele treburi, spuse James. Pe mâine deci.

Neavînd încredere în propriul glas pentru a vorbi, ea dădu doar din cap în semn de aprobare. Îi făcu apoi cu mîna lui Mandy, care deja își recăpătase exuberanța.

Treburile nu îi luară chiar atîta timp cît crezuse. Se întoarse la numărul 22 odată cu apusul soarelui. Amurgul fusese întotdeauna un moment de tristețe pentru ea. Intrînd în casă, văzu încăperile luminate în roz datorită apusului. O tristețe fără margini o copleși dintr-odată.

Se duse sus și aprinse veioza din dormitor. Umbrele lungi pe care le arunca pe pereți accentuară și mai mult sentimentul puternic de singurătate. Zgomotele slabe pe care le făcea dezbrăcîndu-se nu reușeau să umple acea liniște mohorîță.

22 Indigo Place avea nevoie de oameni. De o familie. James și Mandy erau o familie. Rîsul fetiței readusese viața în încăperile imense. Laura ar fi fost egoistă să mai rămînă acolo cînd cei doi Paden aveau nevoie de un cămin.

Ce justificare avea pentru a rămîne întreaga perioadă? Acum că mobila fusese vîndută nu mai avea de ce să își amîne plecarea. Primise cîteva răspunsuri la cererile ei pentru postul de profesoară. Nu îi trebuiau decît cîteva zile pentru a împacheta ce mai rămăsese, pentru a-și încărca mașina și a pleca. Putea călători cu bani puțini pînă cînd avea să obțină un post și să își găsească un alt loc pentru a trăi.

În afară de argumentele practice, mai erau și cele sentimentale.

Îi era dor de James cînd nu era cu ea. Chipul lui posomorit și ochii visători deveniseră lucruri atît de familiare, încît le vedea chiar și în vis. Vocea lui insolentă și insinuantă nu mai era enervantă, ci dragă. Felul cum se mișca, felul cum mirosea și felul cum se îmbrăca erau acum standardele după care îi judeca pe ceilalți bărbați.

Viața ei nu mai fusese aceeași de cînd apăruse cu motocicleta lui din întuneric. O făcea să gîndească. O făcea să rîdă. O făcea să palpite.

Cît de proastă putea să fie? Ce ridicolă și patetică era. Să se îndrăgostescă de un bărbat ca el era ceva îngrozitor. Și, totuși, exact asta se întîmplase. La fel ca atîtea altele înaintea ei, căzuse victimă farmecului lui, care, de fapt, nici nu exista. Atitudinea lui care părea să spună nu-mi-pasă-de-nimic era o provocare pentru orice femeie pe care o întîlnea. Fiecare din ele se gîndea că era singura care îi putea zdruncina indiferenta.

Dar cuviincioasa domnișoară Laura Nolan nu îl putea vrăji pe James Paden, așa că visele ei în legătură cu faptul că i-ar putea stîrni interesul, ca să nu mai vorbim de dorința sexuală, erau total absurde. Trebuia să plece înainte să facă ceva cu adevărat stupid și să se facă de rîs.

Îi va spune mîine. Va fi dureros, dar mai tîrziu va fi și mai dureros, căci îi va iubi mai mult cu fiecare zi ce va trece.

Mîine.

Cînd se duse jos să își bea cafeaua, văzu că mașina se afla deja pe alee. Se uită pe ferestrele cîtorva camere, dar nu îi zări nicăieri pe afară. După ce bău cîteva cești de cafea pentru a se întări în vederea întîlnirii ce avea să urmeze, ieși. Nu observase mai devreme, dar cerul era înnorat. Nori grei amenințau cu ploaia și Laura se cutremură simțind adierea rece.

Digul fu primul loc unde îl căută, deși nu îl vedea pe nicăieri în jur. Tocmai se întorcea spre casă cînd începu să

plouă. Nu era o ploaie ușoară care se transforma treptat într-una mai puternică, ci începu dintr-odată torențial. Acum era uscată, în clipa următoare era udă pînă la piele. Alergă spre cel mai apropiat adăpost, grajdul.

Înăuntru era întuneric și mirosea a fin, cai și piele, deloc neplăcut pentru cineva care a călărit.

Laura își scutură picăturile de apă din păr. Stînd exact lîngă ușă privi prin perdeaua de ploaie care o separa de casă.

- Te-am prins!

Ea scoase un țipăt ușor, speriată și surprinsă cînd fu capturată din spate. Cînd se întoarse se trezi față în față cu James.

- Te-am speriat?

- Știi foarte bine că da! spuse ea prefăcîndu-se nervoasă, dar, în realitate, inima îi bătea cu putere la vederea lui. N-am știut că ești aici.

- Ah, la naiba. Credeam că de asta ai dat buzna aici.

- Am dat buzna pentru a mă adăposti de ploaie.

El privi peste umărul ei.

- Toarnă cu găleata, zise el, după ce o privi drept în ochi. S-ar putea să stăm aici multă vreme.

Laura era sigură că șarpele îi spusese ceva asemănător Evei.

James nu îi dăduse drumul. Mîinile lui îi strîngeau cu căldură brațele, iar sînii ei erau lipiți de pieptul lui. O privi din nou. Ea își umezi buzele nervoasă.

- Ce căutai aici?

- Hmmm? făcu el absent uitîndu-se la picăturile de apă care îi acopereau părul ca o plasă sclipitoare. Ah, eu...

Făcu apoi cîtiva pași înainte obligînd-o să meargă cu spatele.

- James?

- Hmm? făcu el continuînd să îi studieze chipul.

- Tocmai spuneai ceva, zise ea șoptit cînd ajunse cu spatele lipit de perete.

Cu mâinile pe umerii ei, o țintui de perete, își lăsă capul în jos și își apăsă cu fermitate buzele pe buzele ei.

Înclinându-și capul apoi pecetlui gurile amîndurora. Orice protest care ar fi venit din partea Laurei rămase prizonier în gura ei, ale cărei buze răspundeau presiunii fierbinți alor lui, dar ea continua să se rețină.

- Hai, draga mea, sărută-mă și tu.

- Nu vreau, spuse ea gemînd.

- Ba da, vrei. Și știi cum vreau s-o faci. Sărută-mă așa.

Cînd limba lui îi trecu ușor peste linia despărțitoare a buzelor, acestea se deschiseră ca petalele delicate ale unei flori. Gemînd de satisfacție el își strecură limba printre ele pătrunzînd în vidul dulce și umed al gurii ei, cufundîndu-se cu tandrețe și înfiorînd-o cu fiecare mișcare perceptă.

Mîinile lui îi coborîră pe brațe pînă cînd ajunseră să îi înconjoare ușor încheieturile. Îi ridică brațele pe umerii lui lăsîndu-le acolo unde își apăsă mîinile desfăcute pe părțile ei laterale lunecîndu-le în sus și în jos peste coaste, zăbovind pe talie. Podurile palmelor îi frecă ușor părțile laterale ale sînilor.

Făcu un pas spre ea, dar cînd nici acest lucru nu îl aduse îndeajuns de aproape, îi cuprinse mijlocul și apăsîndu-și palmele pe spatelul ei, o trase spre el, trupurile lipindu-li-se.

Ea scoase un țipăt ușor cînd îi simți excitația puternică lipită de partea cea mai moale și mai vulnerabilă a trupului ei. El se frecă de ea plin de intențiile cele mai intime. Ea își pierdu capul. Instinctiv îl adăposti între coapse.

Un sunet profund răsună în pieptul lui cînd îi exploră gura și mai adînc. În același timp îi mîngîia șezutul, strîngînd-o cu căldură și aducînd-o și mai sus lipită de el.

Își eliberă gura și și-o apăsă fierbinte de gîtul ei arcuit.

- Ard, spuse el răgușit. Și tu la fel. Hai să stingem focul ăsta.

Îi trase cămașa din pantaloni. Simțindu-i mâna pe pieptul descoperit i se păru ca un semnal care îi atrăgea atenția cât de departe ajunseseră lucrurile.

- James, nu, protestă ea slab.

- Ba da, iubita mea, spuse el descheindu-i ultimul nasture al cămășii.

Laura intră în panică.

- Nu.

Îi izbi pieptul destul de tare pentru ca el să primească mesajul. Clipi, dar avu nevoie de câteva clipe pînă cînd privirea încețoșată de dorință să i se limpezească.

- De ce? întrebă el cu sprîncenele groase arcuite într-un V adînc. O vrei.

Ea scutură din cap cu vehemență.

- Nu. Vreau să stăm puțin de vorbă.

- Să stăm de vorbă?

Întinzînd mâna își înfășură o șuviță din părul ei pe deget și șterse cu el umezeala sărutului lor rămasă pe buzele ei.

- Îmi place felul cum... conversezi.

- Nu, James, ascultă-mă. Voiam să-ți spun astăzi că plec. Poimîine dacă voi putea. Îi ignoră surprinderea și continuă repede. Acum că începuse, dorea să termine, să spună tot înainte de a fi făcută să își schimbe părerea. Nu mai am nici un motiv să stau din moment ce problema mobilei a fost rezolvată. Voi împacheta și voi fi gata de plecare peste vreo două zile.

- Unde te duci? o întrebă el cu chipul întunecat și atent.

- Nu... nu știu încă. Dar tu și Mandy trebuie să vă mutați imediat. Unde este, aproape?

- Este o femeie în oraș care stă cu ea cînd eu sînt plecat.

Laura își închipuia că doamna Paden avea grijă de nepoata ei, dar nu dezbătu subiectul. Nu avea timp.

Pentru că, imediat ce începu să se gîndească la întrebare, toate ideile îi dispărură cînd el îi spuse:

- Aș vrea să rămîi.

- Să rămîn?

Glasul ei nu avea mai multă putere decît trupul.

- Da, ca menajeră.

Spatele îi deveni rigid și bărbia i se înălță cîtiva centimentri.

- Nu mă pot coborî la așa ceva, domnule Paden.

Ar fi trecut pe lîngă el, dar o prinse de braț și o lipi din nou de zid.

- Ascultă ce am de spus înainte să fugi. Nu mă refer la menajeră în ideea de a face curat și de a găti. Am aranjat lucrurile astea deja.

- Este o profesie foarte onorabilă. Am vrut să spun doar că n-am de gînd să lucrez pentru tine,

- De unde știi? Nu ți-am spus ce aveam în cap.

Continuă doar cînd ea îl privi cu o amabilitate rece.

- Am nevoie de tine ca un fel de gazdă la 22 Indigo Place. O menajeră știe ce să curețe, dar va ști ea cînd să schimbe aranjamentele florale din camere și ce fel de flori să folosească? Am nevoie de cineva care să aleagă porțelanurile pentru dineuri, să alcătuiască meniuri și alte chestii din astea. Înțelegi acum?

- Da, înțeleg, dar această idee este absolut ridicolă. Acest fel de slujbă nu mi-ar oferi prea mult de lucru și, lăsînd gluma la o parte, eu am nevoie de o slujbă cu program complet și plătită.

- Am de gînd să te plătesc.

Cu cît?

Îi spuse și ea rămase surprinsă cînd auzi suma.

- Numai pentru aranjarea florilor și alegerea porțelanurilor?

- Și pentru a te ocupa de corespondență și de Mandy. Pot să mă gîndesc la o mie de lucruri.

- Ei bine, nu pot. N-aș avea destul de făcut pentru a câștiga un asemenea salariu.

El dădu la o parte o șuviță de păr rebelă cu un gest nerăbdător.

- Uite ce e, îți ofer o slujbă, una la care te-ai pricepe foarte bine. Ar fi bine pentru amîndoi. Eu am nevoie de tine, iar tu ai nevoie de slujbă.

Ea răsufală încet. Închise ochii. Furia și umilința se luptau în sinea ei, dar învinsese cea dintîi. Îi veni să se năpustească asupra lui. În schimb, cînd deschise ochii și vorbi, cuvintele erau cît se poate de stăpînite, dar vibrau de dezgust.

- Să nu îndrăznești să-ți fie milă de mine, spuse ea și toată mîndria străbunilor, ei o însoțea. N-am nevoie de generozitate nici din partea ta, nici din partea altora. Nu vreau nici să muncesc pentru un Paden și nici să primesc pomană din partea unuia cu acest nume.

El își vîrî degetele mari în cureaua blugilor și o privi cu ochi care mocneau înăbușit. Își eliberă buza inferioară dintre dinți.

- Bine. Ce părere ai în legătură cu a te căsători cu unul?

- Să mă căsătoresc cu unul? Să mă căsătoresc cu tine?

El dădu din cap.

- Da, să te căsătorești cu mine.

- Dar este absurd!

- De ce?

- Dintr-un milion de motive! spuse ea desfăcînd brațele ca pentru a le cuprinde pe toate.

- Sîntem doi adulți singuri și care consimt. Nu-i nevoie de altceva pentru ca doi oameni să se căsătorească.

Oricît ar fi părut de logic, ideea rămînea atît de ridicolă, încît ea nu își mai găsea glasul. El, însă, era înarmat cu un întreg arsenal de argumente.

- Ascultă-mă, Laura, te rog, înainte să-mi dai un răspuns definitiv, spuse el și făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile.

Pentru prima oară, Laura și-l putu închipui în rolul omului de afaceri. Obliga să i se acorde atenție.

- Nu-mi fac nici un fel de iluzii în legătură cu modul în care voi fi primit aici în Gregory. M-am întors în oraș cu buzunarele pline de bani, dar sînt o mulțime de lucruri pe care eu nu le pot cumpăra, așa cum mi-ai spus și tu cu atîta duritate acum cîteva zile, zise el zîmbind slab. Am plecat din oraș ca o oaie neagră, ca un inadaptat. Așa mă ține minte toată lumea. Vor trebui să treacă ani de zile pînă cînd acest lucru se va schimba, dacă se va schimba vreodată.

Ea dădu să îl întrerupă, dar el ridică mîna pentru a o împiedica.

- După cum probabil știi, puțin îmi pasă ce crede lumea despre mine, dar nu-i voi lăsa nici în ruptul capului să se poarte urît cu Mandy numai pentru că e fiica mea. Eu nu-i pot asigura o poziție respectabilă în această comunitate, dar tu poți. Faptul de a o avea pe Laura Nolan ca mamă vitregă i-ar permite lui Mandy să intre în orice cerc.

Disprețuiesc aceste clișee, dar fac parte din modul de viață al acestui oraș.

- Atunci de ce n-ai ales să trăiești într-un alt oraș?

Îi aruncă un zîmbet trist și dădu din umeri.

- Aici sînt acasă, spuse el și îi strînse mîinile într-ale sale. Dacă pentru a-i asigura lui Mandy o poziție socială bună voi fi nevoit să forțez aceste cercuri închise, o voi face. Nu vreau ca și ea să fie exclusă de la petreceri, cum am pățit eu.

Laura avu grația de a părea vinovată.

- Dacă vrei, te-aș putea ajuta, prezentînd-o...

El scutură din cap cu emfază.

- Fiica mea are nevoie de o mamă, Laura. Nu mai pot ține locul ambilor părinți. Niciodată n-am jucat rolul omului onorabil, dar sînt destul de inteligent să știu asta. Are nevoie de influența unei femei. Și cu cît înaintează în vîrstă, cu atît acest lucru devine mai important.

- Ai putea angaja pe cineva, cum ai mai făcut.

El excluse sugestia cu o mișcare neglijentă din mîină.

- Inutil, spuse apoi privind-o cu atenție. Crezi că ai putea să o placi?

- Să o plac pe Mandy? James, dar e adorabilă.

Bineînțeles că o plac și sînt sigură că peste puțin timp o voi iubi la nebunie, dar mai e ceva.

- Ce anume?

Îl privi exasperată.

- De exemplu, tu și cu mine nu avem nimic în comun. Te-ai putea îndrăgosti de altcineva. Ca și mine de altfel.

El se încruntă.

- Nu iubești pe altcineva, nu?

- Nu.

„Te iubesc pe tine”, își spuse ea. „Și mi se rupe inima că îmi propui căsătoria ca un fel de afacere.”

- Numai că n-ar merge, atîta tot.

- Pentru a păstra 22 Indigo Place nu merită să faci cîteva sacrificii?

Unu-zero pentru tine, se gîndi ea, dar încă nu era gata să cedeze.

- Faptul că îmi ceri să-mi petrec restul vieții alături de tine nu prea se poate considera egal cu „cîteva sacrificii”.

Își rezemă mîina de peretele din spatele capului ei și se aplecă înainte.

- Sînt chiar atît de îngrozitor?

Nu. Tocmai asta era problema. Voia ca el să îi promită iubire veșnică și dorință arzătoare, dar el nu vorbea decît de o guvernantă care să locuiască în casă, de o gazdă cu o bună poziție socială. O voia numai pentru a încălzi

atitudinea comunității față de el, în timp ce ea dorea să îi încălzească patul.

- Din căsătoria asta ai obține o mamă pentru Mandy și sprijinul social al familiei mele.

- Iar tu ai păstra Indigo Place. Un târg foarte cinstit, așa spune. Voi băga destui bani pentru a achita toate datoriile tatălui tău.

- Nu sînt o tîrfă pe care o poți cumpăra, James Paden.

El păru să regrete sincer.

- Iartă-mă. Am fost total lipsit de tact. N-am vrut să spun că ai fi de vînzare. Vezi tu, Laura, și eu ca și fiica mea avem nevoie de tutela ta. M-am descurcat bine în afaceri. Am învățat cum să joc cu grangurii. Mi-am cizelat vocabularul - în general - și manierele la masă. Dar am rămas tot un ignorant în ce privește purtarea în societate. Învață-mă.

- Nici nu mă gîndesc, spuse ea și gemînd își apăsă tîmplele cu vîrfurile degetelor. Este atît de...

- Neașteptat? Știu. Cel puțin pentru tine așa este. Eu mă gîndesc la asta de zile întregi.

- Zile! De ce nu ne acorzi cîteva săptămîni, luni?

- Nu-mi permite timpul, spuse el clătînînd din cap. Mandy va începe să meargă la grădiniță în toamnă. Vreau ca totul să fie aranjat pînă atunci.

Laura păru nenorocită.

- Nu știu de ce stau să discut asemenea lucruri. N-au absolut nici un sens.

- Ba au chiar foarte mult sens. Spune da.

- Sîntem practic doi străini.

- Ne cunoaștem de ani de zile.

- Dar fără nici un pic de... de...

- Intimitate, rosti el cuvîntul care ei îi era greu să îl găsească.

- Exact, zise ea atunci aplecîndu-și capul pînă cînd bărbia îi atinse pieptul. Totul va fi doar un „aranjament” sau te aștepți să-ți fiu o adevărată soție?

Inima îi bătea atît de tare încît simțea o durere în piept.

Cu un deget sub bărbie el îi ridică din nou capul pînă cînd ea trebui să îl privească.

- Crezi că m-aș însura cu o femeie fără să mă aștept să împartă patul cu mine?

Buzele îi tremurau atît de tare încît nici nu putu să răspundă, ci doar scutură din cap. El își opri privirea asupra buzelor ei umede, tremurătoare.

- Abia aștept să te am sub mine în pat, șopti el răgușit. Și atunci te voi face să te simți mai bine ca oricînd, domnișoară Laura.

Ea rămase ușor cu gura căscată.

- Spune da.

- Eu...

El îi puse pe gură un sărut ferm și scurt, după care se retrase.

- Nu primesc un refuz. Spune da.

O sărută de-adevăratelea de astă-dată, frecîndu-și încet buzele de ale ei pînă cînd acestea se desfăcură. Acel sărut profund și amețitor o făcu să își piardă mințile. Se supuse dictaturii gurii lui.

El nu se reținu absolut deloc și o sărută ca și cum ar fi fost cea din urmă femeie de pe pămînt, el fiind supus unui termen. O sărută cu o libertate primitivă, de parcă nu ar fi existat nici o regulă a nici unei societăți. Cînd le lăsă, în sfîrșit, buzele ei fremătau.

- Ei bine.

- Da.

- Spune-o.

- Da, mă... mă voi căsători cu tine, James.

- Și vei deveni o Paden?

Ea încuviință, întinzînd deja nerăbdătoare buzele spre un alt sărut și nu fu dezamăgită. Dacă mai înainte limba lui fusese indisciplinată, acum era sălbatică. Ea se topi lîngă el simțind că nu mai avea oase, maleabilă și mult

mai femeie decît oricînd în viața ei. Bărbăția lui cerea feminitatea ei. Și o obținea din fiecare por.

Continuînd să îi țină gura, participant dornic la un sărut atît de carnal, îi descheie bluza complet. Vîrîndu-și mîna dedesubt, îi desfăcu sutienul. Mîinile îi alunecară apoi prin părți și pe sub lenjeria slăbită cuprinzîndu-i sînii plini și calzi.

- Dumnezeule, cît am așteptat să fac asta, îi spuse el la ureche într-un geamăt.

Gura lui deschisă îi coborî pe gît în timp ce mîinile i se familiarizau cu sînii ei.

- Mă înnebuneai. Auzi, mă înnebuneai, murmură el trecîndu-și vîrfurile degetelor ușor peste sfîrcurile delicate.

Laura scoase un scîncet de dorință și rușine cînd acestea se întăriră sub atingerea delicioasă. Feminitatea ei era fierbinte, plină și umedă. Pentru prima oară în viața ei dorea ca un bărbat să o umple.

- Așa, iubito, gemi pentru mine acum, pentru că atunci cînd voi intra în tine, trupurile noastre vor cînta. Ți-o jur.

James își îndoi puțin genunchii și îi mîngîie sînii cu gura deschisă. Mîinile lui îi alunecau pe spatele coapselor, despărțindu-le puțin, așa încît cînd se îndreptă, bărbăția se cuibări în creștătura moale și îmbietoare.

- James! exclamă ea înfiorată, dar alarmată cînd simți contactul acela uluitor.

Înflăcărarea lui se topi imediat transformîndu-se în tandrețe și o liniști.

Îi trecu apoi mîinile prin păr și își lipi buzele de obrazul ei, răsuflînd greu, pînă cînd amîndoi își recăpătară echilibrul.

- Nu te teme. Nu vreau ca prima dată să o facem într-un grajd. Vreau un pat. Un pat de nuntă. Cu tine în el.

Puse distanță între ei și îi trase cu blîndețe bluza peste sîni.

- Am avut o soție, dar numai în fața legii, spuse el apoi luându-i fața în palme și privind-o în ochi. Tu vei fi mireasa mea.

Odată ce roțile s-au pus în mișcare era foarte greu ca James să se mai oprească. Se părea că se gândise la căsătorie mult mai mult decât recunoscuse. Altfel lucrurile nu ar fi mers dintr-odată ca o bandă de telegraf.

O sună pe Laura mai târziu în după-amiaza aceleiași zile pentru a o informa că ceremonia va avea lor simbătă, ceea ce însemna că avea la dispoziție mai puțin de o săptămână pentru a se pregăti.

A doua zi dimineață devreme, o camionetă bine cunoscută opri pe alee în fața casei. Chiar înainte ca soțul ei, Bo, să apuce să o ajute, Gladys coborî și urcă repede treptele pentru a o îmbrățișa pe Laura, care urmărise acea sosire neașteptată cu gura căscată.

- Ah, cât mă bucur să te revăd, strigă ea. Dar ce căutați aici atât de dimineață?

- Ne-am întors la lucru, spuse Gladys.

- V-ați întors...

- Domnul Paden ne-a angajat din nou, zise Gladys. Dar nu prea s-a grăbit, trebuie să recunosc, adăugă ea pe un ton plîngăreț. Nici nu trebuie să-mi spui cum arată bucătăria mea, zise ea apoi scoțînd un șorț din geanta enormă și legîndu-l în jurul mijlocului plin. Bo, ai de gând să stai toată ziua acolo zîmbind ca o marionetă sau te apuci să duci lucrurile la loc și să readuci grădina asta în formă? Doamne, Doamne, ia uită-te la stratul ăsta de flori. Hai să intrăm, mielușica mea, mai zise ea luînd-o posesiv după umeri. Să scăpăm de căldura asta. O să-ți pregătesc micul dejun. Ești mai slabă decât un pui de salcie. Pun rămășag că n-ai mâncat nimic ca lumea de cînd a plecat Gladys a ta.

Cu aerul ei obișnuit, Gladys își reluă locul de menajeră.

Cînd zări lacrimi în ochii Laurei, se arătă imediat îngrijorată și o îmbrățișă cu putere.

- Nu, nu s-a întîmplat nimic, o liniști Laura. Sînt doar extrem de fericită că tu și Bo v-ați întors.

- Hai, hai, mielușica mea, gata, nu mai plînge. O să avem grijă de tine, așa cum i-am promis tatălui tău. Și în Mandy Paden o să am un alt copilaș de răsfățat, îmi amintește de tine cînd erai de vîrsta ei.

Faptul că cei doi Burton se întorseseră o scutea pe Laura de responsabilitatea de a întreține casa. Efectul negativ era că îi lăsa mai mult timp pentru a se gîndi la apropiata ei căsătorie cu James Paden.

În timpul zilelor care urmară, totul deveni ceva oficial. Avea să se căsătorească, într-adevăr, cu el. Laura sperase că nu va fi decît un anunț discret pe pagina evenimentelor sociale, dar în ziar era un întreg articol despre ei.. Ea era descrisă ca, nici mai mult nici mai puțin, frumoasa și fermecătoarea societății din Gregory, iar James era prezentat ca eroul cuceritor întors acasă.

El rîse cînd citi acea povestire exuberantă amintindu-și că odată cineva scrisese un editorial despre „vandalismul” din liceu.

- A fost atunci cînd eu și cîțiva din tovarășii mei, beți, am hotărît că tunul din fața tribunalului ar arăta mult mai bine vopsit în roz.

- Și ați și făcut-o? exclamă Laura rîzînd cînd își aminti ce furie a stîrnit acel incident în rîndul locuitorilor.

Stăteau pe veranda lui Indigo Place pe canapeaua balansoar.

Mandy era cu Gladys la bucătărie unde o „ajuta” să facă niște prăjituri.

- Ai fost acuzat că ai fi făcut-o, dar eu-am crezut că erau numai zvonuri.

- Am folosit vopsea care se lua cu apă, spuse el pe un ton de căință, dar apoi îi făcu cu ochiul într-un fel care o

făcu să își dea seama că ar repeta pozna dacă ar mai avea ocazia.

- Ești un băiat rău.

- Cu siguranță, zise el și o trase mai aproape pentru un sărut sexy. Și o să te fac și pe tine la fel, promise el după aceea cu un zîmbet plin de afecțiune.

De acest lucru se temea și ea. De cînd îi acceptase cererea în căsătorie, nu scăpase nici o ocazie de a o săruta sau mîngîia. Fiecare din acele săruturi o lăseau palpitînd de dorință. Dar în timp ce senzația îi plăcea, o și înspăimînta.

În mod public, orașul îl lua la sînul său pe fiul risipitor, dar Laura nu se lăsa prostită de acea schimbare aparentă de atitudine. În mintea locuitorilor din Gregory, James va rămîne mereu acel Paden sălbatic. Acum că avea să fie soția aceluși Paden sălbatic, ea era obiectul privirilor speculative, de genul celor pe care le primeau fetele care mergeau cu el la cinematograful în aer liber.

Laura își ținea capul sus cu mîndrie și primea cu răceală felicitările pentru apropiata căsătorie, înăuntrul ei, un drăcușor împielițat ar fi vrut să spună „Da, sărutările lui sînt așa cum se zvonește și chiar mai mult.”

Dacă mai marii societății erau curioși în legătură cu relația dintre mireasă și mire, erau și mai cuprinși de gelozie cînd văzură diamantul de șase carate și jumătate de pe mîna stingă a Laurei.

- Dar, James, este... nu pot... De ce...

Cînd îi puse inelul pe deget, ea nu putu decît să se bîlbîie.

- Mi-a amintit de tine, spuse el privind-o în ochi. E rece și neted la suprafață, dar înăuntru arde un foc extraordinar.

- Bine, dar e atît de... mare, spuse ea, ultimul cuvînt rostindu-l în șoaptă.

El îi șopti atunci la ureche:

- Iubito, abia aștept să ațîț acest foc.

Prinzîndu-l cu brațele de gît, ea cedă sărutului lui înflăcărat.

- Unde o să dormim? murmură el în buzele ei depărtîndu-se ușor.

- Cînd? întrebă ea ameteită, pe jumătate gîndindu-se că avea de gînd că o ducă în pat chiar atunci.

El rîse.

- După ce o să ne căsătorim.

- Ah! făcu ea și roșind puternic se îndepărtă de el încercînd în zadar să își aranjeze părul. Nu știi la ce mă gîndeam.

- Eu sînt sigur că știu, spuse el cu un zîmbet leneș și trecîndu-și încheieturile degetelor peste sîni ei. Și îmi place ideea. Chiar foarte mult. Dar vreau să aștept pînă sîmbătă seară. Vreau să savurez gîndul la tine. Și, pe urmă, mă tem că Gladys m-ar biciui dacă m-aș purta greșit cu mielușica ei.

Laura se înfioră datorită senzațiilor stîrnite de mîngîierea degetelor lui, dar se forță să se gîndească la întrebarea pe care i-o pusese.

- Mandy va lua dormitorul meu, nu?

- Cred că da. Îi spune Camera Prințesei, zise el schițînd un zîmbet destinat fiicei lui. Oricum, ar fi prea mic pentru noi doi, nu crezi?

- Ba da. Și în dormitorul mare e și un cămin. Ar fi excelent în serile friguroase de iarnă.

- Pentru atmosferă. Pentru că altfel n-o să avem nevoie de căldură.

- Nu, casa are o instalație de aer condiționat care funcționează tot timpul anului.

- Nu la asta mă refeream, spuse el și, cuprinzînd-o cu brațele, o trase spre ei și îi mai dăruî un sărut îndelung.

Laura încercă să nu se gîndească la acel sărut a doua zi cînd începu cu ajutorul lui Gladys să pregătească dormitorul cel mare pentru tinerii căsătoriți. De la

moartea mamei ei, atît încăperea cît și baia căpătaseră aspectul locuinței unui burlac, căci Randolph Nolan își lăsase peste tot amprenta puternică.

Fără să priveze vechiul ei dormitor de ceva din farmecul „princiar”, Laura își mută cîteva lucruri personale în dormitorul mare. Puse așternuturi curate pe pat și prosoape la baie. Și ea și Gladys erau încîntate de rezultat. Încăperea avea acum un aspect și mai duios. Cuvîntul „romantic” îi veni Laurei în minte, dar ea îl izgoni.

În ajunul nunții, James și Mandy se mutară oficial aducînd foarte puține lucruri cu ei în afară de îmbrăcăminte, cărți, discuri și jucăriile fetei. El vînduse toată mobila odată cu casa din Atlanta.

Seara, toată lumea era extenuată. Mandy se plînsese că trebuia să mai petreacă o noapte la hotel, dar James îi promise că avea să fie ultima. Sărutul lui de noapte bună o lăsă pe Laura fără suflare și cu genunchii moi.

- Pe mai tîrziu, spuse el cu o voce groasă, dîndu-i drumul.

A doua, zi dimineață, mireasa avu foarte puține lucruri de făcut în afară de a urî ceasurile dinaintea ceremoniei și de „a se face frumoasă”, cum spunea Gladys.

De fapt, dacă n-ar fi fost prezența zdravănă a acesteia lîngă ea în capul scărilor, insufliîndu-i curaj, nu ar fi reușit niciodată să coboare pentru a-l primi pe James cînd acesta veni să o ducă în oraș.

- Ce-am făcut? se tot întreba ea.

Dar cînd se înfățișă înaintea judecătorului de pace alături de el și începură să repete jurămîntul, știu de ce acceptase cererea în căsătorie. Îl iubea. Voia să trăiască alături de el. Faptul că avea să locuiască împreună cu el la Indigo Place era o bucurie în plus, aproape nesemnificativă, cum își dădu seama întorcîndu-se spre el la sfîrșitul ceremoniei.

- Salut, iubito, îi șopti el.

Hainele îi erau corecte și comportamentul ireproșabil. Dar dedesubtul aceluia decor care se potrivea solemnei ocazii, ea văzu bărbatul sălbatic, indisciplinat și primejdios, o tentație tulburătoare pentru „fetele cumiți” ca Laura Nolan. Sărutul pe care i-l oferi atunci cu siguranță nu era conform convențiilor. Dură o veșnicie, mai precis pînă cînd judecătorul își dresă glasul cu diplomație.

Numai Gladys, Bo și Mandy asistaseră. Laura îl întrebase pe James în cursul săptămîinii dacă avea să vină și mama lui, dar el îi răspunsese brusc că nu. Ea nu mai insistase.

După ce ieșiră, James insistă să ia masa și să bea cu toții un pahar de șampanie într-o încăpere pe care o rezervase la cel mai luxos restaurant din oraș.

Cînd ajunseră înapoi la Indigo Place, Laura avea o îngrozitoare durere de cap. Nervii îi erau extrem de încordați. James trebuia să fi simțit. Veni în spatele ei cînd o ajuta pe Mandy să despacheteze și ultima valiză. Îi puse mîinile cu tandrețe pe umeri și spuse:

- O plătesc pe Gladys pentru a face treburile astea. Du-te în camera noastră și relaxează-te. Vin și eu imediat.

- Dar Mandy...

- O s-o culc eu, spuse el și o sărută ușor pe ceafă. Scoate-ți rochia asta. E foarte frumoasă și arăți minunat în ea, dar sînt sigur că o să găsești ceva mai... confortabil... de îmbrăcat. Scuză clișeul.

Ea își sărută noua fiică, le mulțumi lui Gladys și lui Bo., acesta din urmă aducînd ultimele bagaje ale lui James și le ură tuturor noapte bună.

După ce înghiți două aspirine, intră în baie sperînd că apa caldă îi va calma nervii. Își petrecu mult timp în fața oglinzii din camera de toaletă, periindu-și părul, dîndu-și cu cremă pînă cînd pielea îi fu netedă ca mătasea și parfumînd locuri atît de scandaloase încît roși. Pregătită

pentru noaptea nunții, aprinse câteva lumînări parfumate, după care făcu patul.

Eforturile i-au fost răsplătite. Când intră, James rămase nemișcat în prag timp de câteva clipe înainte de a închide încet ușa. Părea surprins și încântat.

Laura, în mijlocul camerei, își frîngea mîinile nervoasă.

- Mandy e în regulă? întrebă ea atunci.

- A adormit. A rugat-o pe Gladys să îi cînte un cîntec de leagăn. Gladys era gata să adoarmă înaintea ei.

Rîse încetîșor în timp ce își scotea haina de la costum. Arăta minunat în vesta care îi strîngea bustul îngustîndu-se spre mijloc.

Aruncă haina pe șezlongul pe care Laura îl mutase în dormitor și ea o duse în camera de toaletă, unde el o urmă descheindu-și nasturii de la vestă. Ea agăță haina și se întinse și după vestă cînd el o puse pe un scaun.

- Ce tot faci? o întrebă el prinzîndu-i mîna care se întindea după un umerăș.

- Îți agăț hainele.

Îi smulse vesta din mîna aruncînd-o neglijent pe jos.

- Foarte frumos din partea ta să faci un lucru atît de potrivit unei soții, dar, spuse el aplecîndu-și capul pentru a-i adulmeca gîtul, mai sînt și alte obligații matrimoniale de care ar trebui să te ocupi.

O luă în brațe și o strînse la piept. Ea se agăță de partea din față a cămășii lui pentru a-și menține echilibrul în timp ce el o duse în dormitor. Chipul lui era încordat cînd o privi. O așeză pe marginea patului.

- Ți-am spus ce mireasă frumoasă ai fost?

Ea scutură din cap și părul atinse degetele lui care îi mîngîiau gîtul.

El scoase atunci un fluierat.

- Rușine să-mi fie. Ai fost - ești - foarte frumoasă. Rochia ți-a venit minunat, spuse el și îi măsură trupul îmbrăcat într-un neglijă albastru pastel. Dar te plac mult mai mult așa, adăugă el cu o voce îngroșată.

Își apăsă gura pe a ei. Buzele li se desfăcură. Limbile li se atinseră. Pe măsură ce sărutul căpăta profunzime, el făcu să îi alunece de pe umeri capotul din dantelă, care căzu pe covor la picioarele lor. Laura se înfioră de plăcere când mâinile lui îi atinseră trupul oprindu-se mereu pentru a cerceta o unduire, pentru a aprecia o adâncitură.

Ridicându-și capul îi privi sînii prin materialul subțire care îi ținea. Închise ochii pe jumătate și gemu.

- Doamne, mă faci...

Strînse din dinți scoțînd un șuierat și închise tare din ochi. Îi căută mîna pe lîngă trup și, găsind-o, i-o apăsă pe partea din față a pantalonilor.

Laura păli și apoi roși puternic, dar James nu văzu, continuînd să își țină ochii închiși și concentrîndu-se asupra plăcerii nemaipomenite de a avea degetele ei în jurul lui. Rosti cuvinte și expresii care o șocară și o făcură să tremure.

- E bine, e atît de bine, murmură el excitîndu-și verbal soția.

După cîteva clipe, deschise ochii și oftă profund, aruncîndu-i un zîmbet supărat. Îi dădu drumul mîinii, care îi alunecă departe de trup.

- Vreau să facem totul încet. N-o să mă pot abține dacă o să continuăm cu asta.

Ea încuviință fără să scoată un cuvînt, nefiind sigură că va mai putea vorbi vreodată. Rămase locului ca o statuie cînd el își descheie nasturii cămășii, aruncînd-o ca pe capot. Lăsînd-o în picioare, el se așeză pe marginea patului pentru a-și scoate pantofii și ciorapii. Laura părea să nu poată face nimic dacă nu era dirijată. Era ca și cum și-ar fi pierdut capacitatea de a gîndi singură, cu atît mai puțin de a face vreun gest din proprie voință.

James își desfăcu cureaua și pantalonii, dar aici se opri. Privirea lui, care nu se aventura mai departe de fermecătoarea priveliște a sînilor ei în provocatoarea cămășuță de noapte, se ridică spre chipul ei.

- Nu pot nici să mă dezbrac, atît de mult îmi doresc să-ți am mîinile pe trup, spuse el rîzînd încet.

Strîngîndu-i ușor mijlocul în mîini, o trase spre el pînă o aduse la marginea patului între picioarele lui depărtate. Își frecă fața de sînii ei. După aceea își trecu buzele desfăcute peste ei. Limba îi atinse prin dantelă. Mîinile îi alunecară de pe mijloc pe șolduri și apoi în spate, mîngîind și apăsînd, trăgînd-o și mai aproape.

- Ce bine miroși. Îmi amintesc cît de mult îmi doream să te pot mirosi. Nu-mi închipuiam că cineva putea fi atît de curat și proaspăt ca domnișoara Laura Nolan. Dar așa ești, spuse el și, scoțînd un sunet de puternică dorință, își afundă nasul în decolteul și mai mult scos în evidență de cămașa strîmtă.

Era un șir lung de năsturași perle pe partea din față a cămășii de noapte, mai mult decorativi decît funcționali, datorită faptului că lenjeria putea fi pusă sau scoasă foarte ușor fără a-i descheia. Dar, James dori acum să îi descheie unul cîte unul. Făcu acest lucru foarte încet oprindu-se după fiecare pentru a închina omagiu pielii pe care o dezvelea. Pe măsură ce năsturașii erau eliberați din fragilele lor lăcașuri, sînii se extindeau din ce în ce mai mult între ambele părți din dantelă, pînă cînd, în cele din urmă, apărură în toată plinătatea lor.

Laura habar nu avusese cît de seducătoare putea fi gura unui bărbat. O urmări pe a lui James cum trecea de la un sîn la altul. Îi văzu buzele care cercetau, contractarea obrazilor și mișcările mlădioase ale limbii. Plăcerea pe care i-o provocau toate acestea deveni, pur și simplu, insuportabilă și închise ochii. O udă extrem de mult. Aerul o răcori cînd el își coborî capul mai mult sărutîndu-i pîntecele și fiecare coastă.

Alți nasturi cedară sub degetele lui îndemînatice. Îi trase bretelele peste umeri și urmă alunecarea cămășii cu mîinile peste întregul trup. Cămașa căzu la picioarele ei, dar el nu o lăsă să lasă din ea.

Îl sărută buricul. Mai jos. Săruta locuri unde Laura nu știa că sînt permise sărutări.

Plutea în derivă pe un ocean de simțăminte, complet noi, nemaitrăite și extraordinare. Degetele i se strînseră în părul lui mătăsos fără să își dea seama. Cînd mîinile lui îi apăsară șezutul aducînd-o mai în față spre gura lui mîngîietoare, ea își arcui spatele ascultîndu-l fără să se gîndească.

Abia cînd el o întinse ușor pe pat și se lăsă parțial deasupra ei, îi reveni rațiunea. Își ridică ochii albaștri încetoșați spre intensitatea verde alor lui. Răsuflarea lui era necontrolată și îi izbea fața în valuri fierbinți.

- Te vreau.

Fără să își ia privirea clocotitoare de la ea, își duse mîna la fermoar deschizîndu-l. Laura îl privea cu fascinația unei căprioare prinse în raza vizuală a vînătorului. Sunetul fermoarului fu urmat de cel al materialului trecut peste piele cînd el își scoase pantalonii. Își întinse o pulpă tare peste a ei.

- Pregătește-te. Te voi săruta așa cum am dorit s-o fac întotdeauna.

Vocea lui era răgușită, groasă și agresivă.

Gura lui coborî cu forță, dar ea o aștepta. Limba lui îi despărți iute buzele, însă, de cum ajunse în interior, ea o cuprinse cu buzele absorbînd-o și mai mult. Unghiile i se înfipseră în mușchii spatelui lui.

El își propti genunchiul între coapsele ei și își lăsă trupul peste o parte a ei, așa încît ea îi simți din plin excitarea. Se frecă de coapsa ei. Sunetele pe care le scotea din pieptul acoperit de păr erau dornice și înfometate.

Îi lăsă buzele roze și umede coborîndu-și gura asupra sînilor. Sărutările lui aprinse erau temperate numai de dorința lui de a-i oferi și ei tot atîta plăcere cîtă obținea el. Limba lui era agilă și jucăușă. Lui îi satisfăcea fiecare capriciu iar ei îi împlinea orice fantezie.

Una din mâinile lui îi mîngîie coapsa pînă la genunchi, pe care îl ridică puțin pentru a-i pipăi interiorul sensibil al pulpei. Mai sus, și mai sus, către sursa căldurii care o măcina.

Reacția ei la acea atingere fu violentă, dar splendidă. Spatele i se arcui în pat și scoase un țipăt ascuțit de extaz. El, răsuflînd greu și abia putînd să se mai abțină de a nu o lua imediat, contură gura feminității ei cu vîrf degetului. Laura îi șopti numele gemînd și îi strînse umerii, cu putere. James exploră înăuntru. Mîngîind moliciunea. Cercetînd umezeala. Și mai adînc.

O clipă mai tîrziu, se așeză pe marginea patului luîndu-și capul în mâini, cu coatele sprijinite pe genunchi. Abia răsufla și umplea întreaga încăpere cu aspect romantic cu un zgomot discordant.

Laura, cu un braț îndoit peste ochi și cu cealaltă palmă în sus, neputincioasă și vulnerabilă, își mușcă buza de jos pentru ca el să nu o audă plîngînd.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu înțeleg. Ce să-ți spun?

- Că ești virgină.

- Eu..., făcu ea încercînd în zadar să își umezească gura înghițînd. Credeam că știi.

- Ei bine, n-am știut.

Furios, se ridică de pe pat și traversă camera cu pași mari. Uimită de mișcarea lui bruscă, Laura tresări. Îl văzu ducîndu-se la căruciorul de ceai care servea drept dulap pentru băuturi. Laura se gîndise că acesta va oferi un plus de căldură încăperii și niciodată nu își închipuise că va fi folosit cu adevărat. Dar James desfăcu o carafă de cristal și turnă cu generozitate whisky într-un pahar, pe care îl dădu gata din două înghițituri.

Speriată de reacția lui, ea își trase cearceaful pînă sub bărbie, acoperindu-și goliciunea. Pe sîinii ei se mai vedeau încă iritațiile slabe lăsate de începutul lui de barbă și era sigură că și gura ei părea bine sărutată. O simțea bine

sărutată. Cît despre restul trupului, mai pulsa încă datorită excitației nestinse.

- Virginitatea mea are vreo importanță? întrebă ea atunci cu un glas tremurător.

- Dacă are vreo importanță? făcu el răsucindu-se. La naiba, dar are o mare importanță.

Laura fu momentan vrăjită la vederea lui. Numai în slip, părea aprig, masculin și extraordinar de viril. Pasiunea nu i se stinsese complet, observă ea uitîndu-se cum chiloții îi erau umflați în față.

Pielea lui era bronzată peste tot. Părul de pe trup era de un castaniu deschis și aurit la vîrfuri de soarele verii. Se întuneca doar în jurul buricului unde era mai des.

- De ce? întrebă ea sincer uimită de acea schimbare bruscă de atitudine și de aparentul motiv de discuție.

El își trecu o mîină prin păr, ciufulindu-l și mai mult decît o făcuseră mîinile ei deja. Părea să ignore faptul că era dezbrăcat și tulburarea pe care i-o provoca soției sale.

- Nu-ți dai seama ce responsabilitate își asumă un bărbat care dezvirginează o femeie?

Laura își ridică privirea nedumerită spre el și scutură din cap. El înjură furios și își mai puse puțin whisky pe care îl bău repede și puse paharul la loc pe căruciorul de ceai cu atîta forță, încît făcu să zdrăngăne toată sticlăria.

Stinse apoi toate luminările și veni spre pat clătînîndu-se amenințător. Era foarte încruntat. Gura îi era la fel de bosumflată ca a unui băiețel al cărui zmeu preferat s-a agățat într-un pom.

Își strecură degetele pe sub banda elastică a chiloților.

- Ai mai văzut vreodată un bărbat gol?

Laura înghiți în sec și scutură din cap.

- Numai în reviste.

El înjură din nou, mai încet, dar mai crud.

- Ei bine, atunci pregătește-te. Încercă, dar el nu prea îi dădu timp. Nici n-ar fi contat. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru James. Era încă pe jumătate excitat. Dar,

în loc să fie speriată sau scîrbită, așa cum se temea el că va fi, era intrigată, excitată și curioasă - și extraordinar de dezamăgită cînd el stinse luminile.

Simți salteaua cedînd sub greutatea lui cînd se întinse alături de ea. Se înveli și îi întoarse spatele.

Niciodată Laura nu se simțise mai respinsă. Rămase nemișcată în întuneric, încercînd să nu zguduie patul cu suspinele ei. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Fără să le poată stăpîni, își trase nasul.

James se întoarse.

- Laura?

Cînd ea îi răspunse cu un suspin slab, el înjură din nou încet, dar se întoarse spre ea și îi cuprinse umerii.

- Nu. Nu plînge. Nu sînt supărat pe tine.

- Credeam că bărbații vor ca soțiile lor să fie virgine. Nu mi-am închipuit niciodată că asta te va răci.

El era departe de a se fi răcit, dar nu îi spuse acest lucru.

- Nu are nici o legătură cu tine, îi spuse el trecîndu-i degetele prin păr. Numai că nu mă așteptam să fiu chiar eu individul care o dezvirginează pe domnișoara Laura Nolan, atîta tot.

- Doamna Laura Paden, șopti ea în întuneric.

El zîmbi și, cu riscul de a-și pierde controlul, se aplecă și o sărută cu blîndețe pe tîmplă.

Stînd pe dig și legănîndu-și picioarele goale deasupra apei, James se făcea în toate felurile posibile. Cînd epuiză lista, începu să născopească. Cînd imaginația îl părăsi, începu să enumere toate felurile de proști în care se vedea.

Cu o seară în urmă avusese o femeie frumoasă în pat. Goală și plină de dorință. O femeie frumoasă, goală și dornică ce îi era și soție. Iar el, ca un idiot, nu făcuse dragoste cu ea. Pentru prima oară de cînd își pierduse inocența la frageda vîrstă de treisprezece ani cu o fată

experimentată de optsprezece, care făcuse prima mișcare, James Paden fusese incapabil să aibă o femeie.

Nu fizic incapabil. La naiba, nu, nu fizic. Fizic era încă pregătit. De câteva ori se trezise în timpul nopții, excitat și chinuit de dorință. Lîngă el, Laura dormea. O putea mirosi, îi putea simți căldura și auzi răsuflarea ușoară.

Odată cu ivirea zorilor, dezgustat și furios pe sine, aruncase cearceaful pe el și ieșise pe furiș din dormitor fără să își trezească soția. Îmbrăcîndu-se doar cu o pereche de pantaloni scurți pe care îi scosese fără zgomot dintr-un dulap, se duse afară.

Dimineața era umedă și nemișcată. Aerul era înmiresmat de gardeniile și caprifoiul care creșteau în pădurile din jurul lui 22 Indigo Place. Lumina soarelui străpungea ceața care plutea deasupra lui St. Gregory's Sound.

De ce? se întrebă el. De ce faptul că o găsisese neatinsă îl înfuriase atît de mult? Se tot gîndise și, în sfîrșit, ajunsese la niște concluzii.

Mai întîi, nu mai avusese niciodată o virgină, din același motiv pe care i-l spusese și Laurei noaptea trecută. Nu voise să își asume răspunderea. Era ciudat faptul că un fustangiu ca el, avusese astfel de scrupule, dar acesta era adevărul.

Nu ezitase niciodată să aprofundeze reputația proastă sau îndoielnică a unei femei, dar nu voise niciodată să compromită o femeie pentru prima oară. Și, de asemenea, nu suporta gîndul de a provoca durere. Pentru el, sexul fusese întotdeauna o pură plăcere... atît. Nu se putea gîndi că partenera lui nu simțea nici un pic de satisfacție.

„Dar e soția ta!” se certă el cu sine.

Totuși, a fi cel dintîi iubit al Laurei Nolan implica răspunderi teribile. Nu era sigur că le putea face față. Îl deranja faptul că se simțea inferior, dar trebuia să admită că acest lucru se afla la baza ezitării lui.

Dacă oamenii te etichetau drept „gunoi” destul de mult timp, ajungeai, în cele din urmă să crezi și tu că aveau dreptate. El și Laura nu ar fi putut fi mai diametral opuși. În ochii lumii, erau complet nepotrivți unul pentru celălalt. Ea făcea parte dintr-una din cele mai aristocrate familii din Georgia. El era un gunoi. În adâncul sufletului lui se afla puternic înrădăcinată ideea că, într-adevăr, el nu era destul de bun pentru ea.

Înjură, plescăi cu piciorul în apă și se ridică, pornind de-a lungul digului spre mal, cu umerii aduși.

Nu le dovedise, oare, încă, oamenilor că un individ își putea depăși condiția dacă voia acest lucru cu tot dinadinsul? Faima și averea lui nu îi aduseseră invitații în casele celor mai renumite familii ale Sudului? Ce naiba încerca el să le dovedească acestor sărăntoci din Gregory?

Dăduse uitării trecutul, îl lăsase în urmă, se despărțise complet de el. Nu mai avea legătură nici cu mama lui, în afară de faptul că îi trimitea în fiecare lună o sumă frumoasă. De ce să se simtă inferior tuturor?

Totuși, se speriasse îngrozitor când Laura îl privise cu atîta încredere.

Căci acolo sus pe umerii lui, alături de complexul de inferioritate, era și un sentiment de vinovăție. Nu suporta gândul ca ea să știe că el se întorsese la Gregory cu intenția nu numai de a cumpăra 22 Indigo Place, dar și de a se căsători cu ea. Aparent spontană lui cerere în căsătorie fusese cu mare grijă pusă la cale.

Ea era Indigo Place. Erau una și aceeași. Le dorise pe amîndouă, împreună. Laura și adresa aceea reprezentau tot ceea ce își dorise vreodată și nu putuse avea... pînă acum.

Cînd sursele sale l-au informat că 22 Indigo Place era de vînzare, și-a pus imediat în aplicare planurile de întoarcere acasă. Perioada nici că putea fi mai bună. Mandy urma să meargă la grădiniță odată cu sfîrșitul

vacanței de vară. Cît putu de repede, vîndu casa din Atlanta, finaliza vînzarea firmei și se pregăti să se mute în Gregory. Dacă avea să locuiască la Indigo Place și dacă o va avea pe Laura Nolan de soție, i se vor deschide toate ușile care, pînă atunci, fuseseră închise pentru el.

Dar, își spuse el încetinind mersul înapoi spre casă, Laura Nolan nu fusese așa cum se așteptase el. Era încă drăguță într-un fel liniștit și delicat. Educația și manierele ei erau încă impecabile. Vorbea încă elocvent. Era neîndoielnic o doamnă.

Dar era și femeie, iar el nu contase pe acest lucru. Se așteptase să o curteze pînă la căsătorie, pe care să o consume fără nici un fel de sentimente, iar mai tîrziu să păstreze amîndoi o relație demnă și amabilă care să le convină amîndurora, dar care să nu se amestece prea mult cu viața lor personală. Își închipuise că își va găsi o amantă în afara orașului, o femeie care să îi satisfacă dorințele pe care soția lui le considera de proastă calitate și care îi inspirau repulsie.

Fusese extrem de șocat cînd descoperise că fata sclifosită din amintirea lui era și ea stăpînită de dorință. Dincolo de exteriorul rece, ardea un foc - mocnit care aștepta bărbatul potrivit să vină să îl ațîțe. Laura îl făcuse să nu se mai gîndească la nici o amantă sau orice relație extraconjugală. Dacă trebuia să îi satisfacă cineva dorințele, voia ca acea persoană să fie soția lui.

În cele cîteva zile dinaintea căsătoriei se gîndise la noaptea nunții mai mult decît la faptul că era aproape de atingerea scopului. Faptul că o avea pe Laura în viața lui era mult mai important decît obținerea unei poziții sociale. Îl tulburase acea nerăbdare în legătură cu căsătoria. Îl speria gîndul că ea era o femeie care merita să fie iubită și nu doar un trofeu decorativ care reprezenta realizările lui.

În afară de Mandy, nu mai ținuse niciodată la nimeni, fie că cineva îl iubea sau nu. Voia ca Laura să îl iubească.

- Tati! strigă Mandy de la ușa din spate. Gladys zice că dacă nu ești aici imediat, micul dejun o să se răcească.

Îi făcu cu mâna fiicei lui și alergă distanța care îi mai rămăsese de parcurs. În timp ce el stătea și medita pe dig, Gladys și Bo se apucaseră de treburi. Bo săpa deja pământul straturilor de azalee. James simți miros de costiță prăjită.

De cum intră pe ușa din spate, Mandy îi întinse un tricou curat. El o îmbrățișă cu drag, o sărută și se așezară la masa pe care Gladys o umpluse cu mâncare.

- După ce termini, o să-ți dau o tavă să i-o duci Laurei, îi spuse menajera umplându-i iarăși ceașca cu cafea. Bănuiesc că e prea obosită pentru a coborî la masă, mai spuse ea și îi făcu cu ochiul, iar el zîmbi șters în făruria cu clătite.

Tinându-se de promisiune, Gladys pregăti o tavă pentru Laura.

- Pot să o trezesc și eu, tati? întrebă Mandy când James ieși cu tava din bucătărie.

- Nu, dulceața mea, tu stai aici cu mine. S-ar putea să am nevoie de ceva ajutor, îi spuse Gladys.

- Nu-i nimic, Gladys, spuse James, care, de fapt se bucura că Mandy avea să fie un tampon între el și pura lui mireasă. Laura nu și-a petrecut prea mult timp cu Mandy ieri. Sînt sigur că nu se va supăra.

Mandy urcă scările înaintea lui, dar la ușă o împiedică să dea buzna.

- Lasă-mă pe mine întîi, îi spuse el amintindu-și că Laura dormea dezbrăcată.

Cînd o lăsase dimineată, un picior îi ieșise de sub cearceaf și i se vedea vîrfurile rozalii al unui sîn.

- Stai aici și păzește tava pînă o să te chem eu.

Mandy păru dezamăgită, dar îl ascultă și îl urmări cum pune tava pe o măsuță din hol. El deschise ușa cu grijă și intră încet în încăperea întunecată. Ducîndu-se mai întîi la

ferestre, ridică jaluzelele pentru a lăsa lumina soarelui să pătrundă înăuntru.

Luă capotul și cămașa de noapte ale Laurei, care, în mîinile lui mari, păreau doar niște fărîme de dantelă, și le duse în camera de toaletă, unde găsi un capot mai decent pe care îl aduse lîngă pat.

Se aplecă lîngă margine. În somn, Laura părea inocentă și extrem de tînără. Părul ei castaniu și luminat de soare îl cădea moale în jurul feței revărsîndu-se ispititor pe pernă. Nu se putu abține să nu îl atingă și luă o șuviță între degete. Privi forma subțire de sub cearceaf. Umerii goi erau vizibili, la fel de delicați și netezi ca petalele unei magnolii și, după cum din proprie experiență știa, la fel de parfumați.

Marginea dantelată a cearceafului mai flirta încă cu un sfîrc, rozaliu și excitat de căldura somnului, de fiecare dată cînd ea respira. Acel flirt îl făcuse să se întărească puțin. Simți un fior în pînțece și, deși mîncase, cunoscuse ceva asemănător cu foamea.

- Laura.

Numele ei sună atît de plăcut în gura lui. Pînă atunci nu știuse că Laura era unul din numele lui preferate.

- Laura.

Îi repetă numele atît pentru plăcerea de a-l mai auzi rostit, cît și pentru a o trezi.

Ea ridică pleoapele somnoroasă.

- Hmmm?

- Ai o fiică vitregă foarte nerăbdătoare care așteaptă afară să vină să-ți spună bună dimineața.

Ea deschise ochii și mai mult. Ceea ce văzu o făcu să se trezească de-a binelea. Coapsele lui James. Îmbrăcat într-o pereche de blugi strimți care îi învăluiau sexul.

Dîndu-și părul la o parte de pe față, ea se ridică în capul oaselor, îmbujorată, trăgînd și cearceaful cu ea.

- Bună dimineața.

- Bună.

Laura se întrebă atunci dacă atracția pe care o emana el era intenționată sau ceva natural. Oare făcea parte din el ca și ochii verzi și buza de jos plină?

Emana permanent o puternică masculinitate care arăta că fie se gîndea la sex, fie îl avea în intenție, fie și-l amintea. Indiferent dacă era în costum și cu cravată, în pantaloni scurți și tricou sau gol goluț. Semăna cu o pasăre de pradă pornită la vînătoare, dar una sigură că își va prinde prada. Avea o agitație înnăscută care atrăgea orice femele făcînd-o să vrea să fie ea cea care să îi potolească, în sfîrșit, foamea.

- Ți-e foame?

Laura îl privi repede. Îi citise, oare, gîndurile?

- Da, cred că da.

- Bine. Gladys ți-a pregătit un mic dejun ca pentru un tăietor de lemne. Te superi dacă eu și cu Mandy te vom vizita în timp ce mănînci?

- Mi-ar face plăcere.

- O chem înăuntru. Dar poate ar fi bine să-ți pui asta mai întîi, zise el întinzîndu-i capotul pe care îl adusese.

Din moment ce nu avea de ales, Laura dădu drumul cearceafului, care alunecă pînă la mijloc lăsîndu-i sîinii dezveliți.

James o ajută să își strecoare brațele în mînecele capotului, dar cînd ea voi să încheie nasturii, el îl îndepărtă mîinile.

Îl încheie el însuși încet și strînse fundița care trecea prin cele două orificii dintre sîni. Încheieturile degetelor lui îi atingeau movilițele moi. Amîndoi se făcură că nu observă.

Cînd termină, el se dădu în spate pentru a o privi satisfăcut, apoi îi așează o șuviță de păr după ureche.

- Așa, perfect.

Fiindcă nu putea rezista, îi cuprinse un sîn ridicîndu-l pînă deasupra decolteului modest. Își lăsă capul în jos și atinse cu buzele pielea netedă, binecuvîntînd-o cu un sărut plin de dorință.

Laura era atît de mișcată de acel gest tandru, încît abia putu să vorbească peste cîteva clipe cînd James deschise ușa și Mandy dădu buzna înăuntru. Sări direct în mijlocul patului și o salută pe Laura cu un sărut plin de entuziasm.

- Aici a dormit tati? întrebă ea umflînd perna de lîngă Laura.

- Da, spuse aceasta cu nervozitate spre James, care îi așeza în poală tava cu micul dejun.

- Exact ca la televizor, zise Mandy zîmbind.

- Ca la televizor? făcu Laura sorbind din cafeaua pe care James i-o turnase înainte de a se așeza din nou pe marginea patului, cu șoldul lipit de al ei.

- La televizor arată întotdeauna o mămică și un tătîc care dorm în același pat. Dar eu n-am avut o mămică și tati a trebuit să doarmă singur. Acum nu mai trebuie. Mă bucur că tu ești mămica mea acum.

Laura puse ceașca jos. Emoția îi pusese un nod în gît pe care nu îl putea înghiți deloc.

- Și eu mă bucur, Mandy, spuse ea întinzînd brațele spre fetiță, aceasta aruncîndu-i-se imediat de gît.

Peste capul lui Mandy, se uită la James, care își sărută degetul depunînd apoi sărutul pe buzele Laurei.

Zilele începură să curgă într-un fel de rutină.

Dimineața și după-amiaza, James vorbea mereu la telefon. Laura bănuî că făcea exact ceea ce spusese că va face: căuta un mod interesant de a face următorul milion. Și în tinerețe fusese o sălbăticiune, dar niciodată leneș.

Discută cu ea unele din ideile sale de investiții. O uimea ambiția lui. Nimic nu îl intimida. Înlătura orice obstacole. Făcea chiar și cele mai ciudate idei să pară posibile. Scrisorile pe care le primea de la industriași

respectabili arătau că nu era singura care credea că ideile lui erau practice și eficiente.

Mergeau des în oraș. Laura depăși stînjeneala pe care o simțea fiind văzută cu James și se obișnuie să joace rolul de mamă pentru Mandy. Îi plăcea extraordinar de mult să facă parte dintr-o familie. Observa privirile apreciative la adresa lui James și începu să simtă în taină o satisfacție, să fie aproape îngîmfată că era femeia de la brațul lui.

Oamenii le vorbeau prietenos, dar convențional, James încă nu era complet acceptat. Toată lumea îi respecta averea, dar nimeni nu se arăta gata să îl primească în cercul lui. Nu spusese niciodată nimic, dar Laura știa că acest lucru îl deranja foarte tare, mai mult pentru Mandy decît pentru el.

- James, spuse ea într-o seară, cînd stăteau în salonul din față.

Mandy adormise cu capul în poala ei în timp ce îi citea o poveste. James răsfoia Wall Street Journal.

- Hmmm?

- Ce-ar fi să dăm o petrecere?

El lăsă în jos un colț al ziarului.

- O petrecere?

- A trecut foarte multă vreme de cînd nu s-a mai dat o petrecere la 22 Indigo Place - cu mult înainte de moartea tatei.

- La ce anume te-ai gîndit?

Pusese întrebarea cu o brutalitate aproape ostilă, dar ea simțea că este interesat.

- Ah, la ceva cu multă lume și muzică. Cît mai este vremea caldă. Am putea deschide toate ușile, așa încît oaspeții să poată ieși pe afară. Poate și cu ghirlande de becuțe în copaci și de-a lungul digului. Gladys și Bo s-ar bucura foarte mult să arate casa și împrejurimile unde ai adus atîtea îmbunătățiri. Ce zici?

El împături ziarul, îl puse la o parte și o privi îndelung.

- Ar fi o petrecere numai de dragul distracției sau mai ai și un alt motiv?

- Ce motiv aș putea să am?

- Ar fi o petrecere de lansare pentru Mandy și pentru mine, nu?

Laura îi susținu privirea soțului ei. Erau căsătoriți de câteva săptămîni, dar continua să îi fie soție doar cu numele. Știa că o dorește. Îl surprindea adesea privind-o melancolic sau chiar cu pasiune. Dorința pe care el nu și-o putea ascunde o egala pe a ei. Se împăcau bine în timpul zilei. Nu duceau lipsă niciodată de ceva interesant sau amuzant despre care să vorbească. Rîsul făcea parte din majoritatea discuțiilor.

Dar cînd intrau în dormitor în fiecare seară, deveneau cu totul altfel, doi oameni care se simțeau stînjiți unul în preajma celuilalt. Tensiunea era foarte grea, se dezbrăcau în liniște. Odată ajunși în pat, se întindeau față în față. Totdeauna în întuneric. El o mîngîia, dar niciodată în locuri erogene. Uneori o săruta, dar niciodată prea mult și niciodată cu pasiune.

Laura era permanent cu nervii încordați. Pielea o mîncea în interior și nici un fel de scărpinat nu o putea scăpa. Era ca un arc întins la maximum, gata-gata să pocnească.

Voia să fie posedată de soțul ei. Pur și simplu. Voia să cunoască acea forță teribilă a trupului lui într-ai ei.

Rămînea de neînțeles de ce refuza să facă dragoste cu ea. Cu siguranță că doar nu avea de gînd să o țină virgină o veșnicie. Poate că el deja se obișnuise cu ideea și și-o scosese din minte. Poate aștepta un semn de încurajare din partea ei. Să fi fost aceea ocazia pe care o aștepta pentru a-și face cunoscute dorințele?

Dîndu-și părul pe spate și privindu-l cu îndrăzneală, îi spuse:

- Sînt mîndră de tine și de Mandy. Vreau să vă prezint prietenilor mei. Vreau ca toată lumea din oraș să știe cît de fericită mă simt că sînt soția ta.

Pentru ca ea să nu observe cît de mult l-a afectat declarația ei, James se ridică brusc și se duse la fereastră, stînd cu spatele la încăpere. Ar fi vrut să spună: „Ai face asta pentru mine? De ce?” Și își închipui că ea îi răspunde „Pentru că te iubesc.”

Dar era un realist. Viața îl învățase să fie așa. Se temea să forțeze nota cu Laura deoarece nu era încă sigur de sentimentele pe care i le purta.

Și, dacă, Doamne ferește, o înțelegea greșit? Putea fi fericită că era soția lui numai pentru că acum avea un cont fără fund.

Cu siguranță că nu era o cheluitoare, ba fusese șovăitoare chiar și în a primi carnețelul de cecuri pe care el i-l dăduse. Trăise, însă, în preajma prea multor femei prefăcute pentru a fi neîncredător și față de motive care păreau sincere. Realitatea era că o scosese pe Laura Nolan dintr-o încurcătură urîță. Poate că ceea ce vedea el în ochii ei albaștri nu era altceva decît recunoștință.

Recunoștința ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit de la ea. Ce bărbat curajos și inteligent ar fi dorit recunoștință din partea unei femei frumoase, sexy și plină de dorință? Nu eu! Așa că, atunci cînd răspunse, glasul său conținea mai multă supărare decît intenționa.

- Bine. Fă ce vrei.

Descurajată de lipsa lui de entuziasm față de ideea ei, Laura se scuză și o duse pe Mandy sus. În seara aceea cînd James veni în pat, se așeză cu spatele la ea.

Nu a fost nici o mîngîiere. Nici un sărut. Nici măcar în întuneric.

Încăpățînată, Laura își puse în aplicare planurile pentru petrecere.

A doua zi dimineață comandă invitațiile. O săptămîină mai tîrziu, cînd stătea și se gîndea la lista oaspeților la

biroul din salon, James intra năvalnic, tocurile cizmelor lui călcînd apăsat pe podeaua din lemn.

Sprijinindu-și brațele pe spătarul fotoliului ei, se aplecă să citească lista cu lucrurile care trebuiau comandate. Lîngă coloana respectivă ea făcuse o alta cu cît plătise pentru fiecare.

- Nu face economie la nimic. Hai s-o facem cum trebuie, să le arătăm nesuferiților de gregorienii cum se face o petrecere.

- Ești sigur că vrei să-mi dai mîină liberă? îl întrebă ea tachinîndu-l și ridicîndu-și privirea spre el. Am niște gusturi foarte costisitoare.

El îi sărută ușor vîrful nasului și apoi buzele.

- Gustul tău costisitor este unul din lucrurile care îmi place cel mai mult la tine, spuse el și cînd îi aruncă zîmbetul acela insinuant, interiorul ei se topi și inima începu să îi bată cu putere. Poți lăsa totul o clipă?

- Da, spuse ea cu o voce răgușită.

Spera să îi propună să meargă amîndoi în pat, însă el o luă de mîină.

- Vino pînă afară. Vreau să-ți arăt ceva.

Ascunzîndu-și dezamăgirea, ea îl lăsă să o conducă pînă la ușa de la intrare pe care o deschise zîmbind. Ochii lui verzi jucau ca niște drăcușori.

Cînd trecu pragul ușii, Laura rămase cu gura căscată de surpriză. Trei camioane cu cai erau parcate unul în spatele celuilalt pe alee. Ea îi recunoscuse.

- Aceștia sînt... asta e..., zise ea și ochii i se umplură de lacrimi.

- Am bănuț eu că o să-i recunoști,

- Ah, James! exclamă ea întorcîndu-se spre el. Cum i-ai găsit?

- Relații, spuse el cu un zîmbet leneș și răsfățat.

- James, spuse ea, aruncîndu-i-se de gît și îngropîndu-și fața la pieptul lui, îl îmbrățișă cu putere, îți mulțumesc, îi șopti ea cu pasiune, după care coborî treptele în fugă

pentru a întâmpina cail care fuseseră vînduți cu luni în urmă.

Era greu de spus cine era mai fericit în dimineața aceea, Laura sau Mandy, care deveni extaziata posesoare a unui ponei. Cail au fost duși în grajdurile pe care Bo le aranjase în taină. Lui Mandy i se dădu o șa și primi cea dinții lecție de călărie de la Laura. Numai o promisiune din partea acesteia cum că vor călări din nou a doua zi reuși să o facă să iasă din grajd și să se spele înainte de cină.

Laura tocmai își țesăla armăsarul preferat cînd James i se alătură în grajdul întunecat.

- Îți mulțumesc din nou, spuse ea.

- Mi-a plăcut mai mult cum mi-ai mulțumit mai devreme.

Se sprijinea de un stîlp de susținere, cu un genunchi îndoit. Ochii lui își păstrau insolența, dar ea citi în ei provocare. Lăsă țesala la o parte, ieși din boxă și se duse direct în fața lui.

- Adică așa? întrebă ea luîndu-l de gît.

- Îhî, spuse el cuprinzîndu-i mijlocul.

- De ce ai făcut-o?

- Ce anume, să cumpăr cail înapoi? întrebă el, iar cînd ea încuviință, spuse: Din două motive. M-am gîndit că voi cîștiga cîteva puncte.

- Le-ai cîștigat. Și al doilea motiv?

- Îmi place ce face fundul tău frumos unei perechi de blugi obișnuiți, spuse el strecurîndu-și mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor ei și trăgînd-o spre el pînă cînd partea ei din față se lipi de a lui.

- Vă mulțumesc foarte mult, domnule, dar ce legătură are asta...

- Călărești cai, porți blugi.

- Aha, înțeleg unde bați.

- Mai mișcă-te așa, iubito, și o să înțelegi mult mai multe decît unde bat.

Abia apucă de rostit acele cuvinte că gura lui se și năpusti asupra gurii ei sărutînd-o zdravăn. Dar, din păcate, înainte ca sărutul să apuce să se transforme în ceva mai mult, au fost întrerupți.

- Scuză-mă, James, dar ai primit un telefon interurban, spuse Bo stînd jenat cu pălăria în mîină în pătratul de lumină de la ușă.

James mormăi cîteva lucruri obscene ieșind din grajd.

După aceea, lucrurile au devenit și mai încordate între ei, în loc să se întîmple tocmai invers.

Laura se așteptase ca el să facă dragoste cu ea în seara aceea. Se pregătise atît psihic, cît și sentimental. Zăbovi o oră în camera de toaletă înainte să se strecoare în așternuturile parfumate.

Cînd James stătu jos pentru a discuta afaceri la telefon mult timp după ce ea se retrăsese, se simți umilită și respinsă. Pîină cînd veni el sus, ea se înfurie îngrozitor.

- Trebuie să faci chiar atîta zgomot cînd urci scările? îl întrebă ea imediat după ce el închise ușa. Nici trupele lui Sherman n-au făcut atîta tăraiboi cînd au trecut prin Georgia.

James telefonase tuturor celor trecuți în carnețelul său încercînd să hotărască dacă avea finețea și delicatețea necesare pentru a face dragoste cu o virgină. Știa că Laura se aștepta la foarte mult datorită reputației lui de amant fără pereche. Era extrem de sensibil, pentru a nu spune mai mult. Se așteptase la o privire limpede și la o atingere ușoară, dar fu primit cu pumnale și colți. Imediat se apără.

- Îmi pare nespus de rău, doamnă, dacă am deranjat somnul frumuseții voastre.

Laura se trînti înapoi pe pernă. Se simțea o stare de animozitate plutind între ei cînd se băgă și el în pat. Nu numai că au lipsit mîngîierile și sărutările, dar nu și-au spus nici măcar noapte bună, deși amîndoi au stat trei mult timp.

A doua zi, se enervară de cîteva ori. Atmosfera în casă era extrem de tulbure ori de cîte ori ea și James se aflau în aceeași încăpere, așa încît Laura găsi că ar fi fost mai bine dacă stăteau despărțiți o vreme. Se oferî așadar să facă unele treburi pentru casă în locul lui Gladys și o luă și pe Mandy cu ea.

Magazinul cu articole de menaj era ultimul pe lista lor, iar pentru a ajunge acolo, trebuia să treacă pe lîngă locuința Leonei Paden. Dintr-un impuls, Laura intră cu mașina pe aleea îngustă și parcă în spatele unei mașini modeste de model recent.

- Unde mergem, mami? o întrebă Mandy.

Modul în care i se adresa fetița atît de natural îi aducea de fiecare dată un zîmbet pe chip.

- În vizită la o doamnă. Să te porți frumos, da? Laura avea un gol în stomac cînd coborîră din mașină. Ceea ce voia să facă era foarte riscant. Se juca cu ceva ce nu o privea, dar o deranja foarte mult faptul că James ignora existența mamei sale. Avea de gînd să îndrepte această greșeală dacă îi stătea în putință.

Casa din cîrămidă era micuță, dar îngrijită. Trotuarul din față era mărginit cu brebenoc. Ținînd-o pe Mandy de mîină, Laura sună. Peste cîteva clipe, mama lui James deschise. Șocul femeii nu ar fi putut fi înscenat. După un moment de uluire, spuse:

- Laura Nolan, nu-i așa?

- Bună ziua, doamnă Paden. Nu știam dacă o să mă recunoașteți sau nu.

- Acum ești căsătorită cu James.

- Da.

- Am citit în ziar. Vrei să intri?

Ospitalitatea ei era aproape apologetică, iar inima Laurei se deschise față de femeia aceea care trebuia să fi suferit extrem de mult în viață.

- Mi-ar face mare plăcere să vă fac o scurtă vizită. Dacă nu deranjez.

- Doamne, nu, spuse doamna Paden deschizînd ușa despărțitoare pentru ca Laura și Mandy să poată intra într-un living-room foarte curat.

Privi în jos spre fetiță și întinse mîna către ea, dar o retrase înainte să o atingă.

- Ea e...?

O trecu un fior și nu mai putu să încheie întrebarea.

Laura răspunse:

- Ea e Mandy.

Și o îmboldi pe fetiță, ceea ce nu era deloc necesar, căci personalitatea dulce a acesteia învinse.

- Bună ziua. Mă numesc Mandy Paden și aceasta este Ann-Marie, spuse ea ridicînd păpușa de care nu se despărțea niciodată. Ann-Marie este cea mai bună prietenă a mea. În afară de mami și tati. Îl cunoașteți pe tati?

Ceea ce a urmat a fost una din cele mai emoționante ore pe care Laura le trăise vreodată. Nu știa dacă să zîmbească la pălăvrăgeala nevinovată a lui Mandy sau să plîngă văzînd cu cîtă lăcomie o asculta doamna Paden. Cînd plecă, o îmbrățișă pe femeia mai în vîrstă și făcu o promisiune:

- O să mai venim curînd.

Tot drumul Mandy vorbi despre noua ei prietenă. Cînd opriră pe alee, Laura spuse:

- Mandy, în legătură cu după-amiază, hai să ținem...

- Uite-l pe tati!

Înainte ca Laura să o poată atenționa să țină secret faptul că o vizitaseră pe doamna Paden, Mandy deschise ușa și fugi spre James, care cobora treptele de la intrare. El o prinse în brațe și o urcă deasupra capului în timp ce ea chiuia de încîntare.

Cînd Laura ajunsese lîngă ei, Mandy bolborosea:

- Și locuia într-o casă frumoasă, dar nu tot atît de mare și frumoasă ca Indigo Place. Are un păr și alb și castaniu și ochii ei sînt verzi ca ai tăi și ca ai mei, da' mai zbîrciți.

Mi-a spus că pot să-i zic bunică dacă vreau și mi-a dat prăjiturile. Erau dintr-o cutie, dar mi-a spus că data viitoare când mă mai duc la ea, o să le facă ea. Și are o poză de-a ta pe televizor și arăți foarte caraghios. Era înainte să ai mustață, cred. Era foarte bună, da' cred că e puțin cam tristă pentru că, uneori, când se uita la mine aveam impresia că o să plîngă. Și mai zicea că știe să coasă și o să ne facă mie și lui Annmarie rochițe la fel. Și...

Mandy tăcu atunci când, cu percepția acută a copilului, își dădu seama că tăticul ei nu îi împărtășea entuziasmul față de noua prietenă. Ba avea chiar un chip necunoscut ei, care îi amintea de oamenii răi de la televizor.

- Gladys ți-a pregătit un prînz excelent, spuse el ducînd-o înăuntru. Se va supăra dacă lași să se răcească supa de pui.

O lăsă la masă, în bucătărie, unde fuseseră pregătite trei locuri. Zîmbetul de pe chipul lui Gladys dispăru când văzu expresia încordată a Laurei.

Faptul că James era gata să izbucnească era foarte clar.

- Gladys, după ce Mandy termină de mîncat, spuse el pe un ton sever, te rog să o culci. A avut o dimineață foarte plină.

- Nu mănînci? Întrebă Gladys cu mai mult curaj decît ar fi găsit Laura în clipa aceea.

- Nu. Laura, aș vrea să vii sus.

Fără să mai încapă discuție, îi înconjură mijlocul cu degetele și o trase, tîrînd-o, practic, pînă în dormitor.

De cum intrară o privi furios.

- Aș vrea să știi ce naiba a fost în capul tău când ai dus-o pe fiica mea să o vadă.

- Nu striga la mine.

- Răspunde-mi! zbieră el.

- Este mama ta, James.

- Una din glumele cele mai crude ale naturii.

Laura se cutremură.

- Atitudinea ta față de ea este oribilă. Ar trebui să-ți fie rușine.

- Îi trimit bani în fiecare lună, spuse el cu un zîmbet urît.

- Așa e, zise Laura furioasă. Am văzut noua casă și noua mobilă, mașina. Hainele ei sînt evident de o calitate mai bună decît cele pe care le purta acum cîțiva ani. E bine hrănită și pare sănătoasă. Dar am mai văzut și singurătatea și disperarea ei. Murea de dorință să stea de vorbă cu cineva. Ar fi trebuit s-o vezi cu Mandy...

- Nu aveai dreptul s-o duci pe fiica mea acolo fără permisiunea mea, Laura.

Ea îl ignoră.

- Nici nu-ți pot descrie cu cîtă dragoste s-a purtat cu copilul tău. Ar fi ținut-o pe Mandy strîns la piept, gata să o zdrobească.

- Nu vreau să aud, spuse el retezînd aerul cu mîinile.

- Și de fiecare dată cînd se pomenea numele tău, se agăța de fiecare cuvîntel. Pe masă în living-room se afla articolul din ziar despre căsătoria noastră. Deasupra multor articole despre tine. Fuseseră împăturite și reîmpăturite de atîtea ori, încît erau aproape rupte.

Amintindu-și de articolele de ziar ochii i se umplură de lacrimi. Fuseseră o imagine foarte înduioșătoare. Nervoasă, își șterse lacrimile cu dosul pumnilor, mai mult furioasă decît tristă.

- Cum poți fi atît de crud, James? Cum poți fi atît de lipsit de inimă, încît să-ți excluzi mama din viață?

- Treaba mea, mormăi el.

- Nu știi ce a făcut de ești atît de neiertător, dar cu siguranță...

- Nu te mai amesteca. Nu te privește pe tine.

- Ba da! Sînt soția ta.

- Nu chiar, spuse el trîntind uşa în spatele lui. Dar o să rezolv asta chiar acum.

- Ce vrei să faci? îl întrebă Laura făcînd un pas în spate.

- Să te fac soția mea. Să te fac femeie, spuse James apucînd-o de ambele mîini.

- Nu! strigă ea.

Încercă să își elibereze mîinile, dar el era prea puternic.

- Vrei să te amesteci unde nu ți-e locul? făcu ei rînjind. Ei bine, locul tău e în patul meu.

O aruncă pe pat. Ea căzu pe spate și încercă să fugă, dar el o prinse de dedesubt imediat.

- Înainte să începi să îmi manevrezi viața, doamnă Paden, trebuie să înveți să mă manevrezi pe mine.

- Ești crud, spuse ea aruncînd scînteii de furie din ochii albaștri. Dă-mi drumul.

- Nici gînd, iubito.

- Și nu-mi mai spune iubito. Nu sînt una din tîrfele tale.

- Cu siguranță că nu ești, spuse el rîzînd scurt. Crezi că dacă ai fi fost, ți-aș fi suportat purtarea? În pat nu contează aerele. Și, deocamdată, domnișoară Laura, nu m-ai impresionat.

Își ceru drepturile asupra gurii ei. Buzele lui brutale se lipiră de ale ei. Își strecură degetele prin părul ei pînă la pielea capului. Ca o menghină, mîinile lui îi strînseră capul ținîndu-l nemișcat pentru a-și cufunda limba.

Copleșită de furie, Laura se zbătea sub el lovindu-l cu pumnii peste spate și umeri, dar loviturile nu aveau absolut nici un efect. El, însă, se plictisi repede de ele și îi prinse ambele încheieturi cu o mîină. Ridicîndu-i brațele deasupra capului i le țintui cu degetele lui puternice. Nasturii zburară cînd trase de bluza ei și îi deschise sutienul cu un gest asemănător. Mîna lui liberă îi cuprinse sînul.

Îi simți bătaia inimii în palmă. Îi transmitea un mesaj vital creierului său. Ridică brusc capul. Proptindu-se deasupra ei, îi privi chipul. Răsufă, la fel de greu ca el și ceea ce văzu pe fața ei nu era nici repulsie, nici teamă, ci dorință.

Gura lui o întîlni din nou pe a ei, Dar de data aceasta, sărutul era cu totul altfel. La fel de înfometat, și fel de sălbatic, dar mult mai puțin brutal. Limba tui era neastîmpărată și nedisciplinată, dar nu răutăcioasă. Provoca plăcere, nu pedepsea.

O altă emoție luă naștere din furia Laurei. Din despicătura dintre coapse, căldura începu să se ridice în cercuri din ce în ce mai largi. Se zbatu să își elibereze mîinile, nu pentru a fugi de el, ci pentru a participa la acel furtunos schimb de sărutări. Cînd el îi dădu drumul mîinilor, ea și le înfipse în părul lui, răsucindu-și degetele prin el pentru a-i ține gura lipită de a ei.

Gemînd, el își lăsă capul în jos sărutîndu-i gîtul cu atîta pasiune încît lăsă urme pe pielea ei delicată.

- Nu mai pot să aștept, iubito. Trebuie să te am. Acum.

Își strecură mîna printre trupurile lor și îi ridică fusta. Ea îl lăsă și îl ajută ridicînd șoldurile cînd el îi trase chilotul. După aceea el se luptă disperat cu fermoarul blugilor pentru a se elibera. Era fierbinte și tare. Lipi de ea capătul catifelat al sexului său.

- O să-ți fac rău?

- Nu știu.

- Îți pasă?

Ea clătină din cap.

- Nu.

O penetra cu mare grijă. Apoi, încurajat de felul în care trupul ei îi răspunse, își completează posesia cu o mișcare iute.

Strîngînd din dinți cînd acea ultimă senzație puse stăpînire pe el, James își îngropă capul în golul pe care îl făcea umărul ei. Lăsă timp trupului ei pentru a se obișnui

cu violarea propriului trup, dar nici chiar cea mai strict impusă reținere nu putea împiedica să se întâmple ceea ce ordonase natura. Ritmul mișcărilor lui se intensifică din ce în ce mai mult pînă cînd ajunse la un orgasm exploziv.

Se lăsă greu pe Laura răsufînd cu putere șuierător în urechea ei.

- Te doare, Laura?

- Nu, răspunse ea cu sinceritate.

Nu simțea durere, ci doar o teribilă nemulțumire. Trupul ei era încă agitat.

- Îmi pare rău, spuse el sărutînd-o pe ureche.

- Pentru ce?

Rîzînd ușor, el își ridică privirea și se uită în ochii ei uimiți. Tot nu știa ce pierduse.

- Scumpa mea fetiță inocentă și pretențioasă. Ochii lui erau plini de afecțiune cînd își coborî buzele peste ale ei. Gura lui era infinit de tandră în acel sărut. Se revanșa pentru toate acele sărutări violente pe care i le dăduse în ceea ce părea acum o altă viață.

Laura își înclină gura sub a lui răspunzînd cu mai multă pasiune decît s-ar fi așteptat.

- Laura? Laura? Iubito?

Își apăsă buzele cu putere pe ale ei. Limba lui căuta profunzimile fierbinți ale gurii ei. Ea își împreună mîinile peste spatele lui și își frecă picioarele de ale lui prinzîndu-i șoldurile între coapse.

- Mă excit din nou, gemu el.

- Facem iar?

- Putem?

- Nu putem?

- Vrei? o întrebă el privind-o surprins. Ea încuviință categoric. Într-o clipă, se desprinse de ea și se dădu jos din pat. Se dezbracă iute aruncîndu-și hainele în momentul în care le scotea. Rămînînd în pat, Laura se dezbracă la fel de frenetic.

- Ce naiba fac? se întrebă James cu glas tare.

Stînd gol lîngă pat, își trecu degetele prin păr și clătină din cap rîzînd de sine.

Soția lui își umezi buzele.

- Credeam că o să facem din nou...

- Ah, o să facem, scumpa mea, o să facem. Dar ce-i cu atîta grabă?

Laura se uită la trupul lui care dădea toate semnele de grabă, dar el rîse ușor și, aplecîndu-se, îi sărută gura încet.

- O să țină.

- Promiți?

- Promit, spuse el răgușit.

O ridică sprijinind-o de perne și dădu cearceaful la o parte înainte de a se băga la rîndul lui în pat.

Apoi, cu blîndețe o cuprinse în brațe.

- Ești frumoasă. Îmi place cum arăți goală, spuse el atunci și o sărută din senin.

Limba lui era intimă. Timidă la început, Laura se lăsă curînd pradă senzațiilor care o străbăteau în timp ce buzele lui îi explorau trupul.

Fiecare părțicică din ea îi cunoștea mîngîerile dulci, sînii, pîntecul, pulpele. Locul dintre ele. Îl auzi spunînd într-o șoptă răgușită cît de mult îi plăcea să o guste acolo.

Și continuă să o guste pînă cînd ea ajunse să înțeleagă de ce își ceruse scuze mai devreme.

Chiar și după acea inițiere în orgasm, ea roși sub atingerile lui îndrăznețe și la auzul lucrurilor pe care le spunea. Nu de rușine. Ci datorită unei bucurii pure și sublime. Era descoperită, nu degradată, de mîiniie și gura lui mîngîietoare. Prin iubirea lui, ea ajunse să se cunoască pe sine.

Și pe el. Niciodată nu își închipuise că trupul unui bărbat putea fi un festin atît de senzual. Îl considera frumos. După ce și-a depășit timiditatea, își exprimă încîntarea față de el.

- Pune gura aici, spuse el și prinzându-i ușor capul în mâini, i-l conduse spre locul pe care vîrfurile degetelor ei îl mîngîiau curioase.

Îl auzi oftînd profund cînd îi urmă instrucțiunile și făcu un pas în plus trecîndu-și limba peste pielea lui.

- La naiba, gemu el. Știam eu că o să fii bună. Știam.

Își petrecură întreaga după-amiază în pat, făcînd dragoste de atîtea ori și cu așa o frecvență, încît încăperea se aburi. Trupurile lor deveniră alunecoase din cauza transpirației. Lumina soarelui pătrundea prin jaluzelele pe jumătate lăsate și arunca pe trupurile lor goale umbre ispititoare. Treptat, umbrele se alungiră întinzîndu-se pe pereți și pe podea. Totuși, ei rămaseră în așternutul răvășit și umed explorînd și încîntați de descoperirile lor.

James propuse să se mai răcorească făcînd o baie călduță. Laura stătea între coapsele lui, cu spatele pe pieptul lui, în timp ce el era întins în cadă. Îi turna leneș apă pe sîni, urmărind cum șiroia în jos pe trupul ei strecurîndu-se printre pulpe.

- Tot nu-mi vine să cred că fac asta cu tine, spuse Laura gînditoare, strîngîndu-i pulpele și încercîndu-i astfel forța mușchilor de sub pielea acoperită de păr.

- Sîntem căsătoriți.

- Nici asta nu-mi vine să cred, spuse ea rîzînd încetișor.

- De ce?

Ea dădu din umeri și el fu încîntat de ce produse acest gest sînilor ei.

- Nu știu. Nu ești deloc omul cu care mi-am imaginat că mă voi căsători.

- Te gîndeai să te căsătorești cu un papă-lapte care habar n-ar fi avut cum să-ți ofere plăcere în pat.

Ea îl trase de părul de pe pulpă făcîndu-l să geamă.

- Nu mai fi atît de încrezut. Ce te face să fii atît de sigur că-mi oferi plăcere în pat?

- Am niște zgîrieturi care dovedesc asta, spuse el arătîndu-i umărul.

- Sînt bine crescută, spuse ea trăgîndu-l din nou de păr, gest pe care îl găsea adorabil.

- Bine crescută!

Rîsul lui puternic răsună între pereții îmbrăcați în faianță.

- Iubito, nici Emily Post n-a mers cu bunele maniere atît de departe.

- Șșș! făcu ea. Și, te rog să mă scutești de laudele despre experiența ta sexuală, care nu-mi amintesc decît de cîte iubite ai avut. Nu mi-a plăcut să aud de cuceririle tale niciodată, nici chiar în liceu.

El își scrisese inițialele pe umărul ei gol cu vîrfurile degetelor.

- Înțeleg să simți asta acum. Dar de ce atunci?

- Cred că eram geloasă.

- Geloasă?

Surprins, se îndreptă puțin, făcînd să iasă apă din cadă.

- Dar nici măcar n-ai flirtat vreodată cu mine.

- N-aș fi îndrăznit. Erai prea periculos pentru a se flirta cu tine. Dacă ai fi răspuns, aș fi rupt-o la fugă, spuse ea plecîndu-și privirea sfioasă. Asta nu înseamnă că nu eram intrigată. Și tigrii mă intrigă, dar n-aș vrea să rămîn singură cu unul.

- Deci eu sînt ca un tigru, hm? spuse el cuprinzîndu-i mijlocul, trăgînd-o mai sus și scoțîndu-i un răget în ureche.

- Da, murmură ea închizînd ochii de plăcere. Dar mai înfometat. Și mai sălbatic.

- Și mai excitat.

O întoarse cu fața spre el. Ea îl ascultă. Și, cînd ajunseră să iasă să se șteargă, era mai multă apă pe jos decît în cadă.

- Crezi că ar trebui să fim serioși la cină? întrebă Laura.

- Trebuie?

Îi ținea sînii în palme atingîndu-i în joacă sfîrcurile care răspundeau.

- Cred că da.

Sigur?

El se lăsă atunci în genunchi.

- Hmmm...mm... da.

- Sigur?

Ea oftă șoptindu-i numele.

Mult mai tîrziu, îmbrăcați și ținîndu-se de braț, coborîră, în sufragerie. Masa fusese aranjată cu cele mai bune porțelanuri și argintării. Cristalul capta lumina luminărilor care ardeau în aranjamentul floral din mijloc.

- Mami, tati, strigă Mandy dîndu-se jos din fotoliu pentru a le ieși în întîmpinare de cum îi văzu și îmbrățișîndu-le picioarele. Credeam că n-o să mai coborîți! Gladys mi-a spus să stau aici cuminte pînă veniți. Nu m-a lăsat să vin în camera voastră și să vă trezesc și nu mi-a dat nici să mănînc nimic ca să nu-mi stric foamea. Mi-e foame. De ce ați stat atît? Ați dormit foarte mult.

- Ne pare rău că te-am făcut să aștepti, Tricks, spuse James cu o undă de remușcare în glas.

O luă în brațe cu o singură mînă, cu cealaltă ținînd-o de braț pe Laura.

- Dar ce-i cu toate astea? întrebă el arătînd spre masa așezată în sufragerie.

Ca răspuns, Gladys dădu buzna pe ușa care ducea la bucătărie. Niște miresme îmbietoare plutiră în urma ei.

- Este o cină specială deoarece cred că avem cu toții ceva de sărbătorit, spuse ea zîbind larg și cu înțelese perechii.

- Absolut, spuse James furișîndu-și mîna prin spatele Laurei și ciupind-o ușor de șezut.

- Hai, așezați-vă pînă nu se răcește mîncarea. Știu că vă e foame, zise menajera rotindu-și ochii sugestiv, iar cînd Laura roși, scoase un sunet de satisfacție.

Masa fu somptuoasă. Era una din cele mai fericite ocazii pe care și le amintea Laura. Crezuse că era îndrăgostită de James înainte. Dar dragostea pe care o simțea fierbînd în ea nu mai putea fi reținută. Mereu căuta să și-o exprime sub forma lacrimilor care sclipeau în lumina lumînărilor ori de cîte ori se uita la el.

- Fericită? o întrebă el strîngîndu-i mîna care se odihnea pe fața de masă imaculată.

- Foarte.

- Ajung eu însumi acolo, spuse el tachinînd-o, iar ochii, pe jumătate închiși și seducători, se concentrară asupra gurii ei.

O duseră amîndoi pe Mandy în camera ei, unde procesul de dezbrăcare și îmbrăcare apoi în pijama deveni un adevărat meci de lupte. Cînd se potoli în sfîrșit, o băgară în pat și îi ascultară rugăciunile. Înălța rugi pentru toți cei pe care îi cunoștea și pentru cei pe care nu îi cunoștea. Cînd începu să înșire stelele muzicii rock, James curmă rugăciunea cu un „Amin” ferm și stinse lumina.

- De ce ești atît de gînditoare?

Veni în urma Laurei și îi puse mîinile pe umeri. Ea se afla la măsuța de toaletă și privea în gol în oglindă. De cum se întorseseră în apartamentul lor, se dezbrăcase și își pusese un capot de mătase. James se dezbrăcase de pantaloni.

- Mă gîndeam.

- La ce? întrebă el ușor.

- La..., spuse ea dar se opri plecîndu-și ochii temătoare. N-am luat nici o pastilă, nimic, iar tu n-ai să...
ăă...

- Nu-ți face griji, o să am eu grijă, spuse el masîndu-i ceafa. Dar nu numai la prevenirea sarcinii te gîndeai, nu?

- Am atâtea motive să fiu fericită, spuse ea și îi acoperi una din mâini cu mâna ei.

- Simt cumva un „dar” nerostit?

Ea zîmbi slab.

- Ezit să aduc în discuție un subiect care ne-ar putea strica ziua.

Privirile li se întîlniră în oglindă. Își retrase mîinile de pe umerii ei și ieși din camera de toaletă fără să scoată un cuvînt. Laura oftă, se ridică și stinse lumina. Intrînd în dormitor, îl văzu pe James stînd la fereastră cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele pantalonilor.

- Ai avut dreptate, James. Nu e treaba mea.

El se întoarse încet.

- Lasă-mă să-ți spun ceva.

Ea se pregăti pentru furia lui, dar rămase șocată cînd îl auzi spunînd:

- Nu eram supărat pe tine după-amiază. Eram supărat pe mine însumi pentru că aveai atîta dreptate.

Ea traversă repede încăperea, îi luă mîna și îl conduse spre pat așezîndu-l pe așternutul curat pe care Gladys îl pusese discret în timp ce ei luau cina.

- Știi că n-o să-ți fie ușor, dar încearcă să-mi vorbești, îl încurajă ea cu blîndețe și strîngîndu-i mîinile.

- În realitate nu e prea mult de spus. Sînt un adevărat ticălos în ceea ce o privește pe mama. Recunosc. În afară de faptul că mă îngrijesc de necesitățile ei materiale, nu vreau să am altceva de-a face cu ea.

- De ce?

- Pentru că reprezintă tot ceea ce m-a făcut să fug de aici în urmă cu peste zece ani. Sărăcia. Viața de azi pe mîine. Reputația de a face parte din familia cea mai sărmană din oraș.

- Dar te-ai ridicat deasupra acestor lucruri.

- Însă ea nu! spuse el începînd să se plimbe încolo și încoace. Am implorat-o să plece cu mine, dar ea a ales să rămînă cu el.

- Cu el? Cu tatăl tău?

- Tată! spuse el batjocoritor. Bețivanul acela nenorocit nici nu cunoștea sensul acestui cuvânt.

Durerea, în toată goliciunea ei, îi umplu ochii verzi.

- Când eram mic am vrut să-l iubesc. Am vrut cu adevărat. Voiam să mă laud cu tatăl meu la fel cum se laudau alți băieți. Apoi, când mi-am dat seama ce ticălos era, mi-a fost rușine. Alți copii râdeau de el, își băteau joc de noi. Așa că m-am prefăcut că nu e tatăl meu adevărat. Mi-am imaginat un bărbat care fusese cu mama, doar ca să nu fiu nevoit să recunosc că eram înrudit cu cel care, de fapt, mi-era tată.

Laura își duse degetele la buze ca să nu scoată vreun sunet, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Durerea lui o emoționa profund. Nu era de mirare că fusese atît de turbulent. Răzvrătirea lui fusese un mod de a atrage atenția, un înlocuitor pentru dragostea care lipsea din viața lui. Se hotărîse să le dovedească tuturor că merita atenția cuiva.

- Ne bătea. Știai asta?

Ea scoase un geamăt și scutură clin cap.

- Ei, da, ne bătea. Trăiam cu o teamă permanentă să nu-l provoc. Apoi, când am mai crescut, am început să ripostez. Dar asta îl înfuria și mai tare și, când nu eram acolo să o apăr, își vărsa năduful asupra mamei.

Laura își lăsă umerii în jos și își acoperi fața cu mâinile.

- Oh, Doamne.

James se răsuci furios.

- Da, poți s-o mai spui o dată. Unde era El? De ce lasă să se întîmple asemenea lucruri celor nevinovați?

- Nu știu, James. Nu știu, spuse ea și lacrimile îi șiroiră pe chip când scutură din cap.

- Eram decis să termin liceul ca să nu fiu un ignorant ca bătrînul. Apoi am muncit în garajul ăla împuțit pînă am strîns destui bani ca să pot pleca. Dar nu înainte de a o

ruga și pe mama să vină cu mine. N-a vrut să-l părăsească.

Chiar și acum era uimit de hotărîrea ei și clătină din cap perplex.

- N-am putut pricepe de ce a rămas. Dar a făcut-o. N-am venit acasă nici la înmormîntarea lui. I-am trimis mamei bani ca să nu ducă lipsă de nimic, dar am jurat să nu-mi fie niciodată milă de ea. A ales singură.

Se trînti din nou pe pat luîndu-și capul în mîini și respirînd greu de furie și efort. Tristețea îl făcea să pară și mai emoționat.

Punîndu-i o mîină pe părul răvășit, Laura șopti alegîndu-și cuvintele cu foarte mare grijă:

- Poate că o judeci prea aspru, James. Ar putea exista o mulțime de motive pentru care nu a mers cu tine.

- Ca de exemplu? Ce anume ar putea face pe cineva să rămîină alături de un om violent și bețiv?

- Teama de a nu fi pedepsită, de exemplu, spuse ea. Sau dragostea.

- Dragostea? Întrebă el nevenindu-i să creadă.

- Poate. Iubirea nu are nici o explicație. Poate că îl iubea în ciuda temperamentului său violent. Sau poate era prea mîndră pentru a-l părăsi. Înteleg că este foarte greu pentru o femeie să recunoască faptul că soțul ei o respectă atît de puțîn încît abuzează de ea fizic.

Îi atinse fața cu dragoste.

- Sau poate a rămas să te apere pe tine, James. Sînt sigură că a vrut să duci o viață mult mai bună decît a dus ea. S-ar fi putut teme că el avea să vină după amîndoi dacă nu rămîinea. Cred că a făcut un sacrificiu imens pentru tine. Chiar cu riscul vieții.

Laura vedea sentimentele contradictorii în trăsăturile lui cînd își studie mîinile, întorcîndu-le cînd pe o parte cînd pe alta cufundat în gînduri. Simțea că el vedea acum în altă lumină hotărîrea luată de Leona. Fostele lui convingeri nu mai erau atît de ferme.

- James, întrebă ea încet, ți-e rușine cu mama ta? Te temi că o asociere cu ea ar reaminti oamenilor de unde vii? De aceea nu mai vrei s-o vezi sau să fii văzut ce ea?

El tăcu o clipă, după care întoarse capul.

- Fir-ar să fie! Lupti murdar, nu? Lovești sub centură, spuse el și, ridicându-se din nou, reîncepu să măsoare încăperea în lung și în lat. Dacă ar fi astfel, aș fi un adevărat ticălos, nu-i așa? întrebă el și neașteptînd nici un răspuns, continuă: Dar, bănuiesc că asta a fost în mintea mea.

Ofțînd, își trase încet mîna peste față.

- Ce sînt din cauza asta, Laura?

- Un om, spuse ea întinzîndu-i mîna pe care el i-o luă recunoscător lăsînd-o să îl tragă lîngă ea pe pat.

Îi cuibări capul între sîni, mîngîindu-i părul.

- Mama ta e o adevărată doamnă, James, îmi place foarte mult.

- Într-adevăr?

- Da. E drăguță și cumsecade. Dornică să placă.

- Are cu adevărat o fotografie de-a mea?

- Într-o ramă de argint. Așezată în locul cel mai vizibil din casă.

- Trebuie să fie singura fotografie pe care am făcut-o înainte să plec de acasă, spuse el cu o undă de amărăciune în glas.

- Probabil că de aceea ține atît de mult la ea.

Răspunsul ei calm îl făcu să renunțe la orice ostilitate.

- Bănuiesc că n-ar fi nici un rău dacă m-aș duce la ea.

Datorită faptului că el nu o vedea, Laura își mușcă buza de jos și închise ochii strîns profund ușurată.

- Ea nu va face prima mișcare spre împăcare, spuse ea după o clipă. Te respectă prea mult. Cred că te venerază.

- Știu, Laura, făcu el sceptic. Au trecut zece ani. S-au întîmplat o mulțime de lucruri. Probabil că nu sînt ceea ce

vrea sau are nevoie ea, nici măcar ceea ce se așteaptă să fiu.

- Să n-ai nici o teamă în această privință. Ești fiul ei. Copilul ei. Te iubește și ți-ar ierta orice. Sînt sigură că nepotrivirile pe care le simți tu nu se pot compara cu sentimentul ei de inferioritate.

Mult timp Laura continuă să îl țină oferindu-i dezmierdările materne de care fusese lipsit copil fiind. Leona Paden își iubise fiul. Dar supraviețuirea, atît a ei cît și a lui James, era o preocupare zilnică. Nu își permisesese luxul de a-l hrăni spiritual.

La treizeci și trei de ani el căuta acea hrană în brațele iubitoarei sale soții. Laura își trecu degetele prin părul lui și îl scărpină leneș pe spate șoptind tot felul de lucruri duioase. Era sigură că el va relua legăturile cu mama lui, dar altceva o tulbura.

- James?

- Hmmm?

- Tot mai ești furios pe Dumnezeu? După un timp răspunse:

- Și-a luat revanșa față de mine și ne-am împăcat.

- Cum?

- Mi-a dăruit-o pe Mandy, spuse el foarte simplu. Fu gata să adauge „Și pe tine”, dar nu o făcu.

Peste puțin timp adormiră amîndoi.

El era deja jos cînd Laura se trezi a doua zi dimineață. Cu un zîmbet care, pur și simplu, nu voia să dispară, făcu un duș, se îmbracă repede și li se alătură lui și lui Mandy în camera unde se lua micul dejun. Mandy chicotea.

- Ce-i atît de amuzant? întrebă Laura din prag.

James se răsuci să o vadă și ea își simți inima înălțîndu-se cînd privirile lor se întîlniră. Își aminti de cîte ori se întinsese spre ea în timpul nopții. Era o disperare copilărească în atingerea lui, ca și cum ea ar fi dispărut

dacă nu o mai atingea el. Însă ea fusese acolo, cu un cuvânt liniștitor, o mângâiere ușoară, un sărut.

- Tati mă gîdilă. Fă-i lui mami, fă-i lui mami, strigă Mandy țopăind în fotoliu.

- Cu mare plăcere, spuse James ridicîndu-se de la masă și venind spre Laura.

Pentru plăcerea lui Mandy își alunecă mîinile în sus și în jos peste coastele Laurei ca și cum ar fi gîdilat-o. Pentru propria plăcere, îi sărută gura fermecătoare. Buzele lui îi alunecară pe sub păr spre ureche.

- Păcat că nu te pot gîdila ca ieri. Te-am făcut chiar să te zvîrcolești. Mai ții minte?

Laura roși pînă în vîrful urechilor, iar el rîse, încîntat într-un fel foarte posesiv și masculin. După ce îi mai dădu un sărut ferm și iute o conduse la masă. Imediat după ce luară micul dejun, el se scuză spunînd că avea treburi. Laura îi zise lui Mandy să o ajute pe Gladys să ducă vasele la bucătărie, iar ea îl urmă pe James afară. Ajunse în holul de la intrare exact cînd el își punea geaca.

- Te duci undeva anume? îl întrebă ea cu un aer cît se poate de nonșalant.

El îi aruncă atunci un zîmbet ștrengăresc și scoase un plic crem din buzunarul de la piept. Ea îl recunoscuse drept unul din cele în care trimiseseră invitațiile la petrecere. Numele Leonei Paden era trecut pe el.

- N-ai nevoie de timbru?

- Acesta va fi înmînat personal.

- Ah, James, eu..., făcu ea fiind gata să îi spună că îl iubește.

Se opri la timp și se mulțumi să i se cuibărescă în brațe și să îi întoarcă îmbrățișarea.

- Ai vrea să merg și eu cu tine?

- Da, mărturisi el strîngînd-o și mai tare, dar apoi scutură din cap și o îndepărtă. Aș vrea foarte mult să fii acolo cu mine să-mi oferi sprijin moral, dar este ceva ce trebuie să fac singur, zise el și nu era nici un pic de umor

în rîsul scurt care urmă. Sînt mai nervos acum cînd trebuie să-mi văd mama decît am fost vreodată înaintea unei curse.

Ea îi netezi reverele.

- Ea va fi și mai nervoasă decît tine.

El își înclină capul într-o parte privindu-și soția cu ochii întredeschiși.

- Știi, pentru o bătrînică sexy, ai o bunătate extraordinară.

- Ah, domnule Paden, chicoti ea într-un fel tipic fetelor din Sud. Trebuie să recunosc! Habar n-am avut că vorbele tale au o asemenea putere.

El rîse de poza pe care o făcu ea, dar după aceea redeveni serios.

- Îți mulțumesc că m-ai determinat să fac asta.

Ea scutură din cap negînd.

- Ai fi făcut-o singur mai devreme sau mai tîrziu. Eu te-am impulsionat doar.

- Totuși...

Avu intenția să îi dea un sărut tandru, conjugal, de recunoștință, dar brațele îi înconjurară trupul maleabil și sărutul se prelungi, devenind din ce în ce mai fierbinte pînă cînd bărbăția lui răspuse.

- Pe mai tîrziu, scumpa mea.

Înainte să se supună impulsurilor, ieși lăsînd ușa despărțitoare să se închidă brusc în urma lui.

Următoarele cîteva zile le dedicară pregătirilor pentru petrecere. Lista oaspeților era mereu întregită, iar invitațiile se duceau la poștă la timp pentru a pleca după-amiaza.

- De ce nu dăm mai bine un anunț în ziar să invităm pe toată lumea din oraș? întrebă James cînd Laura îi dădu încă un teanc de plicuri timbrate pentru a le expedia. Glumeam, adăugă el apoi cînd o văzu ridicînd privirea spre el îngrozită de asemenea idee.

În ciuda protestelor lui Gladys, Laura angajă pe cineva care să ajute la pregătirea mâncării pentru petrecere. Amîndoi se certară îndelung, dar, în cele din urmă, căzură de acord în privința meniului. Avea să fie o masă tipică sudului, cu raci fierți și creveți, pește prăjit, pui prăjit, porumb, dovleac copt, bame, alături de salate, delicatese, pepene și renumita prăjitură cu alune a lui Gladys.

James angajă cîțiva băieți care mai erau în vacanța de vară pentru a-l ajuta pe Bo să aranjeze pajiștile din jurul casei. Pe crengile mai joase ale copacilor erau înșirate becuțe de Crăciun pentru a oferi întregii curți o aură de basm, ceea ce o încînta foarte mult pe Mandy.

Numeroase lămpi erau agățate pe fire invizibile care uneau un copac de celălalt, iar pe dig se aflau torțe în găleți cu nisip. O orchestră din Atlanta avea să asigure muzica.

- Un singur lucru mă neliniștește, gîndi cu glas tare Laura într-o după-amiază tîrzie cînd se întorceau călare dintr-o plimbare cu Mandy.

- Și anume? întrebă James sărind de pe calul său și ajutînd-o și pe ea să descalece de pe al ei.

Bo o ajutase deja pe Mandy.

- Ce poate să nu meargă bine? Laura, nici personalul de la Casa Albă nu se agită atîta cînd aranjează o masă în onoarea premierului Chinei. Ce-ai fi putut lăsa neobservat?

- Vremea, spuse ea, și îngrijorată își ridică privirea spre cer. În Caraibe e furtună, iar meteorologii spun că pînă la sfîrșitul săptămînii s-ar putea să plouă, adăugă ea mușcîndu-și buza de jos. Ar strica totul.

- Nu cred, spuse James luînd-o după mijloc și ridicînd-o de la pămînt. I-am putea trimite pe toți acasă mai devreme și noi am avea petrecerea noastră în intimitatea dormitorului, adăugă el și adulmecă decolteul ei în formă de V, care se afla chiar la nivelul nasului său. Doar noi doi. Goi și răi. AUDC.

- AUDC?

- Adu-ți uleiul de copil.

Ea zîmbi, dar rămase încruntată.

- Uite ce e, draga mea, îi spuse James oftînd. N-o să plouă. Bine? Bine? repetă el scuturînd-o ușor pînă cînd fu de acord cu el.

- Bine, mormăi ea și el o imită așa bosumflată, numai că el o făcea mult mai bine, arăta adorabil. Bine! spuse ea apoi izbucni în rîs.

În ajunul petrecerii, pe la prînz, James coborî treptele întunecate care duceau în pivniță.

- Iuu-huu!

- Aici.

- Știu, dar unde? întrebă el ajungînd jos.

- Aici. M-a trimis Gladys să fac un inventar de ultim moment. Trece în revistă pentru ultima și ultima oară proviziile, zise Laura care se afla în fața unui raft completînd o listă care tot creștea. Ce cauți acasă? Am crezut că ai treabă în oraș. S-a făcut deja prînzul?

Uitîndu-se peste listă se lovea absentă cu creionul peste obraz.

- Ai văzut-o pe Leona? Am rugat-o să vină să o ajute pe Gladys să aranjeze florile.

- Da, am avut treabă în oraș, dar am terminat mai repede decît am crezut, spuse James prinzîndu-și soția după mijloc și întorcînd-o cu fața spre el.

Îi luă carnetelul și creionul din mîinile surprinse și le aruncă pe o măsuță pe care un străbun avusese buna inspirație să o pună acolo.

- Da, este deja prînzul. Da, le-am văzut pe mama, pe Gladys și pe Tricks pe terasă unde aranjau florile. De fapt, ele mi-au spus unde te-aș putea găsi, iar acum, că ți-am atras atenția, doamnă Paden, ce-ar fi să-i dai soțului tău un sărut?

Înainte ca ea să poată răspunde, el îi acoperi gura despărțindu-i și mai mult buzele surprinse cu limba.

- Așa, murmură el câteva clipe uluitoare mai târziu, așa mai zic și eu primire.

- Oricînd, spuse Laura cu răsuflarea tăiată.

- Zău? făcu el ridicînd un colț al gurii într-un zîmbet sexy. Nici nu-ți pot spune cît de mult mă bucur să aud asta, draga mea, pentru că nu mai pot de dorință în clipa asta.

- În clipa asta?

El înaintă și o împinse ușor spre măsuță.

- Îhî. Vreau să te gust.

Îi descheie nasturii bluzei înainte ca Laura să își dea seama ce se întîmplă. Dedesubt descoperi o lenjerie cu volănașe care îl făcu să murmure apreciativ.

- Voiam să-ți văd lenjerie.

- Ce? Cînd?

Mîinile lui îi mîngîiau sîni făcînd-o să devină aproape incoerentă.

- Totdeauna. Cînd te vedeam trecînd pe trotuar și pe culoarele școlii. Muream de curiozitate să știu ce lenjerie purtau fetele bogate, ce purta Laura Nolan. Aș fi înnebunit cu siguranță dacă mi-aș fi imaginat așa ceva, spuse el și îi trase cupele dantelate peste sîni după care se aplecă și luă unul dintre sfîrcuri între buze.

Ea îl apucă de păr pentru a-și ține echilibrul.

- James, scînci ea pe cînd limba lui o atingea sublim.

- Ești delicioasă, spuse el strîngînd buzele în jurul sfîrcului și sugînd încet.

Ea gemu.

- Cineva ar putea să...

Aruncă o privire încetoșată spre capul scărilor, unde pătrundea lumină prin ușa deschisă, dar imaginea abia i se înregistrează în mintea involburată înainte ca ochii să i se închidă de bunăvoie.

Mîinile îi urcară pe pulpe pe sub fusta largă și simplă. Înaintară spre mijloc mîngîind și o urcară pe masă. El păși apoi între coapsele ei.

- Uite ce-mi faci, spuse el apăsându-i mîna pe partea din față a pantalonilor.

- Este jumătatea zilei.

Nici un protest nu sunase vreodată mai stins. El se frecă de palma ei.

- Așa sînt de dimineață.

- Chiar și după noaptea trecută?

- De fiecare dată cînd te văd sau mă gîndesc la tine. Ea scoase un strigăt de uimire cînd el îi desfăcu costumul mîngîind-o acolo unde era deja udă și caldă. Sunetul fermoarului lui nici nu se auzi din cauza răsuflării lor aprinse.

- Totdeauna atît de dulce și mică.

Acela fu ultimul lui geamăt strangulat. După aceea cuvintele lor nu mai erau de înțelese.

Cîteva minute mai tîrziu se dădu la o parte de pe ea și o ajută să se ridice pe marginea mesei.

- Ce părere ai despre pivniță acum? o întrebă el cu blîndețe mîngîindu-i obrazul.

- Păi, dacă nici asta nu mi-a alungat temerile, atunci nimic nu o va putea face, spuse ea și îi aruncă un zîmbet rușinat atît de nepotrivit cu dorința de mai înainte încît el zîmbi.

Atent, îi dădu o batistă. Cînd termină cu ea, Laura o vîrî în buzunarul fustei și își aranjă hainele. Printre sărutări, James o ajută. El îi închise ultimul nasture al bluzei, dar nu înainte de a mai arunca o privire sînilor.

- James, n-ai folosit...

- Uit mereu să trec pe la farmacie.

- Știi ce riscăm.

- Chiar vrei să vorbești despre asta acum? o întrebă el dînd-o jos de pe masă.

Ea observă că i se muiaseră genunchii. Prăbușindu-se lîngă el, i se agăță de gît și rămase cu obrazul lipit de pieptul lui.

- Nu, cred că nu.

El îi masă spatele ușor.

- Despre ce ai vrea să vorbim?

-Despre cât de stricată am devenit, spuse ea, smulgându-i un hohot de râs din piept. Nu există nici o lege împotriva coruperii moralei unei doamne bine crescute?

- Nu cred că ai fost atît de bine crescută, îi șopti el chiar în ureche. Cred că ai fost o depravată care se ascundea sub o deghizare de femeie cuviincioasă. Erai pregătită ca un tînăr ca mine să vină să te ia pe sus.

Ea oftă resemnată.

- Bănuiesc că așa e. Altfel n-aș fi putut fi coruptă cu atîta ușurință.

- Ai fost o ușuratică.

În loc să se simtă jignită, ea zîmbi doar, inhalîndu-i mirosul familiar.

- Este adevărat ce se spune că un bărbat vrea ca soția lui să fie o doamnă în salon și o tîrfă în dormitor?

- De unde ai auzit asemenea lucruri? Întrebă el dîndu-și capul pe spate pentru a se uita la ea.

- Așa e?

- Bănuiesc că, în general, așa ar fi.

- Mai ții minte seara trecută cînd ai dat instalația de aer condiționat la minimum și ai făcut focul în cămin?

- Da. Și ce-i cu asta?

- Am devenit o tîrfă și în salon.

Chipul și inflexiunea vocii erau atît de neliniștite, încît el izbucni în râs. Strîngînd-o cu putere la piept, o legănă înainte și înapoi.

- Ești nemaipomenită, domnișoară Laura. Doamne Dumnezeule, mă faci să mă simt atît de bine.

O sărută din nou cu pasiune, după care zise:

- Am o întrebare pentru tine, scumpa mea.

- Ce anume? Întrebă ea curioasă.

El îi aruncă atunci zîmbetul acela slab și arogant pe care ea ajunsese să îl cunoască și să îl îndrăgească atît de mult.

- Ce avem de mîncare la prînz?

Ziua petrecerii începu cenușie și înnorată. Vremea în legătură cu care Laura își exprimase îngrijorarea fusese înrăutățită de o furtună tropicală, cu vînturi de mai mult de cincizeci mile pe oră care băteau în jurul nucleului său.

- Sînt sigur că n-o să ne dea de furcă, o liniști James cînd ea își exprimă din nou îngrijorarea după ce ascultase buletinul meteorologic la televizor. E la mile întregi depărtare. Chiar dacă se va apropia de coastă, va slăbi în intensitate pînă va ajunge la noi. E prima furtună din acest anotimp și acestea rareori sînt puternice.

Laura încercă să nu se mai gîndească la acest lucru și să își creeze dispoziția necesară pentru petrecere.

Atmosfera era apăsătoare, dar, pe parcursul zilei, umiditatea păru să dispară odată cu indispoziția ei. După-amiaza tîrziu, 22 Indigo Place căpătase un aer festiv.

Mandy era aproape tulburată. Ca un cățel neastîmpărat se strecura printre picioarele tuturor distrăgîndu-le atenția.

- Mamă, vrei să stai cu Mandy ca eu și Laura să ne putem îmbrăca? o întrebă James pe Leona cînd aceasta sosi, purtînd o rochie pe care și-o cumpărase special pentru acea ocazie.

Se coafase și își făcuse manichiura. Era departe de a fi vanitoasă, dar știa că seara aceea era importantă pentru James și nu voia ca lui să îi fie rușine cu ea. Ridurile de îngrijorare care îi apăruseră pe chip de ani de zile erau acum îndulcite de zîmbete. Părea neobișnuit de drăguță.

Leona fusese un vizitator frecvent de cînd se împăcase cu fiul său. Laura nu îi ceruse lui James amănunte în legătură cu întîlnirea lor, dar cînd se întorsese acasă în ziua aceea, o ținuse mult timp în brațe înainte să spună:

- Ai avut dreptate. Mama e o adevărată doamnă..

Acum, Leona Paden îi zîmbi cu dragoste luîndu-și nepoțica de mîină.

- Nu vă faceți griji pentru Mandy și pentru mine. O să ne întreținem una pe alta, nu-i așa, Mandy?

- Sigur, bunico! Hai s-o îmbrăcăm pe Ann-Marie pentru petrecere.

Leona plecă împreună cu fetița, iar James se duse sus să se îmbrace.

- Cum arăt? o întrebă el pe Laura neliniștit privind-se în oglindă. Să pun altceva?

- Arăți foarte elegant. Într-un cuvânt, perfect.

Purta o pereche de pantaloni de pînză verde ca mușchiul, o cămașă de aceeași culoare, dar dintr-un material mai subțire și o haină sport crem. Culoarele acelea i se potriveau cu ochii și părul. Niciodată nu arătase mai bine.

Laura își agăță brațele de gîtul lui și îl sărută ușor.

- Nu-ți face griji, James. Toată lumea va fi impresionată. Și, dacă nu, cui îi pasă? Nu ei contează.

Știa, însă, foarte bine că pentru el, conta foarte mult ce gîndeau oamenii. În fond, acesta fusese motivul inițial pentru organizarea acelei petreceri.

- Nu vreau să arăt ca un idiot împopoțonat.

Inima ei se umplu de dragoste pentru el. Suferea pentru fiecare clipă cînd fusese disprețuit. Luîndu-i fața în mîini, îi șopti:

- Arăți exact a ceea ce ești, un om de afaceri de succes, un domn de provincie care are un cămin minunat, un tată a cărui fiică îl venerează și un soț a cărui soție...

- Nu te opri aici. A cărui soție ce face?

„Te iubește din toată inima”, ar fi vrut ea să spună, în schimb, dădu capul într-o parte și spuse:

- Nu s-ar supăra dacă ar primi și ea un compliment, chiar și nesincer.

O supuse atunci unei inspecții superficiale. Rochia ei era de un purpuriu aprins, o culoare care nu venea bine multor femei. Dar ei îi intensifica albastrul ochilor,

îmbujorarea obrazilor și auriul părului. Rochia fără mâneci avea un guler din volănașe care îi trecea chiar peste claviculă, dar continua la spate pînă la mijloc.

Fusta largă îi învăluia gleznele atingînd aproape bareta sandalelor albe. Părul îi era strîns în creștet și fixat cu camelii albe.

- Arăți seducător. Și mă gîndesc foarte serios să te seduc eu pe tine. Iar, în cazul în care îmi pui sinceritatea la îndoială, ei bine..., spuse el și o apucă de șolduri trăgînd-o înainte și lipind-o de el. Asta e sinceră.

Îl simți gura caldă peste a ei, sorbind, atingîndu-i buzele ușor cu vârful limbii. Mîinile lui se așezară pe spatele ei gol mîngîindu-i pielea netedă. Apoi, una se aventură spre un sîn dezmierdîndu-l.

- Hmm, James, încetează, spuse ea încet eliberîndu-și gura. Nu se poate.

El îi dădu drumul atunci fără să se împotrivescă.

- Așa cum ți-am mai spus, o să țină.

Îl făcu sugestiv cu ochiul și avea o expresie cît se poate de seducătoare, ceea ce o făcu pe Laura să își imagineze fără nici o greutate cum vor sărbători după ce se va termina petrecerea. Abia aștepta.

Toată neliniștea lui James fusese în zadar. Nu numai că era acceptat, dar toți cei cu care făcea cunoștință sau pe care îi revedea i se ploconeau. Se îngrămădeau cu toții în jurul lui. Trebuia să facă un efort pentru a ajunge să discute cu toată lumea pe tot parcursul serii.

Adesea Laura îl lua de braț stăpînită de o gelozie posesivă cînd invitatele deveniră prea entuziasmte cu urările lor de bun venit înapoi în oraș. Era totdeauna încîntată cînd el îi acoperea mîna cu a lui și i-o apăsa cu căldură. Indiferent cît de atrăgătoare sau de hotărîtă ar fi fost vreo femeie pentru a-i cîștiga atenția, soția lui i-o putea distrage mereu.

Cel puțin dacă i-ar fi spus că o iubește, măcar o dată, Laura s-ar fi considerat cea mai norocoasă femeie din

lume. Dar nici chiar în timpul celui mai înflăcărat act sexual nu îi spusese acele simple două cuvinte.

Privindu-i profilul când el îi strîngea mîna primarului din Gregory fixînd o dată când să joace golf, Laura își dădu seama că ce avea îi era de ajuns. Ea îi oferise respectabilitatea pe care o dorea. Avea cel puțin recunoștința, dacă nu dragostea lui. Era suficient.

El le prezentă cu mîndrie tuturor atît pe mama cît și pe fiica lui. Cu greu ar fi putut cineva să o asocieze pe văduva neîngrijită a bețivanului orașului cu acea femeie tăcută și grațioasă care era extrem de fericită de succesul fiului ei și de afecțiunea nepoatei.

Oaspeții se întrețineau discutînd despre gazde și aparentul respect pe care și-l acordau unul altuia. Au mîncat, au băut și au admirat peisajul pentru care 22 Indigo Place era renumită.

Aproape de miezul nopții plecară și ultimii invitați spre mașinile lor, murmurînd între ei că fusese cea mai bună petrecere a verii și că va trece multă vreme pînă când familia Paden va fi întrecută.

- Ah, ce bine e, spuse Laura scoțîndu-și sandalele.

Stătuse toată seara în picioare. Acum, lîngă masa din bucătărie, încerca să își dezmoștească degetele de la picioare.

- Ia, iubito, mănîncă, îi spuse James așezîndu-i în față o farfurie plină cu mîncare. Nu te-am văzut înghițind nimic toată seara.

Umpluse o farfurie și pentru el, așa că se apucară să mănînce cu poftă.

- Dacă vrei.

- Vreau. Gladys ți-a pregătit deja dormitorul. Ce-ar fi să te duci sus cu Mandy? Arătați amîndouă extenuate.

Mandy trecu somnoroasă pe la fiecare spunîndu-le noapte bună după care se lăsă dusă sus de bunica ei. Gladys se foia în jurul lui James și Laurei certîndu-i că nu

mîncaseră la propria lor petrecere. În timp ce făcea curățenie prin bucătărie, le umplea mereu farfuriile.

Ușa despărțitoare din spate scîrțîi cînd intră Bo, după ce avusese grijă ca toate lămpile și torțele să fie stinse și totul să fie pregătit pentru noapte. Părea îngrijorat.

- Laura, James, tocmai am auzit la radio că furtuna s-a transformat în uragan.

Pierzîndu-și dintr-odată pofta de mîncare, Laura împinse farfuria la o parte. Rosti numele soțului ei cu un glas plin de disperare.

- Dă drumul la televizor.

Gladys deschise televizorul portabil pe care îl ținea în bucătărie ca să poată urmări filmele siropoase după-amiaza cînd lucra.

Betty, cum fusese numit uraganul, constituia principalul subiect al știrilor de seara tîrziu. Fusese un uragan puternic de ore întregi. Vînturi de peste o sută de mile pe oră erau raportate de către Marină. Chiar și în fotografiile luate de satelit furtuna părea îngrozitoare și posibil devastatoare. Coastele Georgiei și ambele Caroline se aflau în calea ei.

- Indigo Place, șopti Laura palidă și înspăimîntată întorcîndu-se spre James. Ce o să facem?

- Nu putem face absolut nimic în seara asta decît să dormim, zise el luînd-o în brațe și mîngîindu-i spatele în timp ce buzele i se plimbau prin păr. Iar mîine dimineață, vom analiza situația. Furtunile astea își pot schimba cursul în cîteva ore.

Cei doi Burton se duseră în apartamentul lor în spatele corpului principal al clădirii, cu umerii plecați de îngrijorare. James încercă să o scoată pe Laura din bucătărie, dar ea rămase pe loc încăpățînată.

- Nu, du-te tu înainte. Mie nu mi-e somn.

- Doar n-o să stai aici tot timpul cu urechea lipită de radio, Laura.

- De ce nu? Sînt îngrijorată.

- Și eu sînt, dar la ce bun să stai aici și să urmărești traseul furtunii? Nu putem face absolut nimic.

Ea își mușcă buza de jos și își frînse mîinile.

- Nu pot să merg la culcare ca și cum ar fi o seară ca oricare alta. Parcă aș întoarce spatele lui Indigo Place. Parcă aș părăsi-o.

El o privi ca pe un copil neascultător și îi cuprinse umerii blînd.

- Cu ce poți ajuta Indigo Place dacă te extenuezi? Hai, gata. Fără discuții.

Ea îl urmă șovăitoare, dar docilă. După ce el închise ușa dormitorului, ea îi transmise lui toată voința mișcîndu-se ca și cum s-ar fi aflat în transă. Brațele îi atîrnau grele pe lîngă trup. Din moment ce nu se putea dezbrăca singură o făcu el. Cînd termină, se dezbracă și el repede și o duse în pat. Sub pături, Laura tremura, deși era cald.

O trase cu brațele spre el nelăsînd nici un pic de spațiu între ei. Atunci o iubea. Și nu avea nici o legătură cu sexul.

Trecîndu-și degetele prin părul ei, pe care propriile lui mîini îl desfăcuseră, îi șopti în întuneric cuvinte liniștitoare, de alinare, pînă cînd ea încetă să mai tremure.

Buzele lui se aflau aproape de tîmpla ei pe care o săruta mereu ușor, spunîndu-i cît de mult aprecia petrecerea pe care o dăduse pentru el și ce succes mare credea că fusese. În cele din urmă, cu capul cuibărit pe pieptul lui păros, ea adormi.

A doua zi știrile erau sumbre.

Unul lîngă altul, pe canapeaua din piele din biroul tatălui ei, Laura și James se uitau la televizor. Toate programele fuseseră întrerupte din cauza știrilor despre uraganul Betty.

Au fost uitate toate cuvintele de liniștire pe care James i le șoptise cu o seară în urmă. Laura era distrusă când se gîndea să trăiască fără 22 Indigo Place, pentru că acest lucru ar fi însemnat să trăiască fără James. Distrugerea casei însemna distrugerea căsniciei ei. Căsnicia lor fusese întemeiată pe casă. Nu mai era casa, nu mai era nici căsnicia.

Gladys aducea mereu cafea fierbinte, deși nimeni nu voia să mănînce sau să bea ceva. O rugară pe Leona să rămînă și să dea o mînă de ajutor cu Mandy, care, datorită faptului că nu se putea juca afară fiindcă ploua, era nevoită să stea în casa mohorită, plictisindu-se și devenind, deci, năzuroasă, iritînd astfel și mai mult nervii tuturor.

Autoritățile apărării civile îi îndemnară pe oameni să evacueze zona cînd faptul că furtuna avea să avanseze pe coasta Georgiei deveni o certitudine. St.Gregory's Sound începea deja să dea semne de tulburare.

- Nu vreau să plec, spuse Laura cu încăpățînire scuturînd din cap. Nu voi părăsi niciodată Indigo Place.

Gura lui James se strîmbă de iritare văzîndu-i lipsa de rațiune, dar nu spuse nimic. Își puse doar cizmele de cauciuc și un impermeabil și se duse să înfrunte elementele de afară. Placajele pe care el și Bo le bătuseră în cuie în dreptul ferestrelor nu aveau să țină piept furtunii, dar James simțea că trebuie să facă ceva ca să nu înnebunească. Nu putea sta cu mîinile în sîn ca și cum ar fi făcut de veghe la căpățîiul unui mort. Ura faptul că nu deținea controlul. Era o frustrare teribilă ca o furtună să aibă puterea deplină.

Deși exodul începuse din toate orașele de pe coastă și traficul era încurcat pe toate șoselele care duceau spre vest, James reuși să strecoare cîteva rulote cu cai.

Abătută, Laura privi de pe verandă cum erau scoși caili speriați și urcați în rulote pentru a fi expediați. Disperarea

ei era la fel de grea ca atmosfera. Trebui să facă un efort imens pentru a trage aer în pieptul strâns de emoție.

- Vrei să o ajuți pe Mandy să-și împacheteze câteva lucruri? Mamei s-ar putea să-i scape ceva de care va avea nevoie.

James își găsisse soția stînd singură în salon. Toate ferestrele fuseseră acoperite și atmosfera era funestă. Nu crezu că Laura îl auzise și tocmai voia să repete rugămintea, cînd ea se întoarse și îl privi cu niște ochi goi.

- Să împacheteze?

- Le trimit pe Mandy și pe mama cu soții Burton. Am reușit să găsesc prin telefon un motel în Macon care nu este ocupat complet. Am rezervat o cameră pentru ei, dar dacă nu ajung la timp, o vor da altora.

Ea încuviință vag și se duse să o ajute pe Leona să strîngă lucrurile lui Mandy într-o valiză. Cînd erau gata de plecare, Laura se aplecă să o sărute pe Mandy de despărțire.

- Mie nu mi-e frică, dar lui Ann-Marie îi este, zise copilul cu niște buze tremurătoare, i-am spus să nu-i fie frică.

- Amîndouă sînteți foarte curajoase, spuse Laura trecîndu-și mîinile peste capul fetei.

- Nu vreau să vă las pe tine și pe tati, dar ea a spus că o să aveți grijă unul de altul. O să aveți?

- Bineînțeleles.

- N-o să vă fie frică?

- Nu, n-o să ne fie frică.

- Te iubesc, mami.

Laura strînse atunci în brațe trupușorul cald și plin de viață, practic luînd forță din el și dorind să poată avea și ea încrederea lui Mandy.

- Și eu te iubesc, scumpa mea. Să fii cuminte cu bunica, cu Gladys și cu Bo.

- Hai, Tricks, îi spuse James cu blîndețe, despărțindu-le. Doar nu vrei să dea camera de la motel altcuiva, nu?

Buzele lui Mandy tremurau necontrolat cînd Bo o duse în brațe la mașină prin ploaia puternică așezînd-o în brațele Leonei care o aștepta. Aceasta privi patetic pe geamul din spate și le făcu semn cu mîna lui James și Laurei pînă cînd mașina ieși de pe alee dispărînd din raza vizuală.

Laura își simțea inima zdrobită, dar știa că era numai puțin din gustul durerii pe care ar simți-o dacă James și Mandy ar ieși din viața ei pentru totdeauna.

- Aș vrea să te mai gîndești, Laura. Ar trebui să mergem și noi după ei la Macon.

Ea îl privi atunci cu încăpățînire și clătină din cap. Cu toate acestea, hotărîrea nu a mai depins de ei cînd, peste cîteva ore, ajutorul de șerif le-a bătut în ușa.

Toată după-amiaza continuase să plouă torențial. Viteza vîntului se intensificase. Furtuna nu dădea nici un semn de încetare. De fapt, experții meteorologi care țineau sub observație uraganul afirmau că va fi unul din cele mai puternice din ultimii ani.

- Iertați-mă, domnule Paden, strigă ajutorul de șerif în bătaia vîntului, și picături de apă îi șiroiau de pe borurile pălăriei.

Era acoperit din cap pînă în picioare de un impermeabil galben.

- Se pare că o să fim loviți zdravăn. Toată lumea trebuie să plece. Aveți la dispoziție o jumătate de oră, după care mă întorc.

- O să plecăm, promise James posomorit.

După ce închise ușa se întoarse să o privească pe Laura, care stătea în spatele lui în holul de la intrare.

- Vrei să iei ceva cu tine?

Ea ar fi vrut să-și sacrifice viața, nu pentru salvarea lui 22 Indigo Place, ci pentru a-și salva căsnicia. Timp! De ce nu i se lăsase mai mult timp? Dacă ar mai fi avut o zi, o săptămînă, o lună, l-ar fi putut face pe James să o

iubescă. Dar așa, era silită să se dea bătută. Bătălia se terminase.

Rigiditatea o părăsi și întregul trup îi cedă înfrînt.

- Nu, nu vreau să iau nimic cu mine.

Nimic tangibil nu mai avea valoare. Doamne, cât de proastă fusese să acorde atîta importanță lucrurilor. Proprietate. Neam. Din leagăn fusese învățată să prețuiască toate acestea, dar ar fi trebuit să își dea seama demult că oamenii aveau o valoare mult mai mare decît lucrurile. Decît mîndria. Decît reputația.

De aceea nu se măritase niciodată, nu iubise cu adevărat niciodată. Nu dăduse nimănui prioritate față de o bucată de pămînt și o casă. Pînă la James, învăța lecția în condiții grele, trebuind să-l sacrifice pe cel pe care îl iubea cel mai mult.

Și-au luat numai cîteva articole de toaletă și au pus un schimb de lenjerie într-o geantă de voiaj. James aduse mașina și o opri chiar lîngă verandă. Laura închise ușa de la intrare și își rezemă mîna de lemnul rece. Era ca și cum ar fi pus mîna pe inima unei ființe foarte dragi, temîndu-se că în orice clipă ar fi putut înceta să mai bată.

În sfîrșit, rețînîndu-și lacrimile, se întoarse și coborî treptele în fugă spre mașină.

Sticla trosni sub picioarele lui James.

- E mai rău decît am crezut, spuse el aplecîndu-se și luînd o bucățică din neprețuitul candelabru care atîrna odată deasupra mesei din sufragerie.

Părea furios. Azvîrli bucățica de cristal, care se sfărîmă pe o grămadă de moloz de la picioarele lui. Privindu-l, Laura își înghiți disperarea și plecă.

Ultimele patruzeci și opt de ore fuseseră un adevărat coșmar. Drumul pînă la Macon constituise una din cele mai îngrozitoare experiențe din viața ei. Traficul bară-în-bară fusese îngreunat și mai mult de ploaie. Oameni înspăimîntați ca și ea își părăseau casele întrebîndu-se

dacă vor mai avea un cămin la care să se întoarcă după trecerea lui Betty.

Îi găsiseră pe ceilalți deja adăpostiți în camera de motel. Nu mai era nici una liberă în Macon. Politicos, James și Bo se oferiseră să doarmă în mașină, lăsînd camera doamnelor. Laura nu prea reuși să doarmă în noaptea aceea. Mandy, care împărțea patul cu ea, dădea din picioare ca un mînz; Gladys sforăia; Leona gemea. Dar grija era cea care o ținea mai mult cu ochii deschiși.

Cele mai rele temeri i-au fost confirmate a doua zi dimineață cînd și în ziare și la televizor s-a anunțat că Gregory fusese lovit cu putere de uragan. Ochiul furtunii trecuse peste oraș, așa încît acesta suportase vînturile biciuitoare și ploaia de două ori. Se produsese cîteva tornade care distruseseră aproape tot în calea lor. Toată ziua aceea nesfîrșită se transmisese știri.

Abia după alte douăzeci și patru de ore, cînd apele s-au retras și s-a anunțat că era sigur, li s-a dat voie să se întoarcă la Gregory. James hotărîse să îi lase pe ceilalți la Macon. Pentru a sta mai bine luă încă o cameră în motel imediat ce se eliberă una.

- Pînă cînd voi vedea care este situația, stați mai bine aici, îi spusese el grupului abătut. Vom lua legătura imediat ce voi afla ceva.

Înainte să plece cu Laura, îi strecură niște bani lui Bo, își sărută mama și pe Mandy și o însărcină pe Gladys să aibă grijă de ele.

Drumul fu parcurs aproape în întregime în liniște. Era inutil să se întrebe cît de distrusă era Indigo Place. Cînd se apropiară de coastă, semnele de devastare îi pregătiră pentru ce era mai rău.

Laurei îi sări inima în piept de bucurie cînd intrară pe poartă și văzu că pereții exteriori ai casei erau încă în picioare. Bineînțeles că era o dungă urîtă pe cărămida zugrăvită în alb, care arăta cît de sus urcaseră apele

norioase. O parte din acoperiș zburase, geamurile erau sparte, dar structura mai era.

Acum, însă, înjurăturile murmurate ale lui James, nu făceau cine știe ce pentru a o bine dispune. Privind distrugerea lăsată de furtună, se gîndea fără îndoială că făcuse o investiție proastă. Băgase o mică avere în Indigo Place și acesta nu meritase. Va mai fi nevoie de o altă mică avere pentru a curăța și repara casa, fără a mai lua în considerație mobila care trebuia înlocuită. Asigurarea va acoperi ceva din pierdere, dar nu tot.

Și, în fond, de ce să se ostenească el? De ce să mai suporte atîtea bătăi de cap și cheltuieli cînd nu mai era nevoie? Își atinsese scopul. Orașul care îl batjocorise îi stătea acum în palmă. Obținuse ceea ce dorise. Se dovedise demn de respect. Dacă tot avea să cheltuiască o avere pe o casă, aceasta ar fi putut fi în Atlanta sau oriunde în lume. Nu mai era nevoie să fie în Gregory.

Cînd va pleca, se va oferi, oare, să o ia și pe ea? se întrebă Laura. Aceasta era principala întrebare din mintea ei. Îl ajutase să își atingă scopul. Se însurase cu ea pentru nume și adresă. Acum nu mai avea nevoie de ele și, în fond, nici nu mai valorau nimic. Ceea ce simțea în pat cu ea, putea simți cu nenumărate alte femei.

- Mă duc să verific grajdurile, spuse ea și ieși repede înainte ca el să îi vadă lacrimile din ochi sau să îi audă asprimea evidentă din glas.

Trecu prin noroi, fără să se gîndească la cizme sau la tivul blugilor. I se rupse inima văzînd una din marile crengi ale stejarului retezată de la trunchiul masiv care rezistase furtunilor mai bine de un secol. Digul la care James lucrase atîtea ore dispăruse. Dar toate acestea nu o dureau nici pe departe atît de mult ca renunțarea la James și Mandy.

22 Indigo Place putea fi distrusă. Mărturii ale nepermanenței ei se vedeau peste tot. Dar dragostea ei

pentru James nu va muri niciodată. Indigo Place era trecutul. El era viitorul.

Intră în grajdul întunecat, care, printr-o minune, rămăsese intact. Apa inundase acea încăpere imensă, dar ea urcă scara pînă în podul pentru uscat fînul, care era neatins de apă și parfumat. Se așeză pe o pătură veche, se făcu ghem și plînsese.

- Laura?

Nu știa cît timp trecuse de cînd plîngea acolo, dar se îndreptă repede la auzul vocii lui James. Își șterse fața udă de lacrimi cu dosul mîinilor.

- Aici, sus, îi strigă ea.

Lumina slabă a soarelui de după-amiază tîrzie pătrundea prin acoperișul acoperit cu țiglă. Firicele de praf dansau în lumina aurie. Grajdul mirosea a mucegai și umezeală, dar nu era neplăcut.

- Nu te-am găsit nicăieri, spuse James urcînd lîngă ea.

- Aici obișnuiam să vin cînd simțeam nevoia să fiu singură ca să mă gîndesc.

- Sau să plîngi, spuse el cu asprime așezîndu-se.

Ea își plecă privirea.

- N-aș avea dreptul? Nici măcar puțin?

- Cred că da.

Glasul lui sună distant și ostil și Laura tăcu. Cînd nu mai suportă, îl întrebă:

- Care îți sînt planurile?

El își petrecu brațele în jurul genunchilor ridicăți.

Mesteca un pai pe care îl mută dintr-un colț în altul algurii.

- Bănuiesc că vom începe cu acoperișul ca să asigurăm din nou casa împotriva intemperiilor. Cred că va trebui să aducem niște oameni... Dar ce s-a întîmplat?

Îi observase expresia surprinsă.

- Ai... ai de gînd să repari Indigo Place?

- La naiba, da. Cum altfel? Crezi că am putea locui în ea așa cum este?

Ea înghiți repede.

- Asta înseamnă că ai de gând să locuiești aici?

- Va trebui să închiriem ceva în oraș pînă se vor termina reparațiile.

Folosea pluralul. Inima Laurei începu să se umple de speranță. El îi observă din nou uluirea de pe chip și întrebă imediat:

- Dar ce s-a întîmplat? Nu ai încredere în mine că pot reface casa? Te temi să nu stric proprietatea familiei?

Lacrimi îi sclipiră în ochi și spuse scuturînd din cap:

- Nu. Nu-i vorba de asta. Am crezut că nici n-o să faci reparațiile.

El o privi o clipă.

- Vrei să-mi explici de ce ai crezut un asemenea lucru?

- Indigo Place a fost motivul pentru care te-ai însurat cu mine. Acum că nu mai e, nu mai ai nevoie de mine...

Nu apucă să termine, căci el o trase cu putere de braț spre el, înclinînd-o peste coapse. Se aplecă deasupra ei.

- Nu mai am nevoie de tine? Scumpa mea, am nevoie de tine într-un asemenea mod cum n-am crezut că voi avea vreodată de cineva, mai ales de o femeie.

Îi strînse maxilarul cu o mîină puternică dîndu-i capul pe spate și sărutînd-o cu lăcomie. Nu se atinseseră din seara petrecerii și erau puțin înnebuniți din cauza absenței relațiilor sexuale. Trupul Laurei se topi imediat sub căldura emanată de el și îi întoarse sărutul cu poftă luîndu-i capul în mîini.

Cînd se despărțiră, în sfîrșit, abia mai puteau respira.

- Cum adică, nu mai am nevoie de tine? întrebă el. Nu simți? Nu vezi în ochii mei ori de cîte ori te privesc? Tot timpul mi-e foame de tine.

- Ai vrut numele meu și poziția în societate.

- La început, da. Am venit în oraș cu intenția de a cumpăra Indigo Place și de a te face să te măriți cu mine exact din motivul pe care l-ai spus. Dar nu-mi pasă dacă n-ai mai avea nimic. Te doresc, spuse el ținîndu-i capul în

mîini cu putere, aproape dureros, și țintuindu-i ochii cu privirea. De ce ai plîns toată după-amiaza? Pentru că ai crezut că ai pierdut Indigo Place?

Îi lăasă destul spațiu pentru a clătina din cap.

- Pentru că am crezut că a o pierde pe ea înseamnă să te pierd pe tine. Tu ești cel de care n-aș suporta să mă despart. De casă mă pot dispensa. De tine nu.

El scoase cîteva înjurături în șoaptă, ce ar fi putut trece drept rugăciuni.

- Nu exista nici o șansă să mă pierzi, domnișoară Laura, spuse el aplecîndu-și capul asupra sînilor ei pe care îi acoperi cu sărutări fierbinți și umede prin bluză. De ce crezi că am făcut tot ce-am putut să te las însărcinată? Iubito, am tot sperat să am un copil cu tine. Voiam o garanție că n-o să mă lași.

Ea gemu sub dulcele asalt al gurii lui și îi întoarse sărutările cu o pasiune învățată de la el.

- Atunci de ce ai fost atît de furios? Mi-era teamă că ne consideri pe mine și Indigo Place o proastă investiție.

- Nu, nu, spuse el rostind cuvintele cu buzele lipite de gîtul ei. Eram furios din cauza furtunii și îngrijorat pentru casă. Aș fi vrut să-ți pese mai mult de Mandy și de mine decît de casă.

- Ah, James, dar așa și e. Nu ți-ai dat seama? spuse ea trăgîndu-l de păr pînă îl făcu să ridice capul. Sînt o proastă că nu ți-am spus ceva ce știi de multă vreme, adăugă ea după ce ezită.

- Ei bine?

- Te iubesc.

El rămase înmărmurit.

- Adevărat?

- Totdeauna am fost îndrăgostită de tine. Chiar dinainte de a mă salva din mîinile acelor băieți și de a mă aduce acasă cu motocicleta. Mă atrăgeai pentru că știam că erai ceva ce nu puteam avea. Apoi, cînd te-ai întors în oraș... ei bine, totul a reînceput. Mă făceai să nu am

liniște și am crezut că pasiunea începea din nou. Dar acum câteva săptămîni mi-am dat seama că pasiunea se transformase în dragoste.

El îi dădu la o parte de pe față câteva șuvițe de păr.

- Și eu te iubesc, Laura. Te iubesc la nebunie. N-are sens să mă prefac. Dar tu ești o doamnă, o aristocrată. M-am gîndit că vei rîde de mine dacă îți spun ce simt, așa că n-am riscat. Dar îți spun acum. Te iubesc.

Ea îi atinse fața, iubind tristețea visătoare a gurii lui, insolența din privire, însă cel mai mult iubindu-i vulnerabilitatea. Își dezvăluise acea parte sensibilă numai față de ea și aceasta era o adevărată dovadă de iubire.

- Nu ești nici pe departe băiatul rău care te pretinzi, James Paden.

- O să-mi păstrezi secretul?

- Jur.

Liniștea îi înconjură în timp ce începură să se dezbrace încet. Soarele apunea. Umbrele din pod erau pătrunzătoare, deși câteva raze îndrăznețe ardeau prin crăpăturile acoperișului ca niște mici pete de lumină. Mirosea puternic a fîn și pămînt, a ploaie și trupuri.

Goi, îngenuncheară pe pătură față în față, atingîndu-se doar cu buzele. Apoi mîinile lui îi atinseră sîinii masîndu-i cu dragoste.

- Vrei să ai copilul meu?

- Da, da.

- Cînd va veni vremea, o să mă lași să-ți gust laptele?

Își lăsă capul în jos. Respira calm, dar iute. Gura lui era blîndă, dar erotică.

Oftînd de plăcere, ea își depărtă genunchii.

- Atinge-mă.

El o ascultă apăsîndu-și mîna desfăcută peste triunghiul ei, strecurînd-o apoi între pulpe. Degetul lui mare era captivant de priceput.

Ea întinse mîna spre el. Sub degetele ei el era tare, neted, fierbinte și fremătînd deja de pasiune.

Se mîngîiară unul pe altul pînă îi cuprinse o frenezie extraordinară.

Cu cîteva clipe înainte de dezlănțuire, el o ridică pe coapse și o penetrează.

Mult mai tîrziu, trupurile lor umede de transpirație stăteau întinse de extenuare și ei se priveau în ochi.

- Te iubesc, șopti ea trecîndu-și unghia peste buzele lui.

- Te iubesc.

Ea îi dădu atunci un sărut uscat și iute, după care vru să se ridice.

El o prinse de încheietura mîinii.

- Unde te duci?

În părul ei încurcat se vedeau fire de paie. Gura îi era roșie din cauza sărutărilor lui fierbinți. Îl privi cu niște ochi de un albastru ca porțelanul al unei femei complet vrăjită de iubitul ei. Întregul trup îi era rozaliu după acel act sexual deplin.

- Păi... credeam că ne îmbrăcăm și mergem în oraș... să găsim un loc unde să ne petrecem noaptea... să căutăm...

Glasul i se frînse. Colțul gurii lui se ridică într-un zîmbet sugestiv. O privi cu ochi vlăguiți, cu pleoapele grele. Expresia lui fierbinte ar fi făcut și un înger să renunțe la aripi. Și mai mult chiar.

- Nici gînd, iubito. Tocmai am descoperit că unele din cele mai bune lucruri le fac în fîn.

După aceea, petrecîndu-și mîna pe după gîtul ei, o trase din nou în jos.

---- Sfîrșit ----